

ဝိတ်ကူးချိချိအနုပညာ

ဆယ်ကျော်သက်ကို နားလည်ခြင်း

ရူပိသိမ်း

BURMESE
CLASSIC
COM

ဒို့တာဝန်အခေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး

အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

- * ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

- နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်
- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး၊
 - * အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး၊
 - * စည်းကမ်းပြည့်ဝသောဒီမိုကရေစီစနစ်ရှင်သန်ခိုင်မာအောင်တည်ဆောက်ရေး၊
 - * ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး၊
- စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေး နှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး၊
- * ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- * နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော် နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး၊

- လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်
- * တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး၊
 - * အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
 - * စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
 - * တစ်မျိုးသားလုံးကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး၊

ဆယ်ကျော်သက်ကို နားလည်ခြင်း ရူပါသိမ်း

ဆယ်ကျော်သက်ကိုနားလည်ခြင်း
ရုပ်သိမ်း

နိဒါန်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - အုပ်စု - ၁
ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်ဦး
ပုံနှိပ်သူ - အောင်မာ

မျက်နှာပိုးဒီဇိုင်း - အမ်အက်စ်အို
ကွန်ပျူတာလင် - အီးဂဲလ်
လက်မွဲလင် - အေဂက်
စာအုပ်ချုပ် - ကိုမြင့် ညီဝင်းမြင့်

ရုပ်သိမ်း
ဆယ်ကျော်သက်ကိုနားလည်ခြင်း /
ရုပ်သိမ်း - ရန်ကုန်၊
စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၂၀၁၂၊
စာမျက်နှာ ၁၁၈ ဖျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ× ၂၀ .၅ စင်တီ
(၁)ဆယ်ကျော်သက်ကိုနားလည်ခြင်း

၂၀၁၂၊ ဇူလိုင်လ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀
ရောင်းစျေး ၁၅၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

၁။ ကလေးမက အပျိုလူပျိုမကျ စကောစကအရွယ်		၁
၂။ အဝတ်အစားဝတ်တာတွေ ပြောင်းလဲသွားတယ်		၄
၃။ ကိုယ်ဟန်အမူအရာတွေ တုံ့ပြန်ပုံက		၇
၄။ မိဘအပေါ်ထားတဲ့ သူတို့တွေရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထား		၁၀
၅။ မိဘများ ရင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရပါမယ်		၁၃
၆။ စည်းကမ်းတွေမချမှတ်ခင် သဘာဝကို အရင်သိဖို့ပြင်ဆင်		၁၆
၇။ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာပြောင်းလဲမှုက အဓိကပြဿနာ		၂၄
၈။ ပျံ့သန်းရေးခရီးအစ		၂၉
၉။ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်အောင် သံယောင်လိုက်တယ်		၃၂
၁၀။ စာဖတ်ခိုင်းပါ၊ တွေးခိုင်းပါ၊ အမြဲလေ့လာနိုင်ပါစေ		၃၇
၁၁။ မိဘတွေက သူတို့နဲ့ လိုက်လျောညီထွေရှိကြပါစေ		၄၀
၁၂။ မိဘစကားတွေ နားထဲက လျှံထွက်တဲ့ကာလ		၄၃
၁၃။ သူတို့ဘာသာသူတို့ မှတ်တိုင်စိုက်ပါလိမ့်မယ်		၄၆
၁၄။ ပြောင်းလဲမှုများကို မဝေဖန်ဖို့ လိုပါတယ်		၄၉
၁၅။ မလွဲမသွေကြုံရမယ့် အပြောင်းအလဲများ		၅၂
၁၆။ ဝက်ခြံကိစ္စ ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ		၅၅
၁၇။ ဘဝမှာ အရေးကြီးဆုံးအရာ ဓမ္မတာလာချိန်		၅၈
၁၈။ ဘာဂရုစိုက်စရာလိုသလဲ		၆၁

၁၉။	ဘာဂရုစိုက်စရာလိုသလဲကို ဘယ်လိုဆက်ဆံမလဲ	---	၆၄
၂၀။	စကောစကတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်သဘောထားများ	---	၆၇
၂၁။	ခံပက်ခြင်း သို့မဟုတ် တုံ့ပြန်ပြောဆိုခြင်း	---	၇၃
၂၂။	ပြိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့ စိတ်ကလေးတွေ	---	၇၉
၂၃။	မှန်ကန်သောယှဉ်ပြိုင်ခြင်းဖြစ်ပါစေ	---	၈၅
၂၄။	အကောင်းမြင်လား၊ မကောင်းမြင်လား မိဘများ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ခွဲခြား	---	၈၈
၂၅။	အတ္တအလေးအနက်ထားမှု	---	၉၃
၂၆။	ချီးမွမ်းအားပေးတိုက်တွန်းမှု	---	၉၆
၂၇။	အားပေးခြင်းနဲ့ ချီးမွမ်းခြင်းမတူပါ	---	၉၉
၂၈။	အားပေးစကားရဲ့ အကျိုးပြုမှု	---	၁၀၂
၂၉။	အားပေးမှုကို အားပေးခြင်း	---	၁၀၅
၃၀။	အားပေးခြင်းအတွက် မိဘများရဲ့ ဝန်ခံချက်	---	၁၀၈
၃၁။	စကောစကတို့နှင့် လူမှုပတ်ဝန်းကျင်ဆက်ဆံရေး	---	၁၁၁

ကလေး မက အပျိုလူပျိုမကျ စကောစကအရွယ်

ရင်သွေးတစ်ယောက် လူလားမြောက်ဖို့ မိဘတွေအဖို့ ပြုစု ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် လာလိုက်ရတာ အမောတကောပါပဲလားလို့ တွေးထင်မိကြပါလိမ့်မယ်။ ကလေး အရွယ်ငယ်ငယ်မှာ အမောတကောနဲ့ ကြည့်ရှုထိန်းကျောင်းခဲ့ရတာ အချိန်တန်လို့ ဖွံ့ဖြိုးရမှာကိုလည်း အမောတကော စိုးရိမ်ပူပန်ရ၊ အချိန်တန်လို့ ထက်မြက်ရမယ့် ဉာဏ်ရည်၊ မထက်မြက်မှာကိုလည်း အမောတကော ကြောင့်ကြပူပင်ရနဲ့ မိဘတို့ ရဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားဟာ ရင်နဲ့မမျှအောင်ပါလားလို့လည်း သုံးသပ်မိကြပါလိမ့်မယ်။

ကလေးအရွယ်ငယ်ငယ်မှာ အမောတကော ပြုစုထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခြင်း အလုပ်တွေ လွန်မြောက်သွားပြန်တော့ အမောဆိုရတဲ့ အချိန်အခါလည်း ကျရောက်လာပါတော့မယ်။ အဲဒီအချိန်အခါဟာ ကလေးအရွယ်ကာလပါပဲ။ အခု အပတ်ကစတင်ပြီး စကောစကအရွယ် ၉ နှစ် ၁၃ နှစ်ဝန်းကျင် သားသမီးတို့ရဲ့ စိတ်ကျန်းမာရေး အခြေအနေ၊ ရုပ်ကျန်းမာရေး အခြေအနေတို့ကို မိဘတို့ သဘော ပေါက်နားလည်ထားကြဖို့ ရည်သန်ပြီး အပတ်စဉ် ရေးသားတင်ပြသွားမယ်လို့ စိတ်ကူးမိပါတယ်။

ကလေးတွေရဲ့ ဖွံ့ဖြိုးကြီးထွားမှု ဘဝဖြစ်စဉ်တစ်လျှောက်မှာ ကလေး အရွယ်လွန်မြောက်လာပြီ။ အပျိုလူပျိုအရွယ်လည်း မရောက်သေးတဲ့ စပိကူးမတ် ကူးကာလအရွယ် လူငယ်ပေါက်စကလေးတွေဟာ တစ်ခါတစ်ရံ မိဘလူကြီးတွေ ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် အမျိုးမျိုး ပေးလာတတ်တယ်။ စိတ်အနှောင့်အယှက် အဆင့်မြစ်ရလောက်အောင် မရောက်ရင်တောင် စိတ်နှောင့်စနင်း ဖြစ်စရာတော့

ကြုံတွေ့ရတတ်ပါတယ်။

အဲဒီ စကောစကအရွယ်ဟာ လူကြီးမိဘတွေကိုလည်း ထော်လော်ကန့်လန့် တိုက်တယ်လို့ ထင်စရာဖြစ်အောင် စိတ်အကဲစမ်းပွဲလေးတွေကိုလည်း ဆင်နွှဲတတ် ကြပါသေးတယ်။ အဲဒီအရွယ်ဟာ စိတ်ပညာရပ်အရ လေ့လာကြည့်ရင်တော့ သူတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း သူတို့ဘာသာသူတို့ အရာရာကို (ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထားကို) လေ့လာစူးစမ်း စပ်စုကြတယ်။ အကဲခတ်တယ်။ အကဲစမ်းတယ်။ သိစရာပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ကို ဟိုစပ်စပ် သည်စပ်စပ် သိချင်ကြတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ နေထိုင်ကြီးပြင်းလာရတဲ့ ဘေးပတ်ဝန်းကျင် လူမှုအသိုင်းအဝိုင်းကလည်း သူတို့ အပေါ် သြဇာညောင်းလာတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ရိုက်ခတ်မှု အပြောင်းအလဲ အစုံစုံ ကိုလည်း သူတို့ လက်တွေ့မျက်တွေ့ သိရှိခံစားလာကြရတဲ့ အခြေအနေကို သူတို့ ရင်ဆိုင်နေကြရပါတယ်။

ဒီတော့ မိဘလူကြီးတွေ အနေနဲ့လည်း အဲဒီ စကောစကက အရွယ် လူငယ်ပေါက်စုလေးတွေ ပိုင်ဆိုင်ရခြင်းနဲ့အတူ သူတို့ရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားတုံ့ပြန် မှုကိုလည်း နဖူးတွေ၊ ခူးတွေ၊ ရင်သိမ့်တုန် ကြုံဆုံကြရမှာပါပဲ။ ခက်တာက သူတို့ စိတ်နေစိတ်ထားဆိုတာ နားလည်ရခက်တဲ့ စိတ်သဘောထားမျိုးပါ။ သူတို့စိတ် ဓာတ်တွေက အခုတစ်မျိုး၊တော်ကြာတစ်မျိုး၊ နာရီဝက် တစ်စီးထွက်နေရတဲ့ ရထား ချိန်ထက်တောင် အချိန်မှန်မှန်ကို စိတ်အပြောင်းအလဲတွေက တစ်စီးပြီးတစ်စီး ထွက်နေတာ။ ဒီတော့ သူတို့စိတ်ကို ဖမ်းမိဖို့ ဆုပ်ကိုင်ဖို့ ထိန်းချုပ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ် ရေးချ မလွယ်ဘူးလို့ ပြောရပါလိမ့်မယ်။

စိတ်အပြောင်းအလဲမြန်တတ်လိုက်တာ လွန်ရောအံ့ရောလို့ မြည်တွန် တောက်တီးမယ် ကြိုကာရှိသေး။ ဟော ကလေးစိတ်က ပေါက်ချင်သွားပြန်ရော။ မခက်ပေဘူးလား။ အခုပဲ ပါးစပ်က ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်တွေ လျှောက်ပြော၊ ပြီးတော့ ချက်ချင်း ကစားစရာ အရပ်တွေ လိုက်ရှာချင်ရှာနေတတ်တာ။ ဒါမှ မဟုတ် အိပ်ရာခုတ်ပေါ် ပြေးတက်ပစ်လွဲချလိုက်ပြီး မျက်နှာ ခေါင်းအုံးမှာ ငှက်လို့ စိတ်ကောက်ချင် ကောက်နေပြန်ရော။

အဲဒါ လူကြီးမိဘတွေဆီက ဘယ်အချိန်လာချော့မလဲ၊ မချော့မချင်း ဇွဲ ကောင်းကောင်းနဲ့ လဲလျောင်းနေလိုက်တာ၊ နာတာရှည် လူမမာသည်ကျနေတော့ တာပဲ။ တချို့များကျတော့လည်း အချောခံတာတောင် အစားအသောက်ကလေး ပါမှ၊ အဝတ်အစားကအစ လက်ဆောင်ပစ္စည်းလေး ဝယ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ ကတိ စကားလေးပါမှ အဲသလောက်ထိ ကလေးဆိုးဆိုးတဲ့ဘဝကို တပ်မက်တွယ်တာနေ

ကြပြန်ပါရောလား။

လူကြီးမိဘတွေက ချော့ရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်သဘောကိုလည်း စောကြော မသိ၊ သိပြန်တော့လည်း ချော့ချိန်မရ။ ဟိုကိစ္စတွေနဲ့ သူတို့ကို လျစ်လျူမရှုသာ ရှုသာဖြစ်ရပြန်တော့ သူတို့ဘက်က ဘာပြန်လုပ်မယ်ထင်သလဲ။

သူတို့လွဲနေတဲ့ အိပ်ရာက ထမယ်၊ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ချည်ပိတ်ချည် လုပ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ကန့်လန့်ကာကို လုပ်ချည်ဖယ်ချည် လုပ်မယ်။ တကျီကျီ တကျာကျာ အမေ၊ အမေကို အော်ခေါ်မယ်။ အော်ခေါ်လို့မရရင် အမေရှိတဲ့နေရာ၊ အတင်းပြေးဝင်လာပြီး အမှေပေါင်ပေါ်၊ အမှေပေါင်ပေါ် ရုတ်တရက်တိုးဝင်တတ် ကာ အတင်းချော့ခိုင်းပါတော့တယ်။

အင်း... ချစ်စရာလည်း ကောင်းရဲ့၊ စိတ်ညစ်စရာလည်း ကောင်းရဲ့။ အလုပ် လုပ်ရင်းတန်းလန်းကလည်း အလုပ်ပျက်ရပေါင်း မနည်းတော့ဘူး။ နောက်ဆုံး တော့ မိဘတွေရမျှာ သူတို့ကောက်ချိတ်လိမ်နေတာကို ဇွဲချွတ်မယ်ဆိုတဲ့ အားခဲစိတ် က ဝုန်းခဲပြုတ်ကျ၊ နဖူးပြင်ကို ဖွဖွလေးနမ်း၊ အချောခံချင်သူကို အလျော့ပေးလိုက် ရတာနဲ့ပဲ တစ်ခန်းရပ်သွားရပြန်ပါတော့တယ်။

ကလေးဆိုက်ထဲမှာ အကြီးဆုံးဆိုက်နဲ့ တော် (အဝင်ခွင်ကျ) နေတဲ့တိုင်း မဝတ်ချင် တော့ဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် လူငယ်ဆိုက်၊ လူလတ်ဆိုက်ကိုပဲ ပွချင်ပွနေပါစေ။ ဝတ်ဆင် ချင်ကြတယ်။ ပြီးတော့ အဝတ်အစားက နာမည်မရှိဘူး။ နာမည်မကြားဖူးဘူးဆို တဲ့ တံဆိပ်မျိုးဆို လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး။ ခေတ်ပေါ်ဖြစ်ရမယ်။ လူငယ်တွေကြား၊ ရေပန်းစားတဲ့ နာမည်ကြီးတံဆိပ်ဖြစ်ရမယ်။ ဝတ်လိုက်ရင် အပြတ်သားနားရမယ်။ ကြွကြွရွရွ လူလုံးထုတ်ပြလို ကောင်းရမယ်။ အဲဒီ အဝတ်အစား ဝတ်လိုက်လည်း ဂုဏ်ရှိတယ်။ လူတွေက အသိအမှတ်ပြုတယ်လို့ ထင်တတ်ကြပါတယ်။

အဝတ်အစားကိစ္စမှာ အဲဒီလို သဘောထားတတ်ကြတဲ့ မ စကောစကနဲ့ မောင်စကောစကလေးတို့ဟာ သူတို့အချိန်အခါမှာတော့ သူတို့စိတ်ထဲ ဘာမဆို တတ်သိနားလည်နေကြတယ်လို့ ယူဆကြပါတယ်။ အဲသလို ယူဆကြလို့လည်း သူတို့သိကြောင်း တတ်ကြောင်းတွေကို ကိုယ်နှုတ်အမူအရာတွေနဲ့ ဖော်ပြလေ့ ရှိကြ ပါတယ်။

ကိုယ်ဟန်အမူအရာတွေ ပြောင်းလဲသွားတယ်

သူတို့မှာ ကိုယ်ပိုင်သဘောထား၊ အယူအဆတွေ ရှိနေကြတယ်။ အဲဒီ သဘောထား အယူအဆတွေကိုလည်း ခိုင်ခိုင်မာမာကို ချမှတ်လက်ခံထားတယ်။

သူတို့ကိုယ်သူတို့ အရွယ်ရောက်ပြီဆိုတဲ့ အယူအဆဟာ သူတို့ဘာသာ ချမှတ်ထားတဲ့ သဘောထားခံယူချက်တစ်ခုပါ။ အဲဒါကို 'လူကြီးတစ်ဦးဦးက 'ဘယ့်နယ် အရွယ်ရောက်ရသေးမှာတုန်း၊ ခုမှ ကလေးသာသာပဲ ရှိသေးတယ်၊ ကလေး ပီပီ ဟန်ချီချီ နေစမ်းပါကွာ' လို့ သွားမပြောလိုက်လေနဲ့၊ လုံးဝ အထိခံ လိမ့်မယ် မဟုတ်ပါ။ အဲသလိုများ ပြောလိုက်မိလို့က 'အထိမခံ ကြွေပန်းကန်' ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။

သူတို့ကိုယ်သူတို့ အရွယ်ရောက်ပြီ ယူဆထားတဲ့အတွက် အမိနဲ့အဖကို ငယ်ငယ်တုန်းကလို ပါးတရွတ်ရွတ်နမ်းတဲ့ အလုပ် မလုပ်တော့ပါဘူး။ လူကြီး မိဘတွေက ချစ်လွန်းလို့ ချွေးချွေးပေးချင်ပေမယ့်လည်း အနမ်းခံလိမ့်တော့မယ် မဟုတ် ပါ။ ဟိုတုန်းကလို မေမေကို ချစ်သေးလား၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေ ဘယ်သူပိုချစ်လဲလို့ လည်း သွားမမေးနဲ့၊ ဘွားဘွားကို မချစ်တော့ဘူးလား မြေးလေးရယ်လို့လည်း မမေးပါတော့နဲ့။ တုံ့လိုတာဝေ ဘာမှ ပြန်ဖြေတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ချစ်ဘယ် လည်း မပြောချင်တော့ဘူး။ မချစ်ဘူးတော့လည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး။ ဒါတော့ကို သူတို့

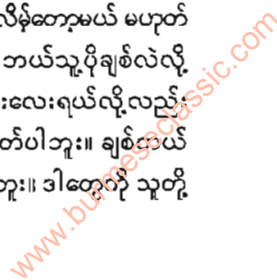
အဝတ်အစား ဝတ်တာတွေ ပြောင်းလဲသွားတယ်

ကလေးမက အပျိုလူပျိုမကျ စကောစကအရွယ်တို့ဟာ အဝတ်အစား ဆင်ယင်မှု မှာလည်း ပြောင်းလဲသွားကြတယ်။ သူတို့လေးတွေရဲ့ ရွေးချယ်မှုက ချက်ချင်း ပြောင်းလဲဝတ်ဆင်ကြတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် သိသိသာသာတော့ ပြောင်းလဲ ဝတ်ဆင်ကြတာ တွေ့မြင်ရနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလို အပြောင်းအလဲလုပ် ဝတ်ဆင်ဖို့ကို လည်း သိသိသာသာ တောင်းဆိုတာတွေလည်း ရှိပါတယ်။

စကောစက မိန်းကလေးတို့ဟာ ခေတ်ပေါ်အဝတ်အစားမှန်သမျှ စိတ်ဝင် စားလာတယ်။ ဂျင်းဘောင်းဘီ ကျပ်ကျပ်တွေ ဝတ်ဆင်ချင်လာတယ်။ ဝတ်ဆင် ကြတယ်။ စကတ်ဆိုရင်လည်း တိုနန့်နန့်ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ တိုပေဆိုတာမျိုးကို ရွေးဝတ်ချင်လည်း ဝတ်မယ်။ အင်္ကျီဆိုရင်လည်း ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီကိုမှ သဘော တွေ့တာမျိုးလည်း ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ငယ်စဉ်ဘဝက ဆင်မြန်းပေးထားတဲ့ သင်တိုင်းလို၊ ညဝတ်အင်္ကျီရှည်ရှည်ပွပွကိုတော့ တယုတယနဲ့ သိမ်းထားကြလိမ့် မယ်။ အမြတ်တန်းနဲ့ တစ်ခါတစ်ခါ လူကြီးတွေမသိအောင် တိတ်တဆိတ် ညဘက် ဝတ်အိပ်နေတာမျိုးလည်း တွေ့မြင်ရနိုင်ပါတယ်။

သူတို့ရဲ့စိတ်မှာ သူတို့ရှေ့က အပျိုလူပျိုတွေလို ကိုယ်ဟန်ပြကာ ဖော်ကြား လိုစိတ်နဲ့ ခေတ်ပေါ်အဝတ်အစားတွေကို တက်လှမ်းကိုင်ကြသလို၊ ငယ်ငယ်က ကလေးစိတ်လေး ပေါ်လာပြန်တော့လည်း ဟိုတုန်းက ခွဲလမ်းမြတ်နိုးခဲ့ရတဲ့ ကလေး ဂုဏ်တွေကို ဟောင်းပေမယ့်လည်း ကောင်းနေဆဲ လုပ်ချင်လုပ်တတ်ကြပြန်တယ်။

စကောစက ယောက်ျားလေးတို့လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပါပဲ။ သူတို့ အဝတ်အစားတွေဟာ ကလေးကြီးဆိုက် အရွယ်အစားဆို မကြိုက်ကြတော့ဘူး။

မဖြေချင်တော့ဘူး။ လူကြီးတွေနဲ့ လက်ပွန်းတတီး မနေချင်တော့ဘူး။ လွတ်လပ်မှု၊ တစ်ကိုယ်တည်း တွေးတောမှုကို အစပျိုးချိန်ကျလာပြီလေ။

အဲ...တစ်ခါတလေတော့လည်း တကယ့်ကို ရှားရှားပါးပါး တစ်ခါတလေတော့လည်း သူတို့စိတ်တွေက တစ်ပတ်ပြန်လည်လာတာပဲလား။ မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး ပြန်ကွေ့လာတာပဲလား မပြောတတ်ပါ။ ဘာမဆို ညာမဆိုင်နဲ့ 'မေမေ့ကို သိပ်ချစ်တာပဲ' လို့ မထင်မှတ်ချိန်မှာ မထင်မှတ်တဲ့စကား ထကြားချင်လည်း ကြားရနိုင်ပါတယ်။ ဒါမျိုး အမှတ်မထင်ကောက်ကာငင်ကာ ပြောချလိုက်တာဟာ တိုရေရှားရေ အခါအခွင့်ပဲလို့ သဘောထားလိုက်ပါတော့။

သူတို့ရဲ့ တစ်ကိုယ်ရည် လွတ်လပ်စွာ တွေးတောခြင်းခရီးအစမှာ တစ်ခါတစ်ရံ နောက်ကြောင်းပြန်လည်လာတာမျိုးလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ကိုယ်ဟန်အမူအရာတွေ တုံ့ပြန်ပုံက

စကောစကအရွယ်မှာ ကိုယ်ဟန်အမူအရာတွေ ပြောင်းလဲသွားတဲ့အထဲမှာ သူတို့ရဲ့ မိဘအပေါ် တုံ့ပြန်ပုံကလည်း သိသာနေပါတယ်။

မိဘတွေအနေနဲ့ သူတို့အကြောင်းကို 'ကိုယ်မွေးထားတာပဲ၊ သိပ်သိတာပေါ့' လို့ မဖော်ပြလိုက်မိပါနဲ့။ ဖော်ပြလိုက်မိတာနဲ့ သူတို့လေးတွေ လက်မခံကြဘဲ 'မေမေတို့ ဖေဖေတို့ မသိသေးပါဘူး။ မေမေတို့ မသိနိုင်တာတွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ်' ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ဆန့်ကျင်သလို၊ တော်လှန်ချင်သလို လုပ်ပြကြပါလိမ့်မယ်။

သူတို့က မိဘတွေ သူတို့အကြောင်း အလုံးစုံမသိနိုင်သေးပါဘူးလို့ ယူဆပြီး မသိနိုင်အောင်လည်း တချို့အကြောင်းအရာလေးတွေကို လျှို့ဝှက်ထားချင်တာ၊ ဖုံးကွယ် ဖုံးဖိထားတာလေးတွေ ရှိနေပါတယ်။ အထူးသဖြင့်တော့ မိဘတွေရဲ့ ခေတ်ကာလနဲ့ သူတို့ရဲ့ ခေတ်ကာလ ကွာဟချက်တွေကို သူတို့က အမြဲရှေ့တန်းတင်နေတတ်ကြတယ်။

မိဘတွေခေတ်က မရှိသေးတဲ့ မပေါ်ထွန်းသေးတဲ့ အကြောင်းအရာလေးတွေဟာ သူတို့ခေတ်ကာလကျမှ ပေါ်ထွန်းဖြစ်တည်နေတဲ့အပေါ် သူတို့က မိဘတွေထက် ပိုသိ ပိုတတ်တဲ့ သဘောလေးတွေ လုပ်ချင်နေကြပါတယ်။ လုပ်လည်း လုပ်နေကြပါတယ်။ အဲဒီတော့ ခြားနားမှုက ဘာပေါ်လာသလဲဆိုရင် မိဘတွေ မျက်စိစပါးမွှေးစူးတဲ့ စကောစကကလေးတွေရယ်လို့ ဖြစ်လာကြရပါတယ်။

ဒီခေတ် ကာလပေါ်ကိစ္စလေးတွေဟာ ဂီတသီချင်းနားထောင်ခံစားတဲ့ အခါမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခေတ်ပေါ် အသုံးအဆောင် ကိုယ်တွယ်သုံးစွဲရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ်။

အဝတ်အစား ဆင်ယင်ခြယ်သရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ခံစားမှု ခံယူမှုလေးတွေ ကွဲပြားခြားနားနေတာတွေ အမှန်ပါပဲ။ ခေတ်ပေါ် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း၊ တေးဂီတ၊ ရုပ်ရှင်စတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုကိစ္စတွေဟာ အချိန်နဲ့အမျှ ပြောင်းလဲနေမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလို ပြောင်းလဲနေတဲ့ သဘောကို အသစ်အဆန်းဆိုတာ အမြဲတမ်း အစားထိုး ဝင်ရောက်နေတဲ့သဘောကို သူတို့လေးတွေက ဘယ်သိကြပါဦးမလဲ။ မိဘတွေ အနေနဲ့ကလည်း ဒီသဘောကို နှလုံးသွင်းမှု မေ့လျော့လစ်ဟာသွားတာမျိုးလည်း တစ်ခါတစ်လေ ပေါ်ပေါက်နိုင်ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ ဥပမာလေးတစ်ခု တင်ပြချင်ပါတယ်။ စကောစက သမီးလေး တစ်ဦးနဲ့ သူ့မိခင်တစ်ဦးတို့ သီချင်းနားထောင်တဲ့ ကိစ္စကလေးပါ။ သမီးတို့ခေတ်မှာ က ဟိုတုန်းက တေးသီချင်းတွေကို ပြန်လည်ဆန်းသစ်ပြီး တီးခတ်သီဆိုနေကြ တယ်။ ဟိုတုန်းက သီချင်းကောင်းတွေကို ပြန်ဆိုတေးအဖြစ် ပုံစံတစ်မျိုးပြောင်းလဲ သီဆိုတော့လည်း သူ့အရသာနဲ့သူ့ နားထောင်ကောင်းပြန်တာပဲ။ အဲဒီသီချင်းကို သမီးဖြစ်သူက အသစ်အဆန်းအဖြစ် ခုံခုံမင်မင် စွဲမက်စွာ နားထောင်နေချိန် မအေ လုပ်သူက သီချင်းတစ်ပိုဒ်ကို ဝင်ဆိုပြလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ သမီးက မျက်လုံး ပြူး မျက်ဆန်ပြူးနဲ့ 'မေမေ ဒီသီချင်း ဘယ်လိုလုပ်ရသလဲ။ မေမေ ဘယ်တုန်းက နားထောင်လိုက်တာလဲ။ မေမေ သမီးကျောပိုးအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး သမီးသီချင်းခွေကို ယူနားထောင်တယ်ပေါ့။ မေမေ သမီးကို အသိမပေးဘဲ ဘာလို ကျောပိုးအိတ်ကို ကိုင်ရတာလဲ' အဲသလို တိုက်ပွဲဆင်တဲ့ အခင်းအကျင်းလေး ဖြစ်ပေါ်ရပါရော။

အမေလုပ်သူကတော့ ပြုံးစေ့စေ့ ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ နေတာပေါ့။ အဲဒီလိုနေလေ သမီးက ပိုဒေါပွလေ မေမေကို အထင်လွဲမှာ စွပ်စွဲချက်တွေ တင်လေလေပေါ့။ သမီးကလေးခမျာ သူ့မေမေ ဟိုတုန်းကလည်း ဒီသီချင်းကိုပဲ စွဲမက်နှစ်သက်ခဲ့တယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း မသိသေးလို့ပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီမေမေကတော့ သူ့သိပါတယ်လို့ သမီးမပွေးခင်ကတည်းက ဒီသီချင်း ရှိပြီးသား။ အလွတ်ရနေပြီးသားလို့ ပြန်မပြော ခဲ့ပါဘူးတဲ့။ သူ့သမီးလေး ဖိလင်အောက်သွားမှာစိုးလို့၊ သူ့သမီးလေးကို နှိမ့်ချရာ ကျမှာစိုးလို့တဲ့။ ဒီအတိုင်းပဲ နေလိုက်ပါတယ်တဲ့။ ခြောက်-တော်လိုက်တဲ့ အမေနှယ်၊ အားကျမိပါတယ်။

ဒီသားအမိရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလေးကိုကြည့်ရင် စောစောက တင်ပြခဲ့တဲ့ အချက်တွေနဲ့ အဝင်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။ စကောစက ကလေးတို့ဟာ သူတို့ အကြောင်းကို မိဘတွေ အကုန်မသိပါဘူး။ သူတို့သိတာ မိဘတွေ မသိနိုင်ပါဘူး ဆိုတဲ့ အခြေခံစိတ်ကလေး ရှိပါတယ်။ သူတို့သိတာ သူတို့ခံစားနေရတာတွေ

မိဘတွေ မသိပါဘူး။ လိုက်မမီပါဘူးလို့ ထင်ပေါ်ချင်စိတ်က တစ်မျိုး၊ ဖိလာဆန့် ကျင်စိတ်က တစ်မျိုးကို ဖော်ပြနေကြပါတယ်။

သူတို့လေးတွေ သိနေတာကိုလည်း သူတို့လေးတွေ ထိတွေ့ခံစားနေကြရ တာကိုလည်း မိဘတွေက 'ငါတို့သိပါတယ်၊ ငါတို့သိပြီးသားတွေပါ။ မင်္ဂလာ နုပါသေးတယ်' လို့ သဘောထား ဖော်ပြလိုက်ရင်လည်း သူတို့က 'ထပြီး ပုန်ကန် ကြပါလိမ့်မယ်။ လုံးဝ လက်သင့်ခံမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့သိတာကို မိဘတွေ မမီဘူး။ မသိနိုင်ဘူးလို့ ယူဆထားကြတဲ့အချိန်မှာ လူကြီးတွေက 'သိပြီးသားပါ' ဆိုတော့ သူတို့အောက်သွားပြီး အစော်ကားခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားတာပေါ့။ အဲဒီ လို အခြေအနေက အဲဒီအသက်အရွယ်မှာ အချိန်မရွေး ပေါ်ပေါက်နိုင်တော့ မိဘများ တိုင်းပုံးတစ်လုံး ဖင်ခုထိုင်ထားရသလိုတော့ ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။ သတိထားနေရမယ့် အချိန်အခါတွေပါပဲ။

မိဘအပေါ်ထားတဲ့ သူတို့တွေရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထား

စကောစကအရွယ် သူတို့လေးတွေဟာ မိဘတွေကို သူတို့ရဲ့ နောက်နားမှာပဲ နေစေချင်ပုံရတယ်။ သူတို့နဲ့ ဘေးချင်းယှဉ်နေတာမျိုးကို သိပ်မလိုလားကြဘူး။ သူတို့ရဲ့ ရှေ့ရပ်ရပ်ပြီး သူတို့ကို ဦးဆောင်တာမျိုး ကြိုက်ပုံမရကြဘူး။

သူတို့နောက်က နေဖို့တော့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲနော်။ နေရာတကာ သူတို့နောက်လိုက်အဖြစ်နဲ့ နေရဖို့ ဆိုတာတော့ ဘယ်မိဘမှ မဖြစ်နိုင်ကြဘူး။ ဒီတော့ မိဘတွေနဲ့ သူတို့ရဲ့ ကလန်ကဆန် အမူအကျင့်တွေနဲ့ ထိပ်တိုက်တိုးတော့တာပေါ့။ မိဘတွေက သူတို့နဲ့ အမိလိုက်ပြီး (ခေတ်နဲ့ ရင်ပေါင်တန်းပြီး) ဝတ်စားဆင်ယင်ပြင်ဆင်ခြယ်သရင်လည်း သူတို့က မကြိုက်ပြန်ဘူး။ အထူးသဖြင့် အဲဒီအရွယ် သမီးမိန်းကလေးတွေနဲ့ မိခင်တွေ အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မကြာခဏ တကျွက်ကျက်ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘောရှိတယ်။ အားလုံးသော သားအမိတွေတိုင်းတော့ မဟုတ်ကြပါဘူး။

စကောစက ကလေးတွေဟာ သူတို့သိတာတတ်တာကို သိပ်ဖော်ပြချင်နေကြတယ်။ အဲဒီ စိတ်နေစိတ်ထားကလာတဲ့ ပြဿနာက ဘာလဲဆိုရင် သူတို့တတ်သလောက်သိသလောက် မိဘတွေက ပိုပြီး မသိမတတ်ပါဘူးဆိုတာမျိုး ဖြစ်စေချင်ကြတယ်။ ဒီနေရာမှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိထားရမှာက သူတို့ကလေးတွေဟာ မိဘတွေ ပိုမတတ်ရဘူး။ မသိရဘူး ဆိုတာ မနာလိုဝန်တိုစိတ်နဲ့ ဖြစ်နေကြတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ မိဘအပေါ် စစ္စရိယစိတ် နည်းနည်းမှ မရှိကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့ စကောစကအရွယ်မှာ ပေါ်ပေါက်တဲ့ ဆန့်ကျင်စိတ် အစအနကလေး ကြောင့်သာ ဖြစ်ကြရတာပါ။

သူတို့က သူတို့အမေကို သူတို့လို အပျံ့စား ခေတ်ပေါ်အဝတ်အစားတွေ မဝတ်စားစေချင်ဘူး။ သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လည်း သိပ်အရောဝင်တာကို မကြိုက်ချင်ကြဘူး။ သူတို့စကားဝိုင်းထဲဝင်ပြီး ဦးဆောင်စကားပြောတာကိုလည်း မကြိုက်ပြန်ဘူး။ တစ်ခါတလေများ သူတို့စိတ်က ဘယ်ထိအောင် ရောက်သွားသလဲဆိုရင် မိဘက ကောင်းတဲ့ အကြံလေးပေးမိတာတောင် လူတတ်ကြီး ဝင်လုပ်တယ်လို့ အထင်ခံရတာမျိုးတောင် ရှိသေးတယ်။

သူတို့ခများတော့ မိဘတွေဟာလည်း သူတို့အရွယ်တုန်းဆီက ဒီလိုပဲ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ဝိုင်းဖွဲ့ပျော်ပါးခဲ့၊ ပေါ်ပင်အဝတ်အစားတွေကို ဆင်ယင်ခြယ်သန့်တယ်ဆိုတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ ရှိခဲ့ပါလားဆိုတာ သူတို့ သိပ်စဉ်းစားပုံမပေါ်ပါဘူး။ သူတို့က သူတို့ အခုလက်ရှိ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရတဲ့ ဘဝအစစရီးကလေးအပေါ်မှာပဲ အာရုံက ဝင်စားနေကြသေးတာကိုး။ သူတို့ဝင်စားနေတဲ့ အာရုံတွေကလည်း သူတို့ကို ခြေသိမ်းခေါင်းပိုက် ဆွဲဆောင်အားကောင်းလွန်းလို့ကိုး။ ဒီတော့ ရှေ့နောက် တိုင်းထွာစဉ်းစားဆင်ခြင်အား နည်းနေတာကတော့ သူ့အရွယ်ရဲ့ သဘာဝပဲလို့ ဆိုရပါတော့မယ်။

မိဘဆိုတာမျိုးက သားသမီးကို ဦးဆောင်ရမယ်။ လမ်းပြရမယ်။ ဦးစီးကွပ်ကဲရမယ်။ ထိန်းသိမ်းကြပ်မတ်ပေးရမယ်။ သားသမီးရဲ့အနားမှာ နေရမယ်။ သားသမီးရဲ့ဘေးမှာ ရပ်တည်နေရမယ်။ သားသမီးရဲ့ နောက်က လိုက်သင့်လိုက်ရမယ် ဆိုတာတွေဟာ သူ့အချိန်အခါနဲ့သူ ရှိနေပါတယ်။ အမြဲတမ်းကြီး ဘေးက ရပ်မနေနိုင်သလို၊ နောက်ကလိုက်နေပေးဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

ဒီတော့ မိဘက ဦးဆောင်စရာရှိ ဦးဆောင်မှာပဲ။ စီမံခန့်ခွဲသင့် စီမံခန့်ခွဲမှာပဲ။ ထိန်းကျောင်းစရာရှိ ထိန်းကျောင်းမှာပဲ။ ဒီအလုပ်တွေက မိဘတွေ မလွဲမသွေ လုပ်ဆောင်ရမယ့် အလုပ်တွေလေ။ ဒါ မိဘတာဝန်နဲ့ ဝတ္တရားဆိုတဲ့ သဘောထားကို သူတို့လေးတွေက မသိနိုင်ကြသေးတော့ ထော်လော်ကန့်လန့် အပြုအမူတွေနဲ့ နေ့စဉ်ကြုံတွေ့ရဦးမယ်ဆိုတာတော့ သိထားကြရပါလိမ့်မယ်။

သူတို့ရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားကလည်း အဖမ်းရခက်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ မိဘတွေကို တစ်ချိန်လုံး အနားမှာ ရှိစေချင်တာမျိုး လိုလားရင် လိုလားပြန်ရော။ ပြီးတော့ တစ်ခါဆန်ဆန် ဆက်ဆံရင်လည်း ဆက်ဆံတတ်ပြန်တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း အနားမှာ ရှိနေစေချင်ပြီး သူတို့ခိုင်းဖတ် ကျနေတာပဲ။ တော်ကြာနေတစ်မျိုးခိုင်း၊ တော်ကြာနေ တစ်မျိုးပြောင်းနဲ့ မအေလုပ်တဲ့သူ အတော်ကို သည်းခံစိတ်ရှည်ရတဲ့ အနေအထားပါ။ စိတ်တိုတဲ့ အခိုက်အတန့်မှာတော့ အော်ငေါက်ပြီးဟာ

လည်း ဖြစ်ရတာပေါ့။

သူတို့ရဲ့ လိုရင်းက မိခင်တွေဟာ သူတို့အပေါ် ဂရုစိုက်ကြတယ်။ သူတို့ လိုအပ်တာကို အမြဲဖြည့်ဆည်းပေးတယ်။ သူတို့အလိုကို လိုက်ပေးတယ်။ ဒီသဘောမျိုး ဖြစ်ချင်ကြတာ။ ဒီလိုပုံမျိုးနဲ့ကတော့ မိဘတွေအဖို့ တစ်ခါတစ်ရံ ဘာလုပ်ဘာကိုင်ရမှန်းမသိအောင် စိတ်ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ ရောက်ရတဲ့ အဖြစ်တွေ လည်း ကြုံတွေ့ရပါဦးမယ်။

ဒီသဘောတွေက အဲဒီ စကောစကအရွယ်နဲ့ မိဘတွေ ထိပ်တိုက်တွေ့ရ တဲ့ ဇာတ်လမ်းအစလေးတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကလည်း ယာယီဇာတ်လမ်းလေး တွေပါ။ ဖြေမယ်ဆိုရင်တော့ ဖြေစရာရှိပါတယ်။ ဒီလို စကောစကအရွယ်ဟာ အသက် ၁၀ နှစ် ၁၃ နှစ်ကာလလောက်ပဲဆိုတော့ ဒီလို စိတ်ရှည်သည်းခံပေးရမှ ယာယီပါပဲလေလို့ သဘောထားရင်လည်း ရပါတယ်။

မိဘများ ရင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရပါမယ်

ကလေးစိတ်ပညာရှင်တွေကတော့ အသက် ၁၀ နှစ် မှ ၁၃ နှစ်ကြားကာလလေး ကို မိဘတွေ နိုင်နင်းစွာ ကိုင်တွယ်တတ်ရင် ရှေ့လျှောက် ရင်ဆိုင်ရမယ့် လူပျို အပျိုနှစ်ကာလတွေကိုလည်း ကောင်းစွာ သဘောပေါက် နားလည်ပြီး ဆက်လက် ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ဆိုထားပါတယ်။

စကောစကအရွယ် အချိန်ကာလ သုံး၊ လေးနှစ် အတောအတွင်းဟာ မိဘတွေကို ခေါင်းကိုက်စေပြီး ဦးနှောက်ခြောက်စရာတွေ ပေးနေတယ်ဆိုပေမယ့် အချက်သိပြန်တော့လည်း သူတို့လေးတွေကို ကိုင်တွယ်ရတာ လွယ်သွားပြန်ပါ တယ်။ အဲဒီသုံးလေးနှစ်တာကာလလေးမှာ အဓိကက သူတို့ စိတ်နေသဘောထား ကို သေသေချာချာ နားလည်နိုင်ဖို့ပါ။ ဒီလိုနားလည်နိုင်ဖို့ရာမှာ မွေးဖွားသူ မိဘ နှစ်ပါးအပြင် အိမ်သားတွေအပါအဝင်ဖြစ်တဲ့ အဘိုးအဘွားတွေ၊ ဦးလေးအဒေါ် တွေ၊ အစ်ကိုအစ်မတွေ စသဖြင့် သူတို့တစ်တွေပါ သိနားလည်ထားဖို့ လိုပါတယ်။ သေသေချာချာ နားလည်ပေးနိုင်ရပါမယ်။

အဲဒီ စကောစကအရွယ်ဟာ သူတို့ စိတ်အာရုံထဲမှာ အကြီးအကျယ် အပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒီလို စိတ်သဘောမှာ ပြောင်းလဲနေတယ်ဆို တာကို လူကြီးတွေက ကြိုသိထားနင့်ပြီး တစ်ရံမလပ် မျက်ခြည်ပြတ်မခံဘဲ စောင့်ကြည့်လေ့လာနေဖို့ လိုပါတယ်။

သူတို့အရွယ်ဟာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြောင်းလဲမှုနဲ့အတူ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြောင်းလဲမှုလည်းပဲ ဒွန်တွဲပြီး ဖွံ့ဖြိုးနေပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ ဖွံ့ဖြိုးမှုတွေဟာ စိတ်ပိုင်း ရော ရုပ်ပိုင်းပါ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်တက်ပြီး ကူးပြောင်းသွားတဲ့အခါ သူတို့က

ဖွံ့ဖြိုးနေတယ်လို့ ယေဘုယျ သတ်မှတ်နိုင်ပါတယ်။ ဖွံ့ဖြိုးမှု တစ်ဆင့်ကနေ ပာစီဆင့်၊ နောက်တစ်ဆင့်ကို ကူးပြောင်းသွားတဲ့အခါ သူတို့က ဖွံ့ဖြိုးမှုနဲ့အတူ သွေးတိုးစမ်းတဲ့ သဘောလေးတွေ ပြုလုပ်တတ်ကြပါတယ်။ မလုပ်ဘူးဆိုတာ ဘယ်သူတစ်ဦးမှ မရှိပါဘူး။ အနည်းနဲ့ အများပါပဲ။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်းပဲ ရုပ် ခန္ဓာပိုင်း ပြောင်းလဲမှုတွေနဲ့အတူ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အပြောင်းအလဲပေါင်း များစွာနဲ့ အတူ စိတ်ရှုပ်ထွေးချက်ပေါင်း များစွာဟာလည်း သူတို့ကို ဖိစီးမှု ပေးနေနိုင်ပါတယ်။ သူတို့အတွက် စိတ်ပိုင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်း ပြောင်းလဲမှုတွေကို အံ့ဩစွာနဲ့ မကြုံစဖူး ထူးကဲစွာ အတွေ့အကြုံသစ်တွေရနေတော့ ရှုပ်ထွေးပွေလီနေမှာပါပဲလေ။

ဒီအခြေအနေတွေကို လူကြီးမိဘတွေက ကြိုတင်သိမြင်ထားရမယ်။ မိသားစုတိုင်းမှာ မိသားစု ပြဿနာလေးတွေ ရှိပါတယ်။ စကောစကအရွယ်တွေဟာ လည်း မိသားစုပြဿနာလေးတွေ ဖြစ်ပေါ်စေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအရွယ်လေးတွေ ကြောင့် ဖြစ်လာရတဲ့ ပြဿနာလေးကိုတော့ မိသားစုရဲ့ သီးသန့်ပြဿနာ (သီးခြား ပြဿနာမဟုတ်ပါ)လို့ သဘောထားပေးရပါမယ်။ စကောစကအရွယ်တို့ရဲ့ သီးသန့်ပြဿနာကို အမြဲကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပေးဖို့ လူကြီးမိဘတွေက မိဘအုပ် ထိန်းနည်း ပရိယာယ်တွေနဲ့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရပါမယ်။ (မိဘအုပ်ထိန်းနည်း ပရိယာယ်၊ နည်းလမ်းစည်းကမ်းတွေကို ဆက်လက်တင်ပြပေးသွားပါမယ်) ကြိုတင်ပြင်ဆင်နည်းနဲ့အတူ မိဘများက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုအပြည့် ရှိထားဖို့ လိုပါတယ်။

တချို့မိဘတွေက ပြောနေတဲ့ကြားက ပြောလို့မှမရရင် လွှတ်ထားချင်တတ် ကြတယ်။ လက်လျှော့တဲ့သဘော၊ ဦးနှောက်ခြောက် မခံတဲ့သဘော၊ တချို့က လည်း ထိန်းကျောင်းဖို့ အချိန်မပေးနိုင်တဲ့ သဘောတွေရှိပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စကောစကအရွယ်ကို ကိုင်တွယ်ထိန်းသိမ်းရတဲ့ မိဘတွေ အဖို့ကတော့ မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရမယ့် အချက်တွေ ရှိနေပါတယ်။ မိဘနဲ့ သားသမီး ကတောက်ကဆ အဆင်မပြေမှုများ၊ မိဘနဲ့သားသမီး ကောင်းမွန်တဲ့ ဇာတ်သွယ်ရေးထူထောင်မှုများ၊ ဆယ်ကျော်သက်ပိုင်း အစားသောက်ချေးများမှု ထမလွဲအစချစ်များ၊ ယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေး စရိုက်လက္ခဏာများ၊ ခန္ဓာကိုယ် ပျောက်မှုနဲ့ ဓာတ် အပြောင်းအလဲကြောင့် စိတ်အပြောင်းအလဲဖြစ်မှုများ၊ အကဲခတ်တဲ့ ပြဿနာများ၊ ပြန်မပြော နားမထောင်တဲ့ ပြဿနာများ၊ တုံ့ဆိုတာ ဝေ အပြုအမူ ပြဿနာများ စတဲ့ မမြင်သာတဲ့ အကြောင်းအရာလေးတွေ အများ အပြား ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းပေးရပါလိမ့်မယ်။

အခုလို ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေ အင်တိုက်အားတိုက် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်နေတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးထဲမှာ ကြီးပြင်းနေကြတဲ့ စကောစကအရွယ်ကလေးတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ အာရုံခံစားမှုတွေလည်း အမျိုးမျိုးအထွေထွေ ရုပ်ပွေနေလိမ့်မယ်လို့ ထင်မိ ပါတယ်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်တောင် ဘယ်လိုမြင်လို့ ဘယ်လိုထင်ထားသလဲဆိုတာ မနည်းရှင်းအောင် လုပ်နေရတဲ့ အချိန်ကာလမှာ လူကြီးမိဘတွေက သူတို့ရဲ့ စိတ် အထာကို ဖမ်းဖို့ဆိုတာတော့ အရင်ကထက် ပုံစံတကျ ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ သိပ်မလွယ် တော့ပါဘူး။

ဒီအရွယ်တွေကို လမ်းကြောင်းမှန်အောင် ထိန်းကျောင်းရမယ့် မိဘတွေ အဖို့က ပြောင်းလဲလာတဲ့ ခေတ်ကာလဖွံ့ဖြိုးမှုအခြေအနေကိုလည်း ထည့်တွက် စဉ်းစားပြီး၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း ခေတ်နဲ့မျက်ခြည်မပြတ်အောင် နေထိုင်ဖို့ လိုအပ် ပါတယ်။ သူတို့ဝင်ပါစီးမျောနေတဲ့ ခေတ်ရေစီးကြောင်းထဲမှာ ကိုယ်ပါ ကလေး ကလား ဝင်စီးမျောဖို့ မဟုတ်ပေမယ့် အသေအချာ ရပ်ကြည့်ဖို့တော့ လိုပါတယ်။ ဒါမှ သူတို့ရဲ့ စိတ်နေသဘာဝကို နားလည်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

စိတ်ညစ်ရင် ပြဿနာကို ကြိုတင်လက်ခံလိုက်တာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်လိုလည်း သဘောထားလို့ မရပါဘူး။ အနည်းဆုံး ရင်ဆိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားရ မှာက စိတ်ရှည်ရှည်ထားရေးပါပဲ။

စကောစကအရွယ်ကို လွယ်လွယ် လက်လွတ်ပယ် သဘောထားလို့ မရ ပါ။ မိဘတို့ရဲ့ စိတ်ရှည်သည်းခံမှုကို အခြေခံပြီး ထိန်းကျောင်းကြပ်မတ်ပေးရပါ မယ်။ လမ်းညွှန်သွန်သင်ပေးရပါမယ်။ မိဘတို့ဟာ မိမိတို့သားသမီးတွေကို ရင်အုပ် မကွာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရရှိမှန်ပေမယ့် စကောစကအရွယ်မှာတော့ အထူး သွန်သင်ရေးဟာ အရေးကြီးအချိန်ကာလလို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ ဒီအရွယ်ကို ကိုင် တွယ်ဖြေရှင်းရတဲ့အလုပ်ဟာ အလွန်အရေးကြီးတဲ့အလုပ် လုပ်ရတယ်လို့ သဘော ထားရပါမယ်။

ဒီလို ဆယ်ကျော်သက်မတိုင်ခင် ကာလကတည်းက မိဘတို့နဲ့ သားသမီး တို့ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် နားလည်မှု ရယူထားရပါမယ်။ လေးနက်တဲ့ အပြန်အလှန် ဆက်ဆံရေးကို ရယူထူထောင်ထားနိုင်ရပါမယ်။ အဲဒီစကောစကအရွယ်မှာ အပြန် အလှန် နားလည်မှု ဆက်ဆံရေးထူထောင်ထားနိုင်ရင် အဲဒီကနေ ကြီးပြင်းလာလို့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်၊ အပျိုလူပျိုအရွယ်၊ အဲဒီကနေ လူငယ်အရွယ်၊ လူလတ် အရွယ်၊ နောက်ဆုံး လူကြီးအရွယ်တွေအထိ မိဘတွေက ချမှတ်လမ်းကြောင်းပေး လိုက်တဲ့၊ ကောင်းမွန်တဲ့ စည်းကမ်းတွေအတိုင်း တဝလမ်းကြောင်းမှာ ငြိမ်သက် တည်ကြည်လေးနက်တဲ့ လူသားကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်သွားနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဆယ်ကျော်သက်ဆိုတဲ့ အထိန်းရဓက်တဲ့ အရွယ်မတိုင်ခင် စကောစကအရွယ်ကတည်းက ကောင်းမွန်တဲ့စည်းကမ်းတွေ၊ လမ်းကြောင်းမှန်တဲ့ သွန်သင်ပုံပြင်မှုတွေကို ရဲရဲချမှတ်ပေးရမယ့် တာဝန်ဟာ မိဘတွေအပေါ်မှာ မလွဲ မသွေကျရောက်နေပါတယ်။ ကျရောက်နေတဲ့အလျောက်လည်း ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်ရမယ့်အလုပ်ဟာလည်း မိဘတွေရဲ့ အရေးကြီးအလုပ်တစ်ခုပါပဲ။

စကောစကအရွယ်ကို လွန်မြောက်ပြန်တော့လည်း အပျိုလူပျိုဖော်ဝင်ချိန် ကို ရောက်လာကြမှာပါပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာလည်း စီဝင်မှုသဘောအရ ခန္ဓာကိုယ် တွင်း ဟော်မုန်းဓာတ်တွေ အများအပြားထုတ်လုပ်ပြီး ပြောင်းလဲမှုတွေ အရှိန် ကောင်းချိန်ဖြစ်ပါတယ်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေကလည်း အံ့မခန်းပြောင်းလဲနေချိန်ပါပဲ။

အဲဒီလို စိတ်ရောကိုယ်ပါ ဟန်ချက်ညီညီ တိုးတက်ပြောင်းလဲနေတဲ့အချိန်၊ ပြောင်းချင်တိုင်းပြောင်းနေတဲ့ သဘောသဘာဝကို မရိပ်မိ၊ မသိရှိတဲ့မိဘတွေအဖို့

စည်းကမ်းတွေမချမှတ်ခင် သဘာဝကိုအရင်သိဖို့ပြင်ဆင်

မိဘတွေအနေနဲ့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ကို ထိန်းကျောင်းဖို့ စည်းကမ်းတွေ မသတ်မှတ်၊ မချမှတ်ခင် စကောစရွယ်ရဲ့ သဘာဝကို အရင်သိဖို့ ပြင်ဆင်ထားရပါ မယ်။

စကောစကအရွယ်ဟာ စပိကူးမတ်ကူးကြားကာလပါ။ ကလေးဘဝ (Childhood)အရွယ်နဲ့ ဆယ်ကျော်သက်ဘဝ(Teenager)တို့ကြားက အရွယ်ပါ။ ဟိုမရောက်သည်မရောက်၊ ကြားကာလ ကပေါက်တိကပေါက်ချာအရွယ်မို့လို့ စကောစကအရွယ်လို့ တင်စားရတာပါ။

ဒီစပိကူးမတ်ကူးအရွယ်ကာလမှာ သူတို့လေးတွေဟာ အရာရာကို စူးစမ်း နေတယ်။ အရာရာကို ရှာဖွေနေတယ်။ အရာရာကို လေ့လာနေတယ်။ ခန္ဓာကိုယ် ဖွံ့ထွားပြောင်းလဲနေတယ်။ စိတ်နေသဘာဝလည်း လိုက်လျောညီထွေ ပြောင်းလဲ နေတယ်။ အမူအကျင့်တွေက ကမူးရှူးထိုး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ လေးတိလေးတွဲ လှုပ်လီလှုပ်လို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဘာမှ မသေချာဘူး။ အခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ် မျိုး။ စိတ်ဆိုးရအခက်၊ ဒေါသထွက်ရအခက်၊ သက်သက်မဲ့ အနောင့်အယှက်ပေး နေတာမျိုး ထင်စရာဖြစ်လောက်အောင် သူတို့နဲ့ ရင်ဆိုင်ရတာ သက်သောင့်သက် သာ မရှိလှပါဘူး။

ဒီလောက် အပြောင်းအလဲမြန်ဆန်တာမျိုး၊ ကသောင်းကနင်းဖြစ်ရတာမျိုး တွေ ရှိနိုင်တယ်ဆိုတာ မိဘတို့ သေသေချာချာ လက်ခံရပါလိမ့်မယ်။ ဒါမျိုးတွေ ကြိုကိုကြိုရလိမ့်မယ်လို့ ယတိပြတ်လက်ခံပြီး ကြိုဆိုနေရပါလိမ့်မယ်။ စိတ်ပျက် တာတို့၊ ကြိုတင်စိတ်ညစ်နေတာတို့နဲ့တော့ ပြီးလိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကြိုတင်

မတော့ မိဝနဲ့ သားသမီး နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အဆင်ပြေပြေ အပြန်အလှန် ဆက်ဆံရေး ဣထောင်ဖို့ဆိုလာတဲ့ တုံ့ပြန်မှုတွေကို နားမလည်သရွေ့ ကာလပတ်လုံး အဆင်ပြေ ပြေ တုံ့ပြန်မှုတွေဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

အနည်းဆုံး မသိလို့မေးတဲ့ မေးခွန်းအသစ်အဆန်းတွေကို ပြန်မဖြေခြင်း၊ ပြန်မဖြေနိုင်ခြင်း ကိစ္စလေးတွေနဲ့တင် အဆင်မပြေမှုခရီးက စတင်ပါပြီ။ သူတို့က တော့ အမေးအမြန်းထူနေမှာပါပဲ။ အမေးတူတာကို အပြစ်တင်လို့ မရပါဘူး။ သူတို့ က ကိုယ့်အယူအဆတွေကနေ သီးခြားခွဲထွက်ချင်တယ်။ သူတို့မှာလည်း ကိုယ် ပိုင်အယူအဆတွေ ထူထောင်ချင်နေတယ်။ အပျိုလူပျိုဖော်ဝင်စ အချိန်ကာလဟာ ကိုယ်ပိုင်အယူအဆတွေ ရှာဖွေနေတဲ့ အချိန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ စိတ်ပညာရှင်တွေက ဆိုထားပါတယ်။

တစ်ခါတစ်ရံလည်း (သို့မဟုတ်) မကြာမကြာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ မိဘတွေက ငယ်ငယ်တုန်းက ချမှတ်ခဲ့တဲ့ စည်းကမ်းနည်းလမ်း တွေကို ဖီလာဆန့်ကျင်တာမျိုး၊ ပြန်လည်ပြင်ဆင်တာမျိုး၊ ထိပါးသလို စိန်ခေါ် နေတာမျိုးတွေလည်း လုပ်လာနိုင်ကြသေးတယ်။ မကြာမကြာလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။

ဒါဆိုရင် ဒီကလေးကို ပြန်လည်တုံ့ပြန်ရမလား၊ ဒီလို မလုပ်ရပါဘူးလို့ ပညာရှင်တွေက လမ်းညွှန်ပေးပါတယ်။ သူတို့ကို မတုံ့ပြန်ပါနဲ့။ သူတို့ကို စာနာ နားလည်ပေးပါ။ သူတို့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆက်ဆံပါ။ သူတို့ကို ပွင့်ပွင့်လင်း လင်းပြောဆိုဖို့ လမ်းဖွင့်ပေးပါတဲ့။ ဒါဟာ ဆက်ဆံရေး စတင်ထူထောင်ခြင်းပါပဲ။

*

စည်းကမ်းတွေမချမှတ်ခင် သဘာဝကို အရင်သိပို့ပြင်ဆင်

မိဘနဲ့ သားသမီး ဆက်ဆံရေးမှာ ပိုပြီး ရင်းနှီးချစ်ကြည်လေလေ မိဘရဲ့ ဩဇာညောင်းမှု ပိုပြီး ရှိလေလေလို့ ဆိုရပါမယ်။ မိဘနဲ့ သားသမီး ဆက်ဆံမှုမှာ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ၊ အဲဒီပုံစံကို မိဘက ဖော်ဆောင်ပေးရမယ်။ မိဘက သားသမီး အပေါ် ရင်းနှီးမှု၊ ချစ်ကြည်မှု၊ မေတ္တာထားမှုတွေ ပိုက်တာနဲ့ အမျှ ကိုယ့်သားသမီး က ကိုယ့်အပေါ် တုံ့ပြန်မှုဟာလည်း နားလည်မှု ရှိလာမယ်။ သားသမီးနားလည် ရင် သားသမီးကို ကိုယ်လိုချင်တဲ့ပုံစံ သဘာဝကို ကိုယ်ချမှတ်နိုင်မယ်။ ကိုယ့်ပြော

ဆယ်ကျော်သက်ကို နားလည်ခြင်း

စကား သူတို့နားထောင်လာမယ်။ ကိုယ်ချပေးတဲ့စည်းကမ်း သူတို့ လိုက်နာနိုင် မယ်။ ကိုယ့်ဩဇာ သူတို့အပေါ် အချိန်ပြည့် ညောင်းနေပါလိမ့်မယ်။

ဒီအချက်ကို မိဘတွေ ဖော်ဆောင်ရတာ သိပ္ပံတော့ လွယ်လွယ်ကူကူ ချော ချောမွေ့မွေ့ ဖြစ်နိုင်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ တစ်ချိန်ချိန် တစ်နေရာရာမှာ အဖုအထစ် အငေါ့လေးတွေတော့ ပေါ်နိုင်တယ်။ ပြဿနာ ကြီးကြီးမားမားလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ အတော်ကြီးကို သတိထားရပါတယ်။

မိဘတွေက သားသမီးအပေါ် အတော်ကြီး ချစ်ကြည်ရင်းနှီးမှု အလုံးအရင်း နဲ့ ပုံပေးပြသပေမဲ့ သားသမီးတွေက ကိုယ့်အပေါ် အပြည့်အဝ နားလည်ချင်မှ နားလည်ကြမှာပါ။ နည်းနည်းကလေးမှ၊ တစ်စက်ကလေးမှ နားမလည်နိုင်တာ မျိုးလည်း ကြုံရနိုင်တယ်။ သူတို့သဘောမတွေ့တဲ့၊ သူတို့ဆန္ဒနဲ့ မကိုက်ညီတဲ့ အဖြစ်အပျက်၊ အပြုအမူတွေ မိဘတွေမှာ ရှိနေလို့ကတော့ ပိုလို့တောင် ဆိုးချင် ဆိုးနေဦးမှာပါ။

အမှန်တော့ သားသမီးတွေက မိဘအပေါ် တုံ့ပြန်တဲ့ ချစ်ကြည်ရင်းနှီးမှုဟာ သူတို့စိတ်ထဲမှာ သူတို့ထင်မြင်ချက် လေးစားမှုရေချိန်နဲ့ ပတ်သက်မှုတော့ ရှိနေ ပါတယ်။ သူတို့စိတ်ထဲ အထင်ကြီးလေးစားစိတ်ရှိပါမှ သူတို့က မိဘအပေါ် ပြန်ပြီး ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ချင်တဲ့သဘော သက်ရောက်နေပါတယ်။

အပြတ်ငြင်းပစ်စရာတော့ ရှိပါတယ်။ သာမန်ပြော ပြောကြည့်ရအောင်။ 'သားသမီးပဲ၊ ကိုယ်မွေးလာလို့ သူတို့ လူဖြစ်လာခဲ့တာ။ သူတို့ လူတစ်လုံးသူတစ် လုံးဖြစ်အောင် မိဘတွေပဲ အပင်ပန်းအဆင်းရဲခံခဲ့ရတာ၊ ဘာညာပေါ့' ပြောနိုင်ပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအပြောက ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် သဘာဝကိစ္စပါ။ သားသမီးမှန်ရင် မိဘ အပေါ် ရိုသေရမယ်၊ လေးစားရမယ်၊ ပြောစကား နားထောင်ရမယ်လို့ အပြတ် ငြင်းပစ်၊ ရှင်းပစ်နိုင်ပါတယ်။ သို့သော်လည်း ရိုသေရမယ်၊ လေးစားရမယ်ဆိုတာ စကားနဲ့ပြောလို့ မရနိုင်ပါ။ မွေးဖွားပြီးကတည်းက ရိုသေရမယ်၊ လေးစားရမယ်ဆို တာ တစ်ပါတည်း မပါနိုင်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ မိရိုးဖလာ ရိုးရာဓလေ့စရိုက်၊ လူ့ကျင့်ဝတ်အရ မဖြစ်မနေ အတင်းရိုသေလေးစားနေခြင်းဟာ တစ်ခါတစ်ခါ အသက်မပါသလို ဖြစ်နေတတ်ပြီး အဲဒီကနေ ဆိုးဝါးတဲ့ ပြဿနာတွေတောင် ပေါ်ပေါက်နိုင်ပါတယ်။

မိဘတွေဟာ ရိုသေထိုက်ရမယ့်၊ လေးစားခံထိုက်ရမယ့် အရည်အချင်းတွေ ပြည့်စုံလုံလောက်နေဖို့ လိုပါတယ်။ အဲဒီအရည်အချင်းအတွက် အသိပညာ၊ အတတ်ပညာကြွယ်ဝနေဖို့လည်း လိုပါတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ တော်တော် ရှုမိကျင့်

လိမ္မာနေပြီဆိုရင် သားသမီးရဲ့ ချစ်ကြည်ရင်းနှီးမှုဟာ ကိုယ်က တုံ့ပြန်ချိန်ကို စောင့်နေစရာမလိုဘဲ အလိုလို တုံ့ပြန်ပြီးသား ဖြစ်နေမှာပါ။

သားသမီးတွေဟာ မြီးကောင်ပေါက်အရွယ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့စိတ်ထဲ အားကျစရာကို ရှာဖွေပါတယ်။ အားကျစရာတွေရင် အထင်ကြီးပါတယ်။ အထင်ကြီးမှုတိုးပွားလာရင် လေးစားမှုထားကြပါတယ်။

သားသမီးတစ်တွေက သူတို့ရဲ့ အနီးကပ်ဆုံး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရသူတွေဖြစ်တဲ့ မိဘနှစ်ပါးကို သူတို့ အရင်လေ့လာပါတယ်။ မိဘနှစ်ပါးဆီမှာ ဒါမှမဟုတ် အမေဆီမှာ၊ အဖေဆီမှာ ဘာများ အားကျစရာရှိနေပါသလဲ။ အားကျစရာတွေ တွေ့နေတာတောင် အမေက အဖေထက်ပိုသတိပေးတယ်။ အဖေက အမေထက်ပိုများတယ်လို့ ဒီလို နှိုင်းယှဉ်မှုတွေ ရှိပါတယ်။ ပိုများတဲ့သူကို ပိုပြီး အထင်ကြီးပါတယ်။ ပိုပြီး လေးစားဂုဏ်ယူနေပါတယ်။ တစ်ဆက်တည်း သူတို့လေးစားဂုဏ်ယူနေတဲ့ အဖေအနား၊ အမေအနား လက်ပွန်းတတီး ရင်းရင်းနှီးနှီး နေနေပါတော့တယ်။

အဖေအမေကို အားကျအထင်ကြီးမှုက အိမ်ထဲမှာတင် ရှာဖွေလို့ တင်းတိမ်ကြသလားဆိုရင် သူတို့ ဗုဒ္ဓတင်တိမ်နိုင်ကြပါဘူး။ စကောစကအရွယ်တို့ အပြင်လောကနဲ့ ထိတွေ့စမ်းသပ်နေလေတော့ အပြင်လူမှုအသိုင်းအဝိုင်းက လူတွေထဲမှာလည်း အထင်ကြီးအားကျစရာ ရှာဖွေပြန်ပါတယ်။ သူတို့ရှာဖွေတွေ့ရှိတဲ့ အထင်ကြီးအားကျစရာ လူတစ်ဦးဦးက အိမ်က အဖေအမေထက် အရည်အချင်းပိုသာနေရင် (အဲဒီအရည်အချင်းဆိုတာ သူတို့သတ်မှတ်တဲ့ အရည်အချင်းပါ။ အဲဒီလူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦးကို အမေအဖေထက်တောင် ပိုပြီး လေးစားနေဦးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလို စကောစကအရွယ်မှာတော့ အဖေဟာ အဖေပဲ၊ အမေဟာ အမေပဲဆိုတာ အသိကလည်း နည်းနည်းတော့ တိမ်ကောနေဦးမှာပဲ။ အပြင်ပလူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦးဟာ သူတို့ရဲ့ စံနမူနာယူစရာ အရည်အချင်းတွေရှိနေရင် သူတို့အတွက် သူရဲကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်နေမှာပါပဲ။ သူတို့ဖြစ်ချင်တဲ့ပုံစံ၊ ပုံသဏ္ဍာန်အသွင်အပြင်က အဲဒီလူပုဂ္ဂိုလ်(ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ နာမည်ကျော်မင်းသမီး၊ ပေါ်ပြုလာပုဂ္ဂိုလ်... စသဖြင့်)မှာ ရှိနေရင် အဲဒီအပေါ်မှာ လေးစားခုံမင်စိတ်နဲ့ ဆက်လက်အားကျနေမှာပါ။ တချို့ကလေးတွေများ ဘယ်လောက်ထိအောင်လဲဆိုရင် အရူးအမူးစိတ်ဝင်ပြီး ကို၊ ကွယ်ဆည်းကပ်မှုထိအောင် ဖြစ်ရတာမျိုးတောင် ရှိနေကြပါတယ်။

*

မြီးကောင်ပေါက်လို့ခေါ်ရမယ့် စကောစကအရွယ်က အမှန်တော့ ပျော်စရာကောင်းတာတွေနဲ့ ပြည့်နေပါတယ်။ သူတို့လေးတွေ တကယ့်ကို ပျော်ကြပါတယ်။ ပျော်တတ်ကြပါတယ်။ ပျော်စရာကို ရှာဖွေဖန်တီး နေတတ်ကြပါတယ်။ ဒီထက်ပိုပြောရရင် ပျော်စရာတွေနောက် တကောက်ကောက်လိုက်နေတတ်ကြပါတယ်။ ပျော်စရာတွေက သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ စုရုံးမိတော့မှ ပျော်ရတတ်တာမို့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တရုံးရုံး နေတတ်ထိုင်တတ်တယ်။ သူငယ်ချင်းတွေကို အိမ်ခေါ်လာတတ်တယ်။ သူငယ်ချင်းတွေအိမ်ကို အလည်သွားတတ်တယ်။ သူတို့ စုဝေးပြီး စားစရာရှိ စားမယ်။ ဟားစရာရှိ ဟားမယ်။ စကားတွေလည်း ပြောလို့ကို မကုန်နိုင်ကြဘူး။ အချိန်အချက်တွေကလည်း တယ်များသကဲ့။ ကတိတွေကလည်း တည်လိုက်ကြတာ။ အင်မတန် လေးနက်ကြပါတယ်။ အဲဒါက သူတို့လေးတွေရဲ့ အင်မတန်ရိုးစင်းတဲ့၊ ဖြူစင်တဲ့၊ အလွန်သဘာဝကျတဲ့ ကိစ္စကလေးတွေပါ။

လူကြီးမိဘတွေအဖို့ကတော့ လူလတ်ပိုင်း၊ လူကြီးပိုင်း ဝင်ရောက်လာပြီဆိုတာတည်းက ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အထိုက်အလျောက် နားလည်လာကြပြီ။ အသက် ၃၀ ကျော်လာပြီဆိုရင် ကိုယ်ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ ဘဝတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို နားလည်လာပြီ။ ကိုယ်တွေ့ကြုံ ခံစားရတဲ့ ဒုက္ခတွေနဲ့ယှဉ်တွဲပြီး ဘဝတန်ဖိုးတွေ နားလည်လာပြီ။ ဘဝရဲ့ တန်ဖိုး ပိုင်းဖြတ်မှုတွေကိုလည်း အထိုက်အလျောက် တန်ဖိုးသတ်မှတ်နိုင်ပြီ။

ကိုယ်ပိုင်း၊ စိတ်ပိုင်းထားရမယ့် သဘောထားနဲ့ ကိုယ်ပိုင်တန်ဖိုးတွေလည်း သိလာပြီ။ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးလည်း အတော်လေး ငြိမ်စပြုလာပြီ။ ဘဝမှာ ထားအပ်တဲ့ တန်ဖိုး၊ သဘောတရားကို နားလည်တော့ တန်ဖိုးရှိတဲ့အရာတွေ လက်ခံကျင့်သုံးနေတတ်ပြီ။ ပိုင်းဖြတ်သတ်မှတ်နိုင်ပြီ။ အရာရာကိုလည်း အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်းတတ်တဲ့ အကျင့်ရလာကြပြီ။ ပြီးတော့ အလယ်အလတ်လမ်းစဉ်ရဲ့ အနှစ်သာရကို သိရှိပြီး ကိုယ်တိုင် ကျင့်သုံးတတ်အောင်လည်း ဓနထိုင်နေကြပြီ။

ဒီတော့ ရောက်ရှိနေတဲ့ အသက်အရွယ်မှာ ကာလဝေသံအပူခနဲ သဘောကို လက်တွေ့ကျင့်သုံးခြင်းနဲ့အတူ ဘယ်လိုလူမျိုးကို စပါင်းသင်းဆက်ဆံရမလဲ။ ဘယ်လိုလူမျိုးကို ဆက်သွယ်ပြီး မိတ်ဆွေအဖြစ် လက်ခံထားရမလဲဆိုတာကို ရွေးချယ်တတ်သွားပြီ။ ကိုယ့်အသက်အရွယ်နဲ့ လိုက်ဖက်မယ့် အပြောအဆို၊ အနေအထိုင်၊ သွားလာလှုပ်ရှားမှုတွေအပြင် စန္ဒာကိုယ် ပြင်ဆင်ခြယ်သမှု၊ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတွေဟာလည်း တည်ငြိမ်မှုအနေအထားအရ ရွေးချယ်တတ်သွားပြီ။

အသက်အရွယ်အရ စိတ်နေသဘောထားတွေလည်း ပြောင်းကို ပြောင်းလဲ

သွားပါတယ်။ နေရာတကာ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဆောင်ရွက်တတ်တဲ့အကျင့် ပျောက်စ ပြုလာတယ်။ တရားထိုးလုပ်တတ်တဲ့အကျင့်ကို ဆင်ခြင်သိနဲ့ ထိန်းချုပ်လာနိုင် တယ်။ အခြေအနေ၊ အချိန်အခါကိုလိုက်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ်မှုတွေ စိစစ် ပိုင်းခြား လုပ်ကိုင်လာတတ်လာတယ်။ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်စရာရှိရင်လည်း ရဲရဲ ရင်ဆိုင်လာတတ်တယ်။ အရာရာကို သတိကြီးစွာထားပြီး လုပ်ကိုင်လာတတ် တယ်။

အဓိကအချက်ကတော့ လူလတ်လူကြီးဘဝမှာ အရာရာကို စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် မရှိတော့ဘူးဆိုတာ အသေအချာ ပီပြင်လာတယ်။

လူကြီးတွေရဲ့ ပြောင်းလဲသွားတဲ့ အမူအကျင့်တွေအကြောင်း ရေးချလိုက် တာ စုံသလောက်တော့ ရှိပြီထင်ပါရဲ့။ ဒီလို ရေးကြည့်လိုက်တဲ့အခါ သားသမီး ကဏ္ဍနဲ့ မိဘအခန်းကဏ္ဍ ဘယ်လိုကွဲပြားသွားတယ်ဆိုတာ နားလည်မှု ပိုပီပြင် လာမယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။

မိဘတွေရဲ့ လူကြီးကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးခံစားချက်၊ ပြောင်းလဲချက် အခြေအနေ သဘောသဘာဝကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ပြန်လည်ဆန်းစစ် ဝေဖန်နိုင်လာ တယ်။ ကိုယ့်အသက်အရွယ်အရ ကိုယ်တွေ့မြင် ခံစားရသလို၊ ကိုယ့်သားသမီး ကိုလည်း သူတို့အခြေအနေ အချိန်အခါကို ငဲ့ကွက်ပြီး ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်နဲ့ နားလည်ပေးလာနိုင်မယ်လို့ ယူဆမိပါတယ်။

အနည်းဆုံးတော့ မိဘတွေ ကိုယ့်အသက်အရွယ်မှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ စိတ်ပိုင်း အခြေအနေတွေကို ကိုယ့်သားသမီး စကောစက ကလေးတွေ သိနားလည်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်း မရှိလှပါဘူး။ ဒါဆိုရင် သူတို့စကောစက ကလေးတွေက ကိုယ့်အပေါ် နားလည်လာနိုင်ဖို့ ကြိုးစားချင်စိတ်ကို လျှော့ချတန် လျှော့ချ၊ မမျှော်လင့်ဘဲ ထားလိုက်တော့ကာ သူတို့ကလေးတွေကိုပဲ အပြည့်အဝ ကိုယ်က နားလည်ပေးနိုင်ဖို့သာ ကြိုးစားအားထုတ်ရပါတော့မယ်။

မိဘတွေ ငယ်စဉ်က သူတို့လိုအရွယ်လောက်မှာ သူတို့လိုပဲ စွန့်စားချင်စိတ်၊ စမ်းသပ်ချင်စိတ်၊ ပျော်ပါးချင်စိတ်၊ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ အုပ်စုဖွဲ့ သွားလာချင် စိတ်တွေ ရှိခဲ့တယ်။ အသေအချာ ရှိခဲ့တယ်။ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာလည်း တရေးရေး ပြန်ပေါ်ချင် ပေါ်လာနိုင်တယ်။ ဖြစ်ခဲ့တာ၊ မဖြစ်ခဲ့တာတွေ၊ ဆူခံထိတာ တွေလည်း အများကြီး ရှိခဲ့မယ်။

ဒါဆိုရင် ကိုယ်က သူတို့လေးတွေကို ကိုယ်လိုမဖြစ်အောင် လိမ်လိမ်မာမာ နဲ့ ဘဝကို ကျော်ပြတ်သွားစေချင်တယ်။ ဆောင်မြင်တဲ့နေရာကို တရွေ့ရွေ့ သွားနေ

စေချင်တယ်။ အတွေးမှား၊ အမြင်မှား၊ အပေါင်းအသင်းမှားတွေနဲ့ မရချင်၊ မဆုံ စေချင်ဘူး။ ဒီတော့ မိဘတွေ စိုးရိမ်စိတ်တွေ၊ သောကတွေ ပွားများလာပြန်ရော။ စိုးရိမ်စိတ်က သူတို့ကို မရမကထိန်းချုပ်ဖို့ အသိတရား တိုးပွားလာပြန်ရော။

ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြောင်းလဲမှုက အဓိကပြဿနာ

အပျိုလူပျိုမကျ စကောစကအရွယ်တို့အတွက် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အပြောင်းအလဲဟာ အဓိကပြဿနာတစ်ရပ် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မိဘတွေ နားလည်ထားရပါမယ်။

သမီးမိန်းကလေးရဲ့ မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ သမီးငယ်ဓမ္မတာပေါ်ခါနီး အချိန်ဟာ စိတ်ပိုင်းပြောင်းလဲလာမှုကို ရိပ်စားမိရပါမယ်။ ၁၂ နှစ်၊ ၁၃ နှစ် ဝန်းကျင် ရောက်လာရင် ဓမ္မတာပေါ်ခါနီးရဲ့ စိတ်တင်းအားတွေ ရှိလာခြင်းကို ကြိုတွက် ထားရပါမယ်။ အဲဒီအချိန်အခါမှာ သမီးငယ်ရော၊ မိခင်ပါ နှစ်ဦးစလုံး ဆက်ဆံ ရေး မပြေမပြစ်နဲ့ စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်စရာရှိနိုင်ပါတယ်။

ပီဘီလူပျိုအပျိုအရွယ် မကျရောက်သေးပေမယ့် လိင်သဘာဝအရ ဆန့်ကျင် ဘက်လိင်ကို စိတ်ဝင်စားလာမှုကိုလည်း ရင်ဆိုင်ရပါဦးမယ်။ အရွယ်လေးက လက်ညှိုးလောက် မဖြစ်စလောက်နဲ့ ယောက်ျားလေးက မိန်းကလေးကို စိတ်ဝင် စားရကောင်းလားဆိုပြီး အပြစ်တင်မစောစေလိုပါဘူး။ လိင်သဘာဝအရ ဆန့်ကျင် ဘက်လိင်ကို အလိုလို စိတ်ဝင်စားလာတာကို တားမြစ်လို့ မရပါဘူး။

ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ကို စိတ်ဝင်စားတဲ့နေရာမှာ သူတို့ဘာသာ တစ်ယောက် တည်းနေရင်းလည်း ကျိတ်ပြီး တွေးနေတတ်ပါတယ်။ အပြန်အလှန် တစ်ယောက် အကြောင်းတစ်ယောက် စေ့စေ့ပေါက်ပေါက် တွေးနေတတ်တဲ့ သဘောရှိပါတယ်။ အပေါင်းအသင်းတွေစုံလို့ အုပ်ဖွဲ့မိရင်လည်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကျိတ်ပုန်းခုတ် ပြီး ပြောနေကြပါလိမ့်မယ်။ ဒီလို တွတ်ထိုးကြလို့ သူတို့တွေက အရွယ်နဲ့မမျှ သမီးရည်းစားကိစ္စ စနေကြပြီလား။ အချစ်ရေးအချစ်ရာ စိတ်ဝင်စားနေကြပြီလား ဆိုတော့ ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပြန်ပါဘူး။ ဒီအရွယ်က အချစ်ကိစ္စ၊ သမီးရည်းစား

ဆယ်ကျော်သက်ကို နားလည်ခြင်း

ကိစ္စ၊ အတွဲကိစ္စတွေ နားတောင်လည်ချင်မှ လည်ကြပါလိမ့်မယ်။ သူတို့အရွယ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟော်မုန်း ဖွံ့ဖြိုးပြောင်းလဲမှုကြောင့် စိတ်ပိုင်းပြောင်းလဲမှုတွေ ဖြစ်ပေါ် ကာ ဆန့်ကျင်ဘက် လိင်သဘာဝကို စိတ်ဝင်တစား ရှိကြတာပါ။ ကောင်မလေးက မလောက်လေးမလောက်စားနဲ့ ကောင်လေးအကြောင်း တစ်တွေးတည်း တွေးနေ တယ်။ ဒီအရွယ်ကတည်းက ရည်းစားထားချင်နေလို့ကတော့ ဘယ်တော့မှ ကောင်း စားမှာမဟုတ်ဘူးလို့ အပြစ်မြင်လို့ကတော့ အမှားကြီး မှားသွားပါလိမ့် မယ်။

သူတို့လေးတွေက မကြာခင်မှာ အသံတွေပြောင်းသွားကြတော့မယ်။ ယောက်ျားလေးတွေဆို နေရင်းထိုင်ရင်း အသံတွေ ဩလာကြမယ်။ မိန်းကလေး တွေလည်း မသိမသာကနေ သိသိသာသာကြီးကို ရင်သားတွေ စူထွက်လုံးဝိုင်း လာတာ၊ ခါးကလေး သေးသိမ်သွားတာ၊ တင်သားတွေ ထွားကျိုင်းလာတာတွေ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း မျက်စိအောက်မှာ ပြောင်းလဲလာပါတော့တယ်။ ယောက်ျား လေးတွေက မိန်းကလေးတွေထက် အရပ်ပိုရှည်ထွက်လာတယ်။ မိန်းကလေးတွေ က လုံးကြီးပေါက်လှ ခန္ဓာကိုယ်ကို ရလာကြတယ်။ ယောက်ျားလေးတွေက အစ်ကိုတို့၊ အဖေတို့ရဲ့ ပုဆိုး၊ အင်္ကျီတွေ ယူဝတ်လာကြမယ်။ မိန်းကလေးတွေက အမေအင်္ကျီတွေ ယူဝတ်လာကြလိမ့်မယ်။ တော်လည်း တော်နေကြပြီလေ။

အဲဒီလို အခြေအနေ ဆိုက်လာပြီဆိုရင်တော့ မိဘတွေရဲ့ လူကြီးပိုင်းနဲ့ သူတို့တွေရဲ့ လူငယ်အပိုင်းဆိုပြီး အပိုင်းခွဲခြားမှုဟာ ကွဲကွဲပြားပြား ဖြစ်ပေါ်လာပြီ လို့ ဆိုရပါမယ်။ ကွဲကွဲပြားပြား ပေါ်လာပြီဆိုတော့လည်း သဘောထားတွေက လည်း သိသိသာသာကို ပြောင်းလဲရပါတော့တယ်။ ပြောင်းလည်း ပြောင်းလဲပါ တယ်။

လူကြီးမိဘတွေကတော့ သူတို့တစ်တွေကို ဟိုတုန့်က ကလေးလေးလိုပဲ အမြဲဖြစ်နေစေချင်တယ်။ အရွယ်ပြောင်းလဲမှုကို ရုတ်တရက် လက်မခံချင်ကြဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် အရင်တုန်းက ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ချီဖေ့ပိုက်ခဲရတဲ့ အနေအထားကိုပဲ ဖြစ်စေချင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်အခါတွေက ပြီးခဲ့ပြီလေ။ ပြီးဆုံးသွားတဲ့ အနေအထားဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ် နှစ်ခါပြန်ရနိုင်ပါလိမ့်မလဲ။ ဒီတော့ သူတို့ပြောင်း လဲသွားတဲ့ အနေအထားကိုပဲ ကြိုတင်မှီတတ်လက်ခံရတော့မှာပါ။

မအေတစ်ယောက်အနေနဲ့ သမီးလေးကို ကလေးလေးလို ချီပိုးနေချင် တယ်။ လက်ကလေး ဖွဖွကိုငံပြီး လမ်းတွဲလျှောက်သွားချင်တယ်။ အဲ သမီး ကလေးကတော့ ဘရာစီယာဝတ်ချိန်ကျရောက်လာလို့ ဘရာစီယာ ဝယ်ခင်ပေး ရတာကို စိတ်အလိုမကျဖြစ်နေလို့ကတော့ ဘယ်ဖြစ်ပါတော့မလဲ။ တစ်ချိန်ကျရင်

ကိုယ်နဲ့ဆိုဒ်တူတဲ့ ဘရာစီယာ အတူတူ ဝတ်လာရလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်အတွက် ဝယ်ရင်း သူ့အတွက် တစ်ထည် ပိုဝယ်ရတဲ့ အခြေအနေကောင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာဦးမှာ။ အဲဒီ အခါများကျရင်တော့ သူတို့နဲ့ဆက်ဆံရတာ လွယ်ချင်လည်း လွယ်မယ်။ မလွယ် တလွယ်ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်။ မလွယ်ရေးချမလွယ် ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်နိုင်ပါသေး တယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သိပ်စိတ်ညစ်စရာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်တုန်းကလည်း ကိုယ့်မေမေခမျာ ဒီလိုပဲ စိတ်သောကဖြစ်ရှာခဲ့ရပါလားဆိုတဲ့ အတွေးသာ တွေး ကြည့်လိုက်ပါ။ တစ်ခါတုန်း ကိုယ်က သမီး၊ အခု ကိုယ်က အမေ၊ ကျရောက်လာ တဲ့ ဝတ္တရားတွေကို ကိုယ်ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်မလဲ။ ဒါကိုပဲ ရှေးရှဦးတည် အာရုံစိုက်ကြပါစို့လား။

*

ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြောင်းလဲမှုက အဓိကပြဿနာ

များသောအားဖြင့် သမီးမိန်းကလေးတွေဟာ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိခင်ကို အသေ တွယ်ကပ်တတ်ကြပါတယ်။ အဲဒါ ဘယ်အထိ တွယ်ကပ်သလဲဆိုရင် စကောစကအရွယ် ရောက်လာတဲ့အထိပဲလို့ ဆိုကြပါစို့။ ဟိုအရင်က အမေကို တွယ်ကပ်ရင်း 'သမီး ဘာဝတ်ရမလဲ၊ ဒီအရောင်နဲ့ ကြည့်လို့ကောင်းရဲ့လား၊ သမီး ကို ရွေးပေးပါဦး' ဘာညာနဲ့ မအေမှမအေ ဖြစ်နေတတ်တယ်။

တစ်ခါတလေလည်း ဘာမဟုတ်ညာမဟုတ်၊ မေ... မေမေနဲ့ တစ်မေတည်း မေနေပြီး ဂျီတွန်ချင် တွန်နေပြန်ရော။ အစားအစာ ချေး(ဂျီး)များတာ၊ အဝတ်အစား ချေး(ဂျီး)များတာတွေ အကြောင်းပြပြီး အမေ့အပေါ် နှဲ့ ဆိုးဆိုးချင်တိုင်း ဆိုးနေတာ ပေါ့။

အဲ စကောစကအရွယ်လည်းကျရော 'အမေ ဘာဝတ်ရမလဲ' ဆိုတာ မေးသံ တွေ ဝေးဝေးသွားပါလိမ့်မယ်။ ဟိုအရင် အမေအနားကပ်တဲ့သမီးက အခု ခပ်ခွာခွာ နေနေလိမ့်မယ်။ ဘာဝတ်ရမလဲလည်း မေးမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ဟိုအရင်တုန်းက လို ခေါင်းနဲ့ရွေးပြီး တွတ်တီးတွတ်တာစကားတွေလည်း ကြားရလိမ့်မယ် မဟုတ် တော့ပါဘူး။ စကောစက ကလေးတို့ဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ကလေးမဟုတ်တော့ ဘူးဆိုတဲ့အသိက ဝင်သွားပြီလေ။

အဲဒါ မိခင်များ မလွဲမသွေ ကြိုကြိုက်ရမှာပါ။ အဲဒီအခါ မိခင်တွေ စိတ်

မကောင်းဖြစ်ကြရလိမ့်ဦးမယ်။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ လူကြီးစလုပ်လာတဲ့ အခြေအနေ ကို မြင်တွေ့ပြီး စိတ်ထဲ တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်ကြရမယ်ဆိုရင် 'မညှော် ကိုယ်က ကလေးလေးလို့ မြင်နေပေမယ့် သူတို့အရွယ်က မနေပါလား၊ ငယ်ရာက ကြီးလာ ကြမှာပဲလေ' လို့ ဖြေတွေးလေးသာ တွေးလိုက်ပါတော့။

အဝတ်အစားကိစ္စမှာလည်း ကိုယ်က ဒါလေးဒီလို ဆင်ပေးချင်ပေမယ့် သူတို့သဘောက သူတို့အကြိုက်က ပုံမကျပန်းမကျ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်။ ကြောင်တောင်တောင် အဆင်ဒီဇိုင်းတွေလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ သူတို့ရွေးချယ်မှုက သူတို့နဲ့ မလိုက်ဖက်တာမျိုး၊ မျက်စိထဲ နေရာမကျတာမျိုး ထော်လော်ကန့်လန့် ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။ အမှန်တော့ သူတို့က အဝတ်အစားကို အကြောင်း ပြုပြီး ထင်ပေါ်ချင်လာပြီလေ။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ လူမြင်ကွင်းမှာ လူလုံးပြချင်နေပြီ လေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖော်ပြချင်ကြပြီလေ။

ပုံသွင်းဖို့က သိပ်တော့မလွယ်ပါ

မိခင်တိုင်းကတော့ သမီးကလေးတို့ကို ကိုယ့်ကိုယ်ပွားလေးတွေ ဖြစ်စေ ချင်မှာပဲ။ ဖြစ်အောင်လည်း ပုံသွင်းကြပါလိမ့်မယ်။ အင်း ရရှိတော့ သိပ်မလွယ်လှ ဘူးလို့ ဆိုလိုက်ပါရစေ။ ကိုယ်ပုံသွင်းလို့ မရဘူးဆိုတာနဲ့ မိဘနဲ့သားသမီး ပဋိပက္ခ ဆိုတာ စတင်ပေါ်ပေါက်လာတာပါပဲ။

ဒီအိမ်မှာ အိမ်ဆူအောင် ဘယ်သူပြဿနာစရာတာလဲ။ ဒါက အိမ်တိုင်း မိသားစုတိုင်း မေးလေ့မေးထရှိကြတဲ့ မေးခွန်းပါ။ ဘယ်သူအိမ်ဆူအောင် လုပ် သလဲ။ ပြဿနာကို ဘယ်သူစရာသလဲ။ အမေလား၊ သမီးလား၊ အမေကလည်း ပြောမယ်။ 'ငါပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်လို့ အိမ်ဆူနေတာတဲ့'။ သမီးကလည်း ပြန်ပြော တယ်။ 'အမေက နေရာတကာ လိုက်မပြောနဲ့လေ၊ အမေမပြောရင် ဘာမှ အိမ်ဆူ စရာအကြောင်းမရှိဘူး'တဲ့။ ကဲ၊ အမေမပြော မဒါ သလိုထွက်လာမလား၊ ငါ့ကို တောင် ခံပြောတတ်နေပြီ၊ ပြန်ဝေဖန်နေပြီလို့ ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်မလား။

ဒါလေးတွေက မိသားစုတိုင်းမှာ မပြီးစီးသေးတဲ့ အသေးအမွှားပြဿနာ မီးစလေးတွေပါ။ တစ်ပတ်တစ်ခါ သုံးလေးရက်တစ်ခါ နှုတ်လှန်ထိုးပွဲလေးတွေ ကျင်းပနေကြဆဲဖြစ်ပါတယ်။ မိဘနဲ့ သားသမီး အငြင်းပွားစရာကိစ္စကလေးတွေက ကြီးတောင်ကြီးမားအရွယ်တွေထိအောင်တောင် ရှိနေတတ်ကြပါတယ်။ ဆန်း တော့လည်း မဆန်းပါဘူး။

အိမ်တွင်းပြဿနာတို့ရဲ့ အစ

ပြဿနာက မိခင်အနေနဲ့ သားသမီးကို ကိုယ့်စိတ်ကူးထဲက ပုံစံအတိုင်း ပုံသွင်းချင်တဲ့ ဆန္ဒစောစိတ်က ပြဿနာပါ။ သားသမီးဆိုတာ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ပုံစံအတိုင်း တစ်ထေရာတည်း ဖြစ်လာဖို့ဆိုတာ လုံးဝဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ပါ။ ဒီအချက်ကို မိဘတွေ ဖြေသိမ့်လက်ခံနိုင်ရင် အိမ်တွင်းရေးစကားစစ်ထိုးပွဲတွေ အထိုက်အလျောက် ငြိမ်းအေးသွားနိုင်ပါတယ်။

သားသမီးတွေက စကောစကအရွယ်မှာ သူတို့စိတ်ကူးကို စတင် အကောင်အထည်ဖော်တယ်။ မိဘတွေနဲ့ ခပ်ဝေးဝေး၊ ခပ်ဖယ်ဖယ်နေတယ်။ သူတို့လည်း လူရာဝင်တယ်လို့ ခံယူတယ်။ အဲဒီက တစ်ဆင့်တက်လို့ အပျိုလူပျိုအရွယ် ရောက်ပြန်တော့လည်း ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူး ကိုယ်ပိုင်ထင်မြင်ချက်တွေက ပိုများလာပြီ။ ကိုယ်ပိုင် ဟန်ပန်အမူအရာတွေနဲ့ ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းအစတွေကို စတင်ဖော်ထုတ် အသုံးပြုကြပြီ။ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်စွာ ရပ်တည်ခွင့်ဆိုတာကို ရှာဖွေလာပြီ။ တောင်းဆိုလာပြီ။ မရရင် ရတဲ့နည်းနဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ကို ယူနေကြပြီ။

မိဘတွေအဖို့ကတော့ အနားက ခပ်ဖယ်ဖယ်လုပ်ကတည်းက စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေရတာ။ အခု သီးခြားဟန်ပန်နဲ့ လွတ်လပ်ချင်နေကြပြီဆိုတော့ လက်လွတ်ပေးရတော့မှာလားဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ မချီတင်ကဲ ထပ်ဖြစ်ရတော့မှာပေါ့။ နောက်တော့လည်း သူတို့ အတောင်အလက်စုံလာကြရင် သူတို့ဘာသာသူတို့ လွတ်လပ်စွာ ပျံသန်းကြဦးမယ် မဟုတ်ပါလား။

ပျံသန်းရေး ခရီးအစ

ဆယ်ကျော်သက် စိတ်ပညာရှင်တွေက ဆိုပါတယ်။ 'မိမိရဲ့ရင်သွေး အချိန်အခါ အလိုက် ပြောင်းလဲမှုကို သင်(မိဘ)လက်ခံလိုက်ပါ။ တကယ်တမ်းဖြစ်ပေါ်လာမယ့် ပြဿနာတွေ ကြီးထွားလာတဲ့အခါ သင်အသားစီးရနိုင်ပါတယ်' လို့ ဆိုပါတယ်။

ဒီအဆိုအရ မိဘတွေဟာ ရင်သွေးတို့ရဲ့ အပြောင်းအလဲ အသက်အရွယ် အလိုက် ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းသဘောကို လက်ခံရပါမယ်။ စကောစကအရွယ်က စတင် ပြောင်းလဲလာတဲ့ အနေအထားဟာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်၊ အပျိုလူပျိုဝင်စ အရွယ်၊ ပီဘီအပျိုလူပျိုအရွယ်တွေအထိ လက်သင့်ခံရပါလိမ့်မယ်။ အပြောင်းအလဲ ဆိုရာမှာလည်း ရုပ်ပိုင်းအပြောင်းအလဲ၊ စိတ်ပိုင်းအပြောင်းအလဲ နှစ်မျိုးစလုံး ပါဝင်ပါတယ်။

ပြောင်းလဲမှုနဲ့အတူ သူတို့ရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထား၊ တက်လိုက်ကျလိုက် အခြေအနေကိုလည်း နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုထဲမှာ မိသားစုအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှု အနိမ့်အမြင့်ကိုလည်း နားလည်မှုရအောင် ကြိုးစားရပါလိမ့်မယ်။ အထူးသဖြင့် မိခင်၊ ဖခင်တို့အပေါ် ဘယ်လောက် စိတ်ဝင်စားမှုရှိသလဲ၊ ခပ်ငယ်ငယ်က စိတ်ဝင်စားမှုနဲ့ စကောစက ဒီအရွယ်မှာ စိတ်ဝင်စားမှု ဘယ်လောက် ကွာသွားသလဲ ဆန်းစစ်လေ့လာနိုင်ရပါမယ်။ ဒီစိတ်နေသဘောထား အတက်အကျ အပြောင်းအလဲဟာ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ တရွေ့ရွေ့ ပြောင်းလဲသွားတာပါ။ ချက်ချင်း လက်ငင်းကြီး ဝုန်းဒိုင်း ကဆုန်ပေါက် ပြောင်းလဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီလို စိတ်အပြောင်းအလဲကို တစ်ခါတစ်ခါ ဖမ်းဆုပ်က ခက်နိုင်ပါတယ်။ အမီလီလီရီ ရ ခက်နိုင်ပါတယ်။ မိဘက သိအောင်သတိနဲ့ စောင့်ကြည့်ရမယ့်သဘောပါ။

အပြောင်းအလဲကို လက်ခံရတာ ခက်တော့ခက်သား

မှန်ပါတယ်။ အပြောင်းအလဲကို လက်ခံရတာ ခက်နေပါလိမ့်မယ်။ ဆယ်ကျော်သက်စိတ်ပညာရှင်တွေ၊ ပညာရေး စိတ်ပညာဆရာကြီးတွေကလည်း မိဘတွေအနေနဲ့ လက်ခံရတာ ခက်ခဲလိမ့်မယ်လို့ ဟောကိန်းထုတ်ပြီးသားပါ။

သူတို့ အပြောင်းအလဲကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အမူအကျင့်တွေကို ပြုန်းစားကြီးလက်သင့်ခံဖို့ မိဘတွေအနေနဲ့ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးတာကြောင့်လည်း ခက်ခဲနေကြတာပါ။ သူတို့အပြုအမူတွေကို မိဘတွေက ဘယ်နှစ်မြို့နိုင်ပါ့မလဲ။ အခုတင်ပဲ စကောစကအရွယ်မှာ မြင်တွေ့ရတဲ့ အခြေအနေကိုက ခွတီးခွကျ ဖြစ်နေပြီလေ။

ဒါပေမဲ့ မိဘတွေ ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ သဘောတွေသည်ဖြစ်စေ၊ သဘောမတွေသည်ဖြစ်စေ၊ မျက်စိ စပါးမွေးစူးသည်ဖြစ်စေ၊ မစူးသည်ဖြစ်စေ... သူတို့ အမူအကျင့်ကို လက်ခံနိုင်အောင်တော့ အင်အားတွေ မွေးထားရပါလိမ့်မယ်။ ဒီနေရာမှာ မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာနမ်းတော့ ဖြစ်စရာ အကြောင်း မရှိပါဘူး။ ချစ်ပင်ချစ်လျက် အမြင်မတော်ဖြစ်နေတဲ့သားသမီးကို အပြတ်ထိန်းချုပ်ပစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျံသန်းချင်တဲ့ သူတို့ရဲ့ဆန္ဒတွေ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တွေ့နေရတဲ့ အနေအထားမှာ ကိုယ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ထိန်းချုပ်ဖြစ်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုယ့်(မိဘ)ဆန္ဒတွေကို ပြန်ချုပ်တီးရတဲ့ကာလ၊ ကိုယ့်ဒေါသတွေ မျိုချနေရတဲ့ ကာလ၊ ကိုယ့်စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ ကာလ၊ ဒီလိုကာလတွေကို အောင်အောင်မြင်မြင် ကျော်ဖြတ်နိုင်ဖို့ သူတို့လေးတွေကို ခွင့်လွှတ်စိတ်နဲ့ လက်သင့်ခံရမယ့် သဘောပါပဲ။

သူတို့လေးတွေကရော ဒီတိုင်းနေကြမှာတဲ့လား။ ပီဘီကလေးပေါက်စကလေးကနေ အခု စကောစကအရွယ်၊ ပြီးတော့ ဆယ်ကျော်သက်၊ ပြီးတော့ အပျိုဘော်၊ လူပျိုဘော်ဝင်ချိန်၊ ပြီးတော့ အပျိုလူပျို ထီးထီးမားမားကြီးတွေ အဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲကြဦးမှာပဲ။

သူတို့ဘဝ တစ်ဆစ်ချိုးတွေက ဆင့်ကဲဖွံ့ဖြိုးလာနေတဲ့အချိန်မှာ မိဘက သူတို့အပြုအမူအပြောင်းအလဲတွေကို အပြုသဘောဆောင်တဲ့ လက္ခဏာ၊ အပေါင်းလက္ခဏာအသွင်နဲ့ ဖော်ပြပြီး သူတို့နဲ့ ထက်ကြပ်မကွာ ရှိနေမှသာ သူတို့ကို နား

ဆယ်ကျော်သက်ကို နားလည်ခြင်း

လည်ပေးနိုင်မှာပါ။

တကယ်လို့များ မိဘက ခရေစေတင်ကျ ဒေါသတွေ နေရာတကာ လိုက်ထွက်နေမယ်။ မျက်စိဒေါက်ထောက် လိုက်တင်းကျပ်နေမယ်ဆိုရင် မိဘနဲ့သားသမီး ပဋိပက္ခ စောစောစီးစီး ပြိုကျလာပါတော့မယ်။ ဒီတော့ ဘာဖြစ်နိုင်သလဲ။ အိမ်ပြေးလေးတွေကို ကိုယ်ကမွေးထုတ်ပေးနေသလို၊ စိတ်လေလွင့်ခြင်း ခရီးအစကို ကိုယ်က သွားခိုင်းနေသလို ဖြစ်နေပါတော့မယ်။

ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်အောင် သံယောင်လိုက်တယ်

စကောစကအရွယ်ဟာ ဆန့်ကျင်ဘက်တွေစလုပ်ဖို့များ သတ်မှတ်ထားလေသလား ထင်ရလောက်အောင် သူတို့လေးတွေ စတင်ဆန့်ကျင်လာတတ်ပါပြီ။ အားလုံးသော စကောစကအရွယ်တွေ မဟုတ်ပေမယ့် အများစုကတော့ ဘာမဆို ဆန့်ကျင်ချင်တတ်ကြတယ်။

လူကြီးတွေက အမှန်လို့ လက်ခံထားတာကို သူတို့က ဘာမသိ၊ ညာမသိ၊ ဂဃနဏ နားမလည်ကြဘဲ ဖီလာဆန့်ကျင် လုပ်ချင်လုပ်တတ်ကြတယ်။ လူကြီးတွေရဲ့ အကြိုက်တွေ၊ နှစ်သက်မှုတွေကို သူတို့က မကြိုက်မနှစ်သက်ကြဘူး။ ဟုတ်ပါပြီ။ ဘာကြောင့် မကြိုက်ရတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်ပါလဲလို့ မေးရင် သူတို့ ရေရေလည်လည် မဖြေနိုင်တော့ဘူး။

လူကြီးတွေက ရှင်းလင်းအောင် ထပ်မေးကြည့်ပါ။ မေးကြည့်လိုက်တဲ့အခါ သူတို့ဆီက မရေရာတဲ့အဖြေ ထွက်လာပါတယ်။ 'ဘယ်သူဘယ်ဝါက မကြိုက်လို့ ကျွန်တော်လည်း မကြိုက်တာပါ။ ကျွန်မလည်း မကြိုက်တာပါ' ဆိုတဲ့အသံ ကြားရပါလိမ့်မယ်။

ဆိုလိုတာက သူတို့မှာ ကိုယ်ပိုင်ထင်မြင်ချက်၊ ယူဆချက်၊ ဆုံးဖြတ်ချက် မရှိဘူး။ အကြောင်းအရာတစ်ခုခုကို အသေအချာ နားမလည်နိုင်သေးဘူး။ ဒီတော့ သူငယ်ချင်းအားကိုးနဲ့ သူငယ်ချင်းက အဖြူဆိုလိုက် ဖြူမယ်၊ အမည်းဆို လိုက်မည်းလိုက်ရုံပဲပေါ့။ ဒါကလည်း အပြစ်တော့ မဆိုသာပါဘူး။

သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ သဘောထားအမြင်ဟာ သူတို့အပေါ် ထင်ဟပ်လွှမ်းခြုံမိတတ်ပါတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အုပ်ဖွဲ့နေထိုင်မှုကြောင့် စုစည်းတဲ့သဘောကို

လည်း ဖော်ပြလိုရင်းဖြစ်ပါတယ်။ တခြားသူတွေရဲ့ သဘောထားကို ဆန့်ကျင်ကောင်းဆန့်ကျင်မယ်။ ကိုယ့်အုပ်စု သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ သဘောထားကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မဆန့်ကျင်ဘူး။ သစ္စာမဖောက်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောထားကို ဖော်ပြတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေအကြား အပြန်အလှန် နားလည်မှု တည်ဆောက်ယူကြပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မေးမတဲ့သဘောလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဒီတော့ ဒီအသက်အရွယ်နဲ့ ဒီလို ဆန့်ကျင်စိတ်ကလေးတွေရဲ့ သဘာဝကို လူကြီးမိဘများက ကြိုတင်တပ်အပ်သိထားကြဖို့ လိုပါတယ်။ လူကြီးတွေက တစ်သက်လုံး အကောင်းအမှန်အဖြစ် လက်ခံထားတဲ့ကိစ္စကို သူတို့က တစ်ချိန်တည်းမှာ တစ်ချက်တည်း အပြတ်ငြင်းပယ်ချလိုက်တဲ့အခါ နည်းနည်းတော့ အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲလေ၊ အောင့်သာခံလိုက်ရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို ပြောပြ(ရှင်းလင်းပြ) ရမယ့် စကားလေးတွေတော့ ရှိတာပေါ့။

'တကယ်လို့များ လူတစ်ဦးဦးကပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်း တစ်ဦးဦးကပဲဖြစ်ဖြစ် အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုခုကို သူ့ထင်မြင်ချက် သဘောထားပေးတဲ့ဟာကို ကိုယ်က ရောယောင်ပြီး ကိုယ့်ထင်မြင်ချက် သဘောထားဆိုပြီး ယတိပြတ် မပြောဆိုရဘူး' လို့ ဒီလို အစချီပြောပြရပါမယ်။

တည့်တည့်ပြောဖို့လိုအပ်ရင် 'သားတို့သမီးတို့က သူများနောက်လိုက် လုပ်ကြမလို့လား၊ သူများနောက်က လိုက်ချင်လို့လား၊ နေချင်လို့လား' စသဖြင့် ငြင်ငြင်သာသာလေးနဲ့ မှတ်သားစရာလေးတွေပါ ရောယှက်ပြီး ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ပြောပြသင့်ပါတယ်။

သူများနောက်လိုက် မဖြစ်သင့်ဘဲ ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းအစနဲ့ ကိုယ့်ဦးနှောက်နဲ့ကိုယ် စဉ်းစားတွေးတောပြီး ကိုယ်ပိုင်သဘောအမြင်ကို ဖော်ထုတ်ကြည့်စမ်းပါလို့လည်း အားပေးအားမြှောက် ပြုပေးသင့်ပါတယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး (ဒီအသက်အရွယ်ကစပြီး)ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ့်ညဏ်စွမ်းအားနဲ့ ဘယ်အရာဘယ်ကိစ္စမဆို စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချမှတ်ကြည့်ပါ။ နောင်ကိုလည်း ဒီလိုပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ပိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ကိုယ်ရပ်တည်နေကြရမှာဖြစ်ကြောင်း တစ်ခါတည်း တာဝန်ပေးသလို ပေးအပ်လိုက်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။

စကောစကအရွယ်တွေဟာ အကြောင်းအရာ ကိစ္စမျိုးစုံအတွက် ထင်မြင်ချက်မျိုးစုံလည်း ရှိနေကြပါလိမ့်မယ်။ သူတို့ ဉာဏ်စွမ်းအားကလည်း 'ခုမှ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ဖို့ အားယူကောင်းတုန်းကိုး။ သူတို့မှာ အရာရာကို စူးစမ်းလိုစိတ်က

လည်း၊ ပြင်းထန်စွာ ပြုလာပြီ။ ပြီးတော့ အကြောင်းအရာ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးတွေကို လည်း သူတို့ သိချင်လိုက်ကြတာပဲ။

အဲသလို အခြေအနေမျိုးမှာ လူကြီးတွေက သူတို့ကို နေရာမပေး၊ အရာ မသွင်း၊ သိပ်အဖက်လုပ်ပြီး စကားတုံ့ပြန်မပြောဘူးဆိုရင်တော့ သူတို့ အကြီး အကျယ် စိတ်အနှောင့်အယှက်ကြုံမယ်။ အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်သွားပါလိမ့် မယ်။

သူတို့ဟာ သူတို့အရွယ် သဘာဝကိုက လူတကာက အရေးတယူလုပ် တာ ခံယူလိုတယ်။ လူတကာက သူတို့ပြောတာ လက်ခံကြားနာစေလိုတယ်။ လူတကာရဲ့ အသိအမှတ်ပြုတာကို စတင်လိုချင်နေကြတယ်။

ဆန်ကျင်ဘက်ဖြစ်အောင် သံယောင်လိုက်တယ်

စကောစကအရွယ်က သူတို့ခင်မင်တွယ်တာတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက 'ဟုတ်' ဆိုရင် လိုက် 'ဟုတ်' ကြတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေက 'မဟုတ်' ဆိုရင်လည်း 'မဟုတ်' ပဲ။ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ သံယောင်လိုက်တယ်လို့ ဆိုနိုင်ပေမယ့် သူတို့အတွက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ညီညွတ်ကြောင်း တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းတည်းဖြစ်ကြောင်း ပြသကြ တာပါပဲ။

သူတို့ဟာ သူတို့ထင်မြင်ချက်ကို ဖော်ပြကြရုံနဲ့ မပြီးသေးပါဘူး။ သူတို့ ပြောသမျှ အမှန်ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ပြောတာ မှန်ကို မှန်ရပါမယ်။ ဒီလိုမှန်ကြောင်း ပြသဖို့လည်း သူတို့ ရှာဖွေကြပါတယ်။ မှန်ကြောင်း သက်သေအထောက်အထား နဲ့ အကြောက်အကန် ငြင်းတန်ငြင်းပါတယ်။ ဒီအရွယ်မှာ အငြင်းသန်တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့အဆို မှန်ကန်ကြောင်း ငြင်းဆန်ပြီး အတည်ပြုနေတာပါ။

ဒီနေရာမှာ ကောင်းကွက်လေးတွေ ပေါ်လာနိုင်တာကိုလည်း သတိပြုကြည့် ဖို့ လိုပါတယ်။ သူတို့အရွယ်မှာ စူးစမ်းစိတ်ကလေးတွေကလည်း အားကောင်း နေတော့ လူကြီးမိဘတွေ မသိနိုင်တဲ့ လက်လှမ်းမမီနိုင်တဲ့ တချို့ကိစ္စရပ်တွေ၊ ပညာ ရပ်တွေမှာ သူတို့က ကောင်းကောင်း တတ်သိနားလည်နေနိုင်တာမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာ နိုင်ပါတယ်။ လူကြီးတွေ လေ့လာဖို့ အသက်အရွယ် မကိုက်ညီတော့တဲ့၊ ထဲထဲဝင် ဝင် မဖြစ်နိုင်တော့တဲ့ ခေတ်ပေါ်ပညာရပ်တစ်ခုခုမှာ သူတို့က ထူးချွန်တတ်မြောက်

နေတတ်ပါတယ်။ ဥပမာ-အဝတ်အစား ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းကိစ္စ၊ ခေတ်မီ ထိုင်တီနည်း ပညာကိစ္စ၊ ခေတ်ပေါ် ဆက်သွယ်ရေး ပစ္စည်းကိရိယာကိစ္စ စတဲ့ ပညာရပ်တွေမှာ သူတို့ နားလည်တတ်ကျွမ်းနေပါလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ ဝမ်းသာစရာ ကိစ္စဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအပေါ်မှာ သူတို့က သိကြောင်း၊ တတ်ကြောင်း၊ ကျွမ်းကျင်မှုစွမ်းရည်ကြောင်း ကြားလုံး ကလေးထုတ်ပြီး ဟန်ရေးတပြုပြု ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေပေမယ့် သူတို့တတ်ကြောင်း၊ တော် ကြောင်းကိုတော့ အသိအမှတ်ပြု ကြိုဆိုရပါမယ်။ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုရပါလိမ့်မယ်။

ဒီထက်ပိုပြီး နားလည်ပေးရမယ့် အခါမျိုးလည်း ကြိုနိုင်ပါတယ်။ သူတို့ စကောစက အသက်အရွယ်နဲ့ ဘာသာရေးကိစ္စတွေ၊ စီးပွားရေးကိစ္စတွေ၊ လူမှုရေး ကိစ္စတွေမှာ စကားကြီးစကားကျယ်လည်း ပြောနိုင်ပါသေးတယ်။

ဒါက 'တံငါနားနီးတံငါ' သဘောနဲ့ နီးစပ်နိုင်ပါတယ်။ သူတို့ ကြီးပြင်းရ တဲ့ မိသားစု၊ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းက စီးပွားရေးတွေ၊ ဘာသာရေးတွေ၊ နိုင်ငံရေး အကြောင်းတွေ ပိုင်းဖွဲ့ပြောဆိုဆွေးနွေးတတ်တဲ့ အလေ့ရှိရင် သူတို့လည်း အဲဒီ စကားဝိုင်းထဲ ပါဝင်လာမှာ အမှန်ပါပဲ။

အဲသလိုများ သူတို့ ပါဝင်ပတ်သက်ပြီး ဝင်ဆွေးနွေးပြောဆိုလာရင် လူကြီး တွေက သူတို့ကို ပိုင်းအပြင် ပုတ်မထုတ်ပစ်ပါနဲ့၊ မရှောင်ဖယ်ပါနဲ့။ မသိနားမလည် ဘဲ ဝင်မရှုပ်စမ်းပါနဲ့။ သဘောမျိုး မထားမိပါစေနဲ့လို့ စိတ်ပညာရှင်များက အကြံ ပေးထားပါတယ်။

သူတို့က ပြောခွင့်ကြိုတာနဲ့ အကြောင်းအရာ လေးလေးနက်နက်ကြီးတွေ ကို ထင်ရာမြင်ရာ စွတ်ပြောတာမျိုးနဲ့လည်း ပါဝင်နိုင်ပါတယ်။ သူတို့ ထင်မြင် ခံစားရတဲ့အတိုင်း ဝင်ဆွေးနွေးပြောဆိုရမှာကို သူတို့ အားသန်ကြပါတယ်။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ သူတို့ ဘာပြောချင်တာလဲ။ ဘာပြောနေတာလဲ။ ဘာလို့ ဒီလို ထင်မြင်ရတာလဲဆိုတဲ့ ကောက်ချက်ကို မိဘတွေက ရနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလိုရနိုင်မှ လည်း သူတို့စိတ်ထဲ ဘာရှိနေတယ်ဆိုတာ နားလည်ပေးနိုင်မှာပါ။ ဒီလိုမှ မဟုတ် ရင် ဒီလို အကြောင်းအရာလေးနက်တဲ့ စီးပွားရေး၊ ဘာသာရေးကိစ္စတွေကို သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တလွဲတွေ့ပြီး အမြင်အတိမ်၊ အစောင့်တွေမြင်ကာ ထင်ရာမြင် ရာ ယူဆသတ်မှတ်လိုက်ကြရင် အခက်ပါပဲ။ သူတို့စိတ်ထဲ အမြင်မှားတွေ အသီး သီး ရသွားနိုင်ပါတယ်။ မိဘလူကြီးတွေနဲ့ တစ်ဝိုင်းတည်း ဆွေးနွေးပြောဆိုစဉ်မှာ သူတို့ထင်မြင်ချက် အမှားလေး၊ အလွဲလေးတွေကို တစ်လက်စတည်း တည့်မတ် ပြုပြင်ပေးနိုင်တော့ နောင်ရေးအတွက် အမြင်မှန်ရသွားစေပါတယ်။

စာဖတ်ခိုင်းပါ၊ တွေးခိုင်းပါ၊ အမြဲလေ့လာနိုင်ပါစေ

မိဘတွေဟာ မိမိတို့ စကောစကအရွယ်၊ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်တွေကို သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်တွေဖတ်ဖို့၊ တီဗီကလွှင့်တဲ့ ပြည်တွင်းပြည်ပ သတင်းအစီအစဉ် တွေကြည့်ဖို့ကို အထူးတိုက်တွန်းသင့်တယ်လို့ စိတ်ပညာရှင်တွေက အကြံပေးပါတယ်။

အသက်အားဖြင့် ၁၀ နှစ်၊ ၁၁ နှစ် အရွယ်ဆိုတာ ကမ္ဘာပေါ်က ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အခြေအနေ၊ ပြည်တွင်းက လှုပ်ရှားနေတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို သိဖို့ မငယ်တော့တဲ့ အရွယ်တွေဖြစ်ပါတယ်။ လူကြီးတွေသိသလောက် ကလေးတွေကိုလည်း သိခွင့်ကြားခွင့်ရအောင် လမ်းဖွင့်ပေးရမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒီလိုဆိုမှ မိဘနဲ့ သားသမီးအဖို့ ပြောစရာ ဆွေးနွေးစရာ အကြောင်းအရာတွေ ပိုကျယ်ပြန့်လာနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ပြောစကားထင်မြင်ချက်ကို သံယောင်လိုက်နေမယ့် အစား၊ အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးခြင်းပုံစံနဲ့ အမှန်ကို လက်ခံတတ်အောင်၊ အမှန်ကို သိမြင်တတ်အောင် လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးနိုင်ဖို့ဟာ စာဖတ်ခြင်း၊ တီဗီသတင်းနားထောင်ခြင်း အစီအစဉ်တွေက အကောင်းဆုံးလို့ ဆိုပါတယ်။

စာဖတ်ခိုင်းပါ၊ တွေးခိုင်းပါ၊ အမြဲလေ့လာနိုင်ပါစေ

မိဘများဟာ စကောစကအရွယ်မှာ သားသမီးတို့ကို ဖြောင့်ဖြောင့်မှန်မှန်တွေးတတ်အောင် စတင်လုပ်ဆောင်ပေးရပါမယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အရာရာကို အမှားအမှန် ခွဲခြားတတ်အောင် စတင်လုပ်ဆောင်ပေးရပါမယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အရာရာကို အမှားအမှန်ခွဲခြားတတ်အောင် ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျကျ ပိုင်းခြားတတ်အောင် သင်ကြားပေးရပါလိမ့်မယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် အဲဒီ စကောစကအရွယ်ရဲ့ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးဟာ စဉ်းစားတွေးခေါ်မှုအပိုင်းမှာ စတင်ထိုးထွက်လာတဲ့ သဘောရှိပါတယ်။ စတင်စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်ကာစအချိန်မှာ အမှန်တွေဖို့ထက် အမှန်ဆုံးဖြစ်တတ်ဖို့၊ အမှန်ကို လက်ခံတတ်ဖို့ သင်ကြားလေ့ကျင့်ပေးရမှာဖြစ်ပါတယ်။ နောက်များမကြာခင်မှာတော့ သူတို့ရဲ့ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးဟာ တစ်စတစ်စ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလာပြီး အရှိန်ကောင်းကောင်းနဲ့ ကြီးထွားလာတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီအရွယ်မှာ မိဘများ မလွဲမသွေ ကြိုကြိုက်ရမယ့် ပြဿနာ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရမယ့် ပြဿနာတစ်ရပ် ရှိပါတယ်လို့ စိတ်ပညာရှင်တွေက ဆိုပါတယ်။ အဲဒါက သူတို့အရွယ်၊ သူတို့အသိကလေးနဲ့ သူတို့က မိဘတွေထက် ပိုသိပိုတတ်၊ ပိုနဲ့နေပါတယ်ဆိုတဲ့ တစ်ယူသန် အစွဲကလေး ဖြစ်ပါတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့်လည်း သူတို့တစ်တွေဟာ သူတို့သိထားတာ၊ တတ်ထားတာလေးနဲ့ မတူဘူးဆိုရင် သူတို့သာ မှန်တယ်ဆိုပြီး ခါးခါးသီးသီး ငြင်းတတ်ကြတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

သည်းခံပေးရဦးမယ့် အငြင်းသန်တဲ့ ကာလများ

မှန်ပါတယ်။ သူတို့ အငြင်းသန်ကြပါလိမ့်မယ်။ သူတို့သိတာလောက်က လေးနဲ့ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး 'မဟုတ်ဘူး၊ မမှန်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး' ဆိုပြီး ဇွတ်အတင်း ငြင်းကြပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအတွက် မိဘတွေ၊ လူကြီးတွေ၊ ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်း တွေက နားလည်မှုရှိရှိနဲ့ သည်းခံပေးရပါမယ်။ သည်းခံပေးရမယ့် အချိန်ကာလ တစ်ခု ထားပေးရပါမယ်။ စိတ်ရှည်ပေးရပါမယ်။ စိတ်ရှည်ကြောင်း ပြသရပါမယ်။ ပြိုင်မငြင်းဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ဖက်ပြိုင်ငြင်းကြမယ်ဆိုရင်တော့ ပြဿနာက ရှည်လျားသွားပါလိမ့်မယ်။

လူကြီးတွေက ဘာပဲပြောပြော သူတို့ကတော့ 'မဟုတ်ဘူး' ပဲ။ ဒီလိုငြင်းတာ ကိုက သူတို့အရွယ်ရဲ့ သဘာဝပဲလားလို့ ပြောရလောက်အောင်ကို ငြင်းပါတယ်။ သူတို့ချင်းလည်း ငြင်းချင်ငြင်းမယ်။ မိဘဆွေမျိုးတွေ၊ ကျောင်းကဆရာ၊ ဆရာမ တွေနဲ့လည်း ပြန်ခံငြင်းချင်ငြင်းမယ်။ တစ်ခါတစ်ခါများ အတင်းကာရော ငြင်းလွန်း လို့ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်လောက်တဲ့အထိတောင် ဖြစ်ရပါသတဲ့။ အမှန်တော့ ဒီလို လုပ်နေကြခြင်းဟာ သူတို့အရွယ်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ရရေးကို တိုက်ပွဲဝင်နေ ကြတာပါလို့ စိတ်ပညာရှင်တွေက သတ်မှတ်ပါတယ်။

သူတို့က လွတ်လပ်ချင်တယ်။ လွတ်လပ်စွာ သွားလာပြောဆို လှုပ်ရှား ချင်တယ်။ တစ်ကိုယ်ရည် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆောင်ရွက်ချင်တယ်။ သူများတွေ အကြံဉာဏ်ပေးတာ၊ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးတာတွေဟာ သူတို့ လွတ်လပ်စွာ ဆောင် ရွက်တော့မှာကို တားဆီးတယ်၊ တားမြစ်ပိတ်ပင်တယ်။ ကန့်သတ်ချုပ်နှောင်တယ် လို့ ထင်မြင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အကြံဉာဏ်တွေ၊ စီစဉ်ပေးတာတွေကို သူတို့က ငြင်းထုတ်ပစ်နေကြတာပါ။ ဥပမာပြောရရင် ထမင်းစားပွဲမှာ အဆင်သင့်စားသောက် ဖို့ စီစဉ်ပေးထားတဲ့ အစားအစာကိုတောင် သူတို့ဘာသာ ပြောင်းလဲပြင်ဆင်ပြီး ကိုယ့်ခြေကိုယ့်လက် လုပ်ပစ် စားသောက်သွားကြတဲ့ သဘောမျိုးပေါ့။

သူတို့က ဒီစကောစကအရွယ်ကတည်းက 'လူရာဝင်ပြီ'လို့ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် သတ်မှတ်တယ်။ သတ်မှတ်တဲ့ အလျောက်လည်း လူရာဝင်ကြောင်း ပြသ တယ်။ ပြီးတော့ လူရာဝင်ပါတယ်လို့ လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်တယ်။ ပြီးတော့ လူသိ အောင် ကြော်ငြာတယ်။ လူကြီးခိုင်းတွေထဲ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း ဝင် ရောက်တယ်။ မပါရရင် ပါရအောင် အတင်းတိုးခွေဝင်တယ်။ ဒါဟာ သူတို့ လူရာ ဝင်ကြောင်း၊ မှတ်တိုင်ဖိုက်ထူနေတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်လို့ စိတ်ပညာရှင် သုတေသီတွေ

က မှတ်ချက်ချကြပါတယ်။

ကလေးစိတ်ပညာရှင်တွေက ဆိုပါတယ်။ တစ်ခါတလေများ ဘယ်လောက် ထိအောင် ပြဿနာသလဲဆိုရင် ရှင်သွေးတို့ဟာ သူတို့က သူတို့သာ ဖြစ်ပြီး အဖေ၊ အမေက အဖေအမေသာ ဖြစ်တယ်။ သူတို့နဲ့ ဓာခြားစိပ်လို့တောင် စကားနဲ့ ဖော်ပြ တာမျိုးရှိပါတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဒါဟာ သူတို့အတ္တကို မိဘတွေရဲ့အတ္တနဲ့ သီးခြားခွဲထုတ်ဖို့ ကြိုးစားဖော်ပြ လိုက်ခြင်းဖြစ်တယ်။ သူတို့မှာလည်း ကိုယ်ပိုင်အတွေး၊ ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူး၊ ကိုယ် ပိုင်မျှော်လင့်ချက်တွေ ရှိနေပါတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ထင်ထင်ရှားရှားကြီးကို ထုတ် ဖော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်လို့ စိတ်ပညာရှင်သုတေသီတွေက ဆိုကြပါတယ်။

စကောစကတို့ဟာ နည်းနည်းလေးဖြစ်ဖြစ် ရချင်တဲ့ လွတ်လပ်စိတ်နဲ့အတူ ကိုယ့်ခြေကိုယ့်လက်နဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကိုလည်း လိုလားနေကြတယ်။ လိုလားတာထက် ပိုပြောရရင် နေရာတကာသူတို့ခြေ၊ သူတို့လက် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်လာတတ်ကြ တယ်။ ဒီလို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်တော့ အယောင်ယောင်အမှားမှား၊ အလွဲလွဲ အချော်ချော်နဲ့ပေါ့။ ဒီနေရာမှာ မိဘနဲ့ အစ်ကိုကြီးအစ်မကြီးတွေက လိုက်လျောညီ ထွေ စဉ်းစားမပေးနိုင်ရင် အဆူအအော် အငေါက်သံတွေ ပွက်လော့ညံသွားပါလိမ့် မယ်။ စိတ်အေးလက်အေးနဲ့ စားသောက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတဲ့ ထမင်းစားခိုင်းဟာ စကောစကလေးက သူ့ခြေသူ့လက်နဲ့ သူ့ထင်မြင်ရာ လုပ်ချလိုက်တော့ ဆူဆူပူပူ ထဖြစ်ပြီး ထမင်းစားခိုင်း ပျက်သွားရတာမျိုးလည်း ကြုံကြရမှာပါ။

မိဘတွေက သူတို့နဲ့ လိုက်လျောညီထွေ ရှိကြပါစေ

မိဘတွေ သည်းခံပေးရမယ့် အငြင်းသန်တဲ့ နှစ်ကာလဆိုတာ အလွန်ဆုံးရှိလှ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်တာ ကာလပေါ့။ မိခင်အနေနဲ့ သမီးနဲ့ အငြင်းပွား စကားများနေပေ မယ့်အစား ကိုယ့်သမီးငယ်ရဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေကို နားလည်အောင် ကြိုးစား ပြီး အပြုသဘောဆောင်တဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကူးတွေနဲ့ ပေါင်းစပ်ကာ ကိုယ်က ဦးအောင် သိမ်းသွင်းနိုင်ဖို့သာ အာရုံပြုရပါတော့မယ်။

မိဘများ စကောစကအရွယ် သားငယ်သမီးငယ်တို့ကို ကိုယ်တိုင် သိမ်း သွင်းတော့မယ်ဆိုရင် မိဘတွေကိုယ်တိုင် သူတို့နဲ့ လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင် နေတတ်ပါရဲ့လား၊ နေနိုင်ပါရဲ့လားဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို အရင်မေးရပါတယ်။ လိုက် လျောညီထွေဖြစ်အောင် နေတတ်ပါတယ်၊ နေနိုင်ပါတယ်လို့လည်း အဖြေထွက်သင့် ပါတယ်။

မိဘများ လိုက်နာဆောင်ရွက်ရမယ့် ပထမအချက်က သူတို့လေးတွေကို မေးခွန်းများ မေးတတ်ဖို့ပါ။ သူတို့လေးတွေကို မေးခွန်းတွေ မေးရမယ်။ သူတို့ ဘာပြောစရာ ရှိနေသလဲ။ သူတို့မှာ ဘာစိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေ ရှိနေလဲ။ အဲဒါတွေ ကို အာရုံစူးစိုက် လိုက်နားထောင်ပေးရမယ်။ သူတို့စိတ်ကူးတွေနဲ့အတူ ကိုယ်လည်း ပဲ လိုက်လံစူးစမ်း ရှာဖွေပေးရမယ်။ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်လည်း တစ်ယူသန်မဖြစ်စေဘဲ (မစွဲစေဘဲ) ဖြေလျော့ပေါ့ပါးနေအောင် ဖွင့်ပေးထားရမယ်။ သူတို့တွေ လိုအပ်နေ တာက ဆယ်ကျော်သက် အကြိုကာလရဲ့ အခုလို့စကောစက အခါသမယမှာ လွတ်လပ်လိုစိတ် စလိုအပ်နေခြင်းပါပဲ။ လွတ်လပ်လိုစိတ်ဟာ အနည်းအကျဉ်းပဲ ရသည့်ဖြစ်စေ လိုချင်နေကြပါတယ်။

မိဘနဲ့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ နားလည်မပေးနိုင်ကြတာက သူတို့လို စကောစကအရွယ်၊ အသက် ၁၀ နှစ်မှ ၁၃ နှစ်ကြား ကလေးတွေဟာ ကိုယ့်ခြေ ကိုယ့်လက်နဲ့ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ကြတာဟာ အဖြစ်မရှိသေးပါဘူး။ အေးအေး နေစမ်းပါလို့ ဒီလို သဘောထားနေကြတာပါ။ သူတို့လုပ်လိုက်မှဖြင့် အဖိတ်အစင်၊ အကျိုးအပဲနဲ့ချည်းပဲ။ နောက်ကလိုက်လုပ်နေရတာနဲ့တင် အလုပ်အပိုလုပ်ရတယ် လို့ မိဘတွေကလည်း ထင်မြင်ကြတယ်လေ။

သူတို့ဘက်က ကြည့်ပြန်ရင်လည်း အစစအရာရာ သိချင်တတ်ချင်တယ်။ သိပြီ၊ တတ်ပြီလို့ ယူဆပြီးလည်း ဝင်လုပ်နေကြတယ်။ သူတို့ကို လူရာပေးပြီး အဝင်ခံရမယ်လို့ ဒီလိုတောင်းဆိုမှုတွေ ရှိနေပြန်ပါတယ်။ မိဘတွေက အရွယ်အတော် အိုလာပြီဆိုရင်တော့ မိဘအိုတွေကို သူတို့လောက် မတတ်တော့ပါဘူးလို့တောင် အစွန်းရောက်ချင်ချင် ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် မိဘတွေက သူတို့ရဲ့သဘောကို စောကြောဖို့၊ သူတို့ကို မေးခွန်း တွေ မေးမြန်းကြည့်ခြင်းဖြင့် သူတို့ရင်ထဲ ဘာရှိနေတယ်၊ ဘာစံစားနေတယ်ဆို တာ ဆန်းစစ်ရပါတယ်။ ဆန်းစစ်ချက်အရ သူတို့နဲ့ ဘယ်လိုလိုက်လျောညီထွေ ဆက်ဆံရမယ်။ လိုက်လျောညီထွေဆက်ဆံရင်း ဘယ်လို သိမ်းသွင်းရမယ်ဆိုတာ အဖြေပေါ်လာပါလိမ့်မယ်။

စိတ်ပညာရှင်ကြီးတွေက ဆိုပါတယ်။ 'မိဘများရဲ့ ဉာဏ်ပညာဗဟုသုတ တွေကို မထမဲ့မြင် စလုပ်လာတဲ့အချိန်ဟာ အပျိုလူပျိုဖြစ်စ အချိန်အခါပါပဲ' တဲ့။ မိဘတွေ သိထားသမျှတွေကို သူတို့လေးတွေက စတင်စမ်းသပ် တိုက်ခိုက်ကြတဲ့ အချိန်ဟာ အပျိုလူပျိုဖြစ်စ အချိန်အခါလို့ ဆိုပါတယ်။ ဒီအချက်ကိုလည်း အခု ကိုင်တွယ်ထိန်းကျောင်းနေရတဲ့ စကောစကအရွယ်ကတည်းက သတိထားသင့်

ပါတယ်။ ပြီးတော့ မိဘတွေ သိထားသမျှတွေကို သူတို့ခေါင်းထဲ ဇွတ်အတင်း မသွတ်သွင်းဖို့လည်း သတိထားဖို့လိုတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဇွတ်အတင်း မသွတ် သွင်းဘဲ သွင်းမှန်းမသိသွင်းဖြစ်အောင် ပါးပါးလေး လုပ်တတ်ဖို့ လိုပါတယ်။ မိဘ များ ဉာဏ်ကိုလွှာပြီး သုံးကြရပါလိမ့်မယ်။ တစ်ခါတလေ ကိုယ်ပေးနေတာတွေ သူတို့လက်မခံရင်လည်း နေပါစေ၊ ကိစ္စမရှိဘူးလို့ မအံ့ဩဘဲ နေတတ်ရပါလိမ့် မယ်။

စကောစကအရွယ်ဟာ ကလေးပေါက်စနလေးလို အခွဲအပျစ်တွေနဲ့ နဲ့ ဆိုးဆိုး နေရာကနေ ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့လည်း စိတ်မကျေနပ် ပေါက်ကွဲချင် ပေါက်ကွဲ တတ်ကြတာဟာ ခန္ဓာကိုယ်က ထုတ်လုပ်တဲ့ ဟော်မုန်းများကြောင့် စိတ်နေစိတ် ထား ပြောင်းလဲရတာလို့ ဆိုပါတယ်။

ဒီလိုအခြေအနေမှာ မိဘတွေလိုက်နာရမှာက သူတို့တစ်တွေ ကလေးပေါက်စ နလေးလို ခွဲနေရင် ကလေးလေးပဲဆိုပြီး သတိလစ်မသွားပါစေနဲ့။ သူတို့ ဒေါသ ထွက် ပေါက်ကွဲနေရင်လည်း မိဘက အသာကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ နောက်ဆုတ်နေ ပေးလိုက်ပါ။ သူတို့ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်နေချိန်မှာ မိဘက ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိရင် ပိုလို့ အခြေအနေဆိုးအောင် ဖန်တီးသလို ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။ သိပ်ပြီး အရေးမကြီး လောက်တဲ့ ကိစ္စမျိုးတွေဆိုရင် သူတို့နဲ့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ပါနဲ့။ နောက်သာဆုတ် ပြီး အသာကြည့်နေလိုက်တာက ပြဿနာကို ကျော်လွှားရာ ကျပါတယ်လို့ ကလေးစိတ်ပညာရှင်တွေက အကြံပေးပါတယ်။

မိဘစကားတွေ နားထဲက လျှံထွက်တဲ့ကာလ

စကောစကအရွယ်တို့ရဲ့ အငြင်းသန်တဲ့ကိစ္စကိုလည်း သည်းခံပေးရမယ့်ကာလတွေ ကို ဖြတ်သန်းရင်းမှာပဲ နောက်ထပ်ကြုံတွေ့ရမယ့် ကိစ္စကလေးကိုလည်း ရင်ဆိုင် ကြရပါဦးမယ်။

မိဘတွေပြောတဲ့စကားတွေ သူတို့နားထဲမှာ လျှံထွက်နေတဲ့ကိစ္စပါ။ သာမန် ကြည့်ရင်တော့ သူတို့နားထဲက လျှံကျလောက်အောင် မိဘတွေက ခြေဆုံးခေါင်း ပိုက် လိုက်ကြည့်ပြောနေတော့တာပဲလို့ ထင်စရာရှိပါတယ်။ မိဘတွေအဖို့ ဒါလောက်ကြီးလည်း အားပေါက်လောက်အောင် ပြောမနေနိုင်ပါဘူး။ ပြောနေချိန် မရပါဘူး။ ဆိုလိုတာက မိဘတွေ တစ်ခွန်းပြော တစ်ခွန်းလျှံကျနေတဲ့ ကိစ္စပါ။ မိဘတွေဘာပြောပြော သူတို့ သိပ်နားမထောင်ချင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပါ။ ဒီကိစ္စ ကလေးအတွက် မိဘတွေပြောနေကျ စကားတစ်ခွန်းလည်း ရှိပါတယ်။ ‘အေး... ငါဘာပြောပြော နင်တို့က ဘယ်နားကဝင်ပြီး ညာနားက ပြန်ထွက်သွားတာပဲ မဟုတ်လား’ တဲ့။

နွေးနွေးထွေးထွေးလေးကနေ ခပ်ခွာခွာ ဖြစ်သွားတယ်

မကြာသေးခင်နှစ်တွေကတောင် မိသားစုကလေးက နွေးနွေးထွေးထွေးက လေးရှိပါသေးတယ်။ ထမင်းစားပိုင်းမှာ လူစုံတက်စုံနဲ့ ပြောကြဆိုကြ စကားနိုင်လှ ကြနဲ့။ မိဘတွေက ဟင်းတွေ ပိုပိုသာသာ ထည့်ပေးလို့ အနစ်နာခံရင်း ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင် ရှိခဲ့ကြသေးတယ်။

ထမင်းစားပြီးကြပြန်တော့ တီဗီအတူတူ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ကြည့်ရင်း ဇာတ်လမ်း အကြောင်း၊ သရုပ်ဆောင်တွေအကြောင်း၊ ပြကွက်တွေထဲက အဝတ်အစား အသုံး အဆောင်အကြောင်းတွေ စုံစေ့အောင် ပြောခဲ့ကြသေးတယ်မဟုတ်လား။ အားလပ် ရက်ကလေးဆိုရင်လည်း ကစားနည်းတစ်နည်းနည်းနဲ့ ဝိုင်းဖွဲ့ဆော့ကစားခဲ့ကြ တာ။ ရယ်သံမောသံ သောသောည့်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။

ဟော... အခုတော့ သူတို့က မိသားစုနဲ့ သိပ်ဝိုင်းမဖွဲ့ချင်ကြတော့ဘူးလေ။ လူကြီးတွေစကားဝိုင်းထဲ မထင်ရင် မထင်သလို ဝင်လာတတ်တော့ တစ်ခါတစ်ရံ ပါပဲ။ ဘာကြောင့်များ မိဘတွေအနားက ဖယ်ခွာခွာလုပ်ချင်တာလဲ။

တစ်ညနေခင်းမှာ တောက်တိုမယ်ရလေးတွေ အဝယ်ထွက်ရင်း လမ်းထိပ် နားက မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း မိခင်တစ်ဦးနဲ့ ဆုံမိတယ်။ သူကလည်း သူ့သမီး စကောစကကလေးအကြောင်း ညည်းညူပြောတယ်။

‘ကျွန်မတို့ထက် သူတို့ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းကို ပိုပြီး ခံမင်နေတာ သိသာလွန်းပါတယ်။ ကျွန်မတို့ထက် သူတို့အပေါင်းအသင်းတွေက ပိုအရေးကြီး နေလို့လား။ သူတို့က မအေပြောဆိုရင် လက်ကို မခံချင်ဘူး။ သူတို့သိ၊ သူတို့တတ် နေတော့တာပဲ။’

ဟိုတုန်းကလို ကျွန်မ အမြဲဂရုတစိုက်ရှိနေတဲ့အောက်မှာ ပုံမှန်သွားလာနေ တာ။ ကျွန်မစိတ်တိုင်းကျ စီစဉ်ပေးတာကို လက်ခံပြီး နေတတ်တာ။ ကျွန်မက လည်း တစ်မိမိမိမိကြည့်ပြီး ကျွန်မပြောသမျှ တစ်သဝေမတိမ်း နားထောင်တတ်တဲ့ သမီးကလေးကို ပြန်လိုချင်လိုက်တာ အစ်မရယ်။ အခု သမီးလေးက ဟိုတုန်းက သမီးကလေးမဟုတ်တော့ဘူး အစ်မရဲ့ တဲ့။

သူ့ရဲ့ ရင်ဖွင့်ညည်းညူသံကို ကြားမိတော့ မိဘတစ်ဦးရဲ့ ရင်ဖွင့်သံမဟုတ် ဘဲ စကောစကအရွယ်အားလုံးတို့ရဲ့ မိဘတွေ တစ်ပြိုင်တည်းဖွင့်ဆိုလိုက်ကြတဲ့ ရင်ဖွင့်သံလို့ ထင်မှတ်ရပါတော့တယ်။

မှန်ပါတယ်။ သူတို့အရွယ်ဟာ မိဘစကားကို ဟိုတုန်းကလည်း ခေါင်း တညိတ်ညိတ်နဲ့ လိုက်နာမှတ်သားရတာမျိုး သိပ်မရှိနိုင်တော့ပါဘူး။ ရှေ့က မိဘက အာပေါက်အောင် မှာကြားပြောဆိုနေပေမယ့် သူတို့က နားထဲမှာ ကြားတယ်ဆိုတဲ့ တုံ့ပြန်မှုအဖြစ် ‘ဟုတ်’ လို့ တစ်ခွန်းတည်းသာ ပြောချင်ပြောမယ်။ ဒါမှမဟုတ် ခေါင်းကလေးတစ်ချက်သာ ညိတ်ဖော်ရချင်ရမယ်။ သိပ်တော့ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ကြီး ဖြစ်လိမ့်မယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။

စိတ်ပညာရှင်တွေက ပြောပါတယ်။ ဒီအရွယ်ဟာ သူတို့ကို ဆုံးရှုံးသွားရ

ပြီလို့ သင်ခံစားရပြီး ရင်တွင်း မှုန်တင်ကဲ ဖြစ်ရမယ့်အရွယ်ဖြစ်ပါတယ်။ သင့်ကို အလေးမစိုက် ဂရုမထားတဲ့အတွက် သင်နဲ့သကျင့်စွာ ခံစားရလိမ့်မယ်လို့လည်း ယူဆပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သင်စိတ်မဆိုးပါနဲ့။ ဒီအရွယ်ရဲ့ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ သဘာဝ ဟာ ဒီအတိုင်းပါပဲ။ မကြာခင် ဒီကာလကို သင်လွတ်မြောက်သွားပါလိမ့်မယ် လို့ ဆိုပါတယ်။

ဒီကိစ္စတွေဟာ မိဘတွေ အင်မတန် စိတ်ရှည်သည်းခံရမယ့် သဘောရှိပါ တယ်။ မိဘထိန်းကွပ်မှုအောက်က မလွတ်စေဘဲ သူတို့ကို အလျော့ပေးတန် ပေးရ ပါလိမ့်မယ်။ ဒီကိစ္စဟာ အင်မတန် စိတ်ရှည်သည်းခံ အေး နည်းရမှာဖြစ်ပြီး မိမိရင်သွေး ပြုစုပျိုးထောင်ရေးမှာ ဘယ်လောက်အစွမ်းထက်သင့်ဆိုတဲ့ စိန်ခေါ်မှု က ပါဝင်နေတဲ့အတွက် စိတ်ရှည်နိုင်လေ၊ အောင်နိုင်လေလေ ဖြစ်မှာပါလို့လည်း ဆိုပါတယ်။

အမှန်တော့ သူတို့ဘဝ အစိတ်အပိုင်းမှာ ဒီအရွယ်ဟာ ကမောက်ကမတွေ အများအပြားနဲ့ ရွေ့လျားနေရတော့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ လွတ်လပ်ချင်တာ မှန်ပေမယ့် မိဘတွေရဲ့ အကြင်နာမေတ္တာအရိပ်ကိုလည်း လက်မလွတ်ချင်ကြသေးပါဘူး။ ဒီတော့ မိဘတွေက နားလည်စွာနဲ့ လွှမ်းခြုံဆဲ မေတ္တာအေးရိပ်ကို ပိုလို့သာ လွှမ်းခြုံ ပေးဖို့သာ ရှိပါတော့တယ်။

သူတို့ဘာသာသူတို့ မှတ်တိုင်စိုက်ပါလိမ့်မယ်

မလွဲမသွေကြုံရမယ့် အပြောင်းအလဲများ

စကောစကတို့အတွက် မှတ်တိုင်စိုက်မယ့် အချိန်ကာလကတော့ ငါးတန်းခြောက် တန်းအရွယ်၊ အသက် ၁၀ နှစ်မှ ၁၂ နှစ်အရွယ်တို့ ဖြစ်ပါတယ်။

မိန်းကလေးတွေ တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်းဆဲကာလတစ်လျှောက်လုံးမှာ သူတို့စိတ်ထဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တခြားသူတွေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အကြောင်းကို တစ်ချိန်လုံး စိတ်စွဲနေတတ်ကြပါတယ်။ သူတို့ခန္ဓာကိုယ် ဖွံ့ထွားပြောင်းလဲလာမှုကို သူတို့ အာရုံဝင်စားနေလိမ့်မယ်။

မိန်းကလေးယောက်ျားလေးတွေ အသက် ၁၀ နှစ်ကျော်လာတာနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပြောင်းလဲတိုးတက်မှုတွေဟာ သူတို့ဘဝအတွက် သဘာဝပေးအပ်တဲ့ မှတ်တိုင်တွေပါပဲ။ ဒီလိုပဲ ပြောင်းလဲတိုးတက်လာမှုတွေဟာ သူတို့ဘဝအတွက် သဘာဝကပေးအပ်တဲ့ မှတ်တိုင်တွေပါပဲ။ ဒီလိုပဲ ပြောင်းလဲလာရမယ်။ ဘဝရဲ့ ဖြစ်စဉ်အတိုင်း မသိမသာကနေ သိသိသာသာကြီး ပြောင်းလဲမှုတွေကို သူတို့ စိတ်ဝင်တစား အာရုံစိုက်ကြလိမ့်မယ်။ မိန်းကလေးက ပိုပြီး စိတ်ဝင်စား အာရုံစိုက် ပါလိမ့်မယ်။ မိန်းကလေးတွေ ခန္ဓာကိုယ် သိသိသာသာ ပြောင်းလဲမှုက ယောက်ျားလေးတွေထက်ပိုပြီး သိသာထင်ရှားနေလို့ပါ။

စကောစကလေးတို့ အသက် ၁၀ နှစ်ကျော် ၁၁ နှစ်ရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ မိန်းကလေးတမျိုး တစ်ခါမှ သတိမထားမိတဲ့ ရင်နှစ်ခြွာက စုစုကြွကြွ ဖုင့်စ ပြုလာ ပါပြီ။ အဲဒီအချိန် တမျိုး ယောက်ျားလေးများ ဖင်တုံးလုံးနဲ့ ဆော့ကစားပြေးလွှား

ဆယ်ကျော်သက်ကို နားလည်ခြင်း

ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ယောက်ျားလေးတွေ ကြီးထွားမှုကို အသက် ၁၄ နှစ်အောက် မှ စတင် သိသာစေပေမယ့် မိန်းကလေးတို့ကတော့ ရင်သား၊ တင်သားတွေ စိုစိုပိုပို ရှိလာနေပြီး ကိုယ်နေဟန်ထားကလည်း ကန့်ကလျ မိန်းမပီသဖို့ဘက်ဆီ ဦးတည် နေပါပြီ။

စကောစကတို့ မလွဲမသွေကြုံရမယ့် ခန္ဓာကိုယ်ပြောင်းလဲမှုတွေဟာ သူတို့ အတွက် ရင်ခုန်ချင်စရာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ စပိကူးမတ်ကူးကာလမို့ မိန်းကလေးများ ချိုင်းမွေးစပေါက်တာ၊ ယောက်ျားလေးများ နှုတ်ခမ်းမွေး ရေးရေး ပေါ်လာ တာတွေကအစ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ကို အာရုံစိုက်စရာတွေက များလာပါတယ်။ နောက်ထပ် ဘာများဖြစ်လာဦးမလဲ။ ဘာများထပ်ထွက်ဦးမလဲ စဉ်းစားရင်း ရင်ခုန် ရတာပေါ့။

သိပ်မကြာပါဘူး။ တချို့တလေမှာ ဝက်ခြံလေးတွေတောင် ထွက်စပြုလာ ပြီ။ ဒီအချိန်ရောက်ပြီဆိုရင်တော့ မိဘတွေအနေနဲ့ စကောစကတို့ ခန္ဓာကိုယ်ပြောင်း လဲလာမှုကို သိသိသာသာ မြင်လာပြီမို့ ပြောင်းလဲမှုတွေကို အတင်းမဝေဖန်ဖို့လိုပါ တယ်။ သူများတွေကိုလည်း အတင်းမဝေဖန်ဖို့ လိုပါတယ်။ သူများတွေကိုလည်း မဝေဖန်မိဖို့ ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ရပါမယ်။

သမီးမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို 'ချိုင်းမွေးတောင် ပေါက်နေပါလား၊ ဝက်ခြံ ထွက်နေပါလား၊ ရင်သားလေးက စုထွက်နေပါပေါ့' စသဖြင့် ပြောင်းလဲမှုတွေကို ဖော်ပြတဲ့သဘောမျိုး အစချီမပြောမိပါစေနဲ့။

သမီးမိန်းကလေးအဖို့ကလည်း ရင်သားစုထွက်လာရုံကလေးနဲ့တင် သူ့ခမျာ အနေရအထိုင်ရ ခက်နေပါလိမ့်မယ်။ စိတ်ထဲ ကသိကအောက် ဖြစ်ချင် လည်း ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။ သူတို့စိတ်ထဲမှာ 'ငါ့ရင်သားကတော့ စုထွက်လာနေ သလိုပဲ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေရော စုထွက်နေကြပြီလား။ ငါကစောနေသလား၊ သူတို့ က ငါ့ထက်နောက်ကျနေသလား' စတဲ့ နှိုင်းယှဉ်မှုတွေလည်း သူ့စိတ်ထဲမှာ ရှိနေ ပါလိမ့်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်သားပြောင်းလဲမှုကြောင့် အဲဒီအချိန်မှာတော့ သူ့စိတ် ကသိကအောက်ဖြစ်နေတာ၊ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေမှာ အမှန်ပါပဲ။ သူများမိန်းကလေး တွေလည်း ဒီလိုပဲလား၊ ငါကစောပြီး အပျိုဖြစ်နေသလား၊ ဒါဆို ငါ့ကျမှ စောပြီး အပျိုဖြစ်ရသလား၊ ဘာလားညာလား မိဘများ စဉ်းစားပေးကြည့်ရင် သူ့ခမျာ အတော်ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ရှိနေမှာပါ။ ဒီအချိန်မှာ ဘာမှ မဝေဖန် မပြောဆိုမိဘဲ မသိသလို လုပ်နေကြတာက အကောင်းဆုံးပါပဲ။

သူ့အနေနဲ့လည်း လူကြီးမိဘနဲ့ တစ်ခါတွေမြင်တွေ့မှာစိုးလို့ ခါးလေး

ရူပါသိမ်း

ကုန်းကုန်း၊ ကိုယ်ကလေးယိုးယိုးနဲ့ ရှောင်ဖယ်နေကြပါလိမ့်မယ်။ သူတို့ရင်သားစု ထွက်လာတာကို အသိမခံလိုကြဘူး။ မမြင်တွေ့စေချင်ကြဘူး။ ဒီတော့ အနေအထိုင် အသွားအလာကအစ အနေကျကျနဲ့ ဖူးငုံစရင်နှစ်မြွှာကို မမြင်သာအောင် ဖုံးဖိကွယ်ကာနေရတဲ့ သဘောပါ။

ဒီအခြေအနေကို 'ချက်ဆို နားခွက်ကမီးတောက်' ဆိုတဲ့သဘောအတိုင်း မိခင်က အရင်ပြေးမြင်၊ ပြေးတွေ့၊ ပြေး ဖြေရှင်းပေးရပါမယ်။ သမီးရဲ့ အနေကျ အထိုင်ကျ အခက်အခဲကို ကိုယ်တိုင်ဝင်ပါ ဖြေရှင်းပေးရပါမယ်။ ကိုယ်တိုင် ဖုံးဖိ ကာကွယ်ပေးနိုင်ရပါမယ်။ သူ့အကျပ်အတည်းကို မိခင်ကိုယ်တိုင် သိရှိနားလည် ပြီး အတူရင်ဆိုင်ပေးရပါမယ်။ သမီးရေ... ဒါသဘာဝပဲ၊ မိန်းကလေးတိုင်း ဒီသဘာဝကို လွန်ဆန်လို့မရဘူး။ သမီးဘဝမှာ သဘာဝက စိုက်ထူပေးတဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ပြောင်းလဲမှုမှတ်တိုင်ကို သမီးကိုယ်တိုင် လက်ခံလိုက်ရတော့မှာပေါ့ကွယ်လို့သာ ပြောပြလိုက်ရပါတော့မယ်။

ပြောင်းလဲမှုများကို မဝေဖန်ဖို့ လိုပါတယ်

ပြောင်းလဲကြတယ်ဆိုရာမှာ ပြင်ပခန္ဓာကိုယ်အင်္ဂါများ သိသိသာသာ ပြောင်းလဲ လာမယ်။ မိန်းကလေးတွေရဲ့ ပြောင်းလဲမှုဟာ ယောက်ျားလေးတွေထက် ပိုသိသာ ပါတယ်။ မိန်းကလေးတွေက သူတို့ရွှေရင်နှစ်မြွှာ စုထွက်လာနေတာကို ဖုံးဖိဖို့ ကြိုးစားရင်း အနေအထိုင် သိပ်သည်းလာကြတာ မြင်သာထင်သာရှိတယ်။ ခန္ဓာ ကိုယ်လေး ရှိရှိကျကျနေထိုင်တတ်လာရင် ဒါကိုမြင်တာနဲ့ သိနိုင်ပါတယ်။

ယောက်ျားလေးတွေကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ သူတို့က ပြင်ပခန္ဓာကိုယ် ပြောင်းလဲမှုအပေါ် သိပ်အာရုံမစိုက်တတ်ကြဘူး။ ဘာမှမဖြစ်သလိုပဲ မေ့မေ့ပျောက် ပျောက် ဖြတ်ကျော်သွားနိုင်ကြတယ်။ တချို့ဆို ကြီးကောင်ဝင်နေပြီ၊ ဘာတွေ ဖြစ်သွားလို့ ဖြစ်သွားမှန်းတောင် သတိမထားဖြစ်လိုက်ဘူး။ နှုတ်ခမ်းမွှေးစေ့စေ့ ပေါ်တာ၊ အသံဩသွားတာ၊ ချိုင်းကြားနဲ့ ဆီးခုံမှာ အမွှေးစထွက်လာတာ သိတောင် မသိလိုက်ဘူး။ ပျော်ပျော်ပါးပါး နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် နေသွားကြတာပဲ။

အဲ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ ဂရုမစိုက်မိပေမယ့် မိန်းကလေးတွေရဲ့ အပြောင်း အလဲကိုတော့ ကိုယ်တော်ချောလေးတွေက သတိထားမိကြတယ်။ ပိုပြီး နှိုက်နှိုက် ချွတ်ချွတ် လေ့လာစူးစမ်းတတ်တဲ့ ယောက်ျားလေးတွေဆို မိန်းကလေးတစ်ဦးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားပြောင်းလဲမှုနဲ့ သွားလာနေထိုင်ပုံကို စူးစူးစမ်းစမ်း ရှိလာ ကြတယ်။ အချင်းချင်းလည်း လက်တို့ပြောဆို နောက်ပြောင်တာလေးတွေလည်း ရှိနိုင်တယ်။

ယောက်ျားလေးတို့သဘာဝကို မိဘတို့ သိကြပါ

အရွယ်ကတော့ စကောစကပါပဲ။ အပျိုဖော်ဝင်စကို ခြေလှမ်းလှမ်းနေတဲ့ မိန်းကလေးဘဝ အပြောင်းအလဲကို ယောက်ျားလေးတွေက စိတ်ဝင်စားတာ သဘာဝ စိတ်ပါ။ အပြစ်မရှိတဲ့စိတ်ပါလို့ စိတ်ပညာရှင်တွေက သတိပေးပါတယ်။

ယောက်ျားလေးတစ်ဦးက အရွယ်နဲ့ မသင့်တော်သေးတဲ့ မိန်းကလေးတစ် ဦးအကြောင်း စိတ်ဝင်စားတာ၊ ခန္ဓာကိုယ်ပြောင်းလဲမှုကို သိချင်မြင်ချင်တာ စတဲ့ ကိစ္စတွေဟာ သဘာဝကျတဲ့ အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ကိစ္စလို့ မိဘများသိထားပြီးဆိုရင် ကိုယ့်သားယောက်ျားလေးကို မိန်းကလေးတွေရဲ့ သဘာဝပြောင်းလဲမှုအကြောင်း နားလည်အောင် သေသေချာချာရှင်းပြပေးရပါတော့မယ်။

ယောက်ျားလေးတွေဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုဆက်ဆံ ရမယ်၊ မိန်းကလေးတွေရဲ့ ခံစားချက်ဟာ ဘယ်လိုသဘောရှိတယ်၊ အရှက်တရား နဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ သူတို့သဘာဝကို နားလည်ပေးရမယ်ဆိုတဲ့ ဆက်ဆံရေး အခြေအနေ၊ မိန်းကလေးသဘာဝ တစ်စတစ်စ ပြောင်းလဲတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစား ရှိမှ နောက်ဆုံး မိခင်တစ်ဦးအဖြစ် သားသမီးထွန်းကားအောင် မွေးဖွားပေးရပုံ၊ သားသမီးကို နို့ချိုတိုက်ပြီး လူလားမြောက်အောင် စောင့်ရှောက်ရပုံတွေအထိ နား လည်အောင် အကြမ်းဖျင်းသဘော ရှင်းပြပေးရပါမယ်။

ဒီလိုရှင်းပြတဲ့အခါ စကောစကအရွယ်ပေမယ့် အရွယ်ကို မငဲ့စေလိုပါဘူး။ အမေရောအဖေပါ နှစ်ဦး တစ်လှည့်စီ ပြောပြပေးရင် ကောင်းပါတယ်။ အဖေမအား တော့လည်း အမေက ဒိုင်ခံရှင်းပြပေးပေါ့။ အဖေပါဝင်ရှင်းပြတော့ ယောက်ျားလေး တွေအတွက်လည်း ပိုလေးနက်စေပြီး မိန်းကလေးတစ်ဦးကို လေးလေးစားစား ဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာ အဖေကတောင် လက်ခံပြောဆိုနေမှတော့ ပိုပြီးခိုင်လုံနေပြီ ပေါ့။

စကောစကအရွယ် (သို့မဟုတ်) လူပျိုဖော်ဝင်စအရွယ်ကတည်းက မိန်း ကလေးတို့သဘာဝကို နားလည်နေရမယ်။ မိန်းကလေးတို့ကို တလေးတစား ဆက်ဆံပေးရမယ်ဆိုတဲ့ အသိဝင်သွားခြင်းဟာ ဒီယောက်ျားလေးအဖို့ သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး အမျိုးသမီးများအားလုံးအပေါ် သူ့သဘောထားတွေ မှန်ကန် တည့်မတ်နေမှာ ဖြစ်ပါတော့တယ်။ ပြီးတော့ သူ့အိမ်ထောင်ဖက်ကိုလည်း အမြင် ကြည်လင်ပြီး အိမ်ထောင်ရေးသာယာမှာ ဖြစ်ပါတော့တယ်။

နောက်တစ်ခု မိဘများ စကောစက သားတို့၊ သမီးတို့၊ သတိထားပေးရဦး

မယ့် ကိစ္စလေးက သူတို့ဘဝ အလှည့်အပြောင်းကာလ ကျရောက်နေပေမယ့် သူတို့ က အရပ်ကလန်ကလားဖြစ်နေပေမဲ့ သူတို့ဟာ ရင်တွေ တင်တွေ အပျိုကြီးဖား ဖားတစ်ယောက်နီးနီး ရှိလာပေမယ့် သူတို့ရဲ့စိတ်ဟာ ကြီးကောင်ဝင်စိတ်ပေါက်ပြီး နည်းနည်းတော့ တည်ငြိမ်ပြီး ရင့်ကျက်ပြီလို့ ထင်မှတ်မိပါလိမ့်မယ်။

စိတ်ပညာပါရဂူတွေက မိဘတွေ အဲသလို ထင်မှတ်မှုမစောကြဖို့ တိုက်တွန်း၊ ထားပါတယ်။ မိဘတွေက ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်မယ်။ သူတို့က ကလေးကလား၊ အလုပ်တွေ ဆက်လုပ်ချင်လုပ်ဦးမယ်။ လူကြီးပုံပေါက်နေတဲ့ သမီးလေးက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ စိန်ပြေးတမ်း၊ ထုပ်ဆီးတိုးတမ်း ကစားချင်ကစားနေ မယ်။ မျက်စိထဲမတော့ ဘယ်အမြင်တော်ပါလိမ့်မလဲ။ တစ်ခါတလေ ကလေးလေး တွေနဲ့ တရုန်းရုန်းနေပြီး ထမင်းချက်တမ်း၊ ဟင်းချက်တမ်း ကစားချင်လည်း ကစား နေမယ်။ ဒါက ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်း ဖွံ့ဖြိုးခြင်းကို စိတ်ပိုင်းက အမီလိုက် မဖွံ့ဖြိုးနိုင်လို့ ဒီလို ကဘောက်တိကဘောက်ချာ မရင့်ကျက်ဘဲ ရှိနေရတာပါလို့ ဆိုပါတယ်။ ရုပ်ခန္ဓာပိုင်း၊ စိတ်ပိုင်း အချိုးညီညီ ဖွံ့ဖြိုးဖို့ကတော့ နှစ်အနည်းငယ် စောင့်ရပါလိမ့် မယ်။ ဒါကြောင့် မိဘများ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဟာ ဒီလို စပ်ကူးမတ်ကူးကာလ မှာ ရှိလာနိုင်တာမို့ နည်းနည်းတော့ သည်းညည်းခံလိုက်ဖို့ပဲ လိုပါတော့တယ်။

ရင်တွေ စူထွက်လာတာတွေဟာ ခန္ဓာတွင်း ဟော်မုန်းပြောင်းလဲမှုတွေကြောင့် ဖြစ်ရတာ အားလုံးသိကြပြီပါပြီ။

ပြောင်းလဲမှုတိုင်းမှာ ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာ ရှုထောင့်ကနေကြည့်ဖို့လည်း လိုအပ်ပါသေးတယ်။ ပျိုဖော်ဝင်စအချိန်ရောက်လာရင် မိန်းကလေးများရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အနံ့က ရှိလာတတ်ပါတယ်။ မကောင်းတဲ့ အနံ့အသက်မျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ရနံ့တစ်မျိုးထွက်လာတာပါ။ ဒါကို အနီးကပ်နေနေတဲ့ အမေ၊ အစ်မ၊ အဘွား စသူတွေက သိပါတယ်။ ရိပ်မိကြပါတယ်။ ဒီလို ကိုယ်ရနံ့လေးထွက်လာပြီဆိုရင် သူတို့ရဲ့ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးဟာလည်း ပိုပြီး စနောင့်စနင်း တိုးထွက်လာနိုင်ပါသေးတယ်။

အဲဒီအခါ စောစောက မိဘတွေ၊ မိဘနဲ့ ခပ်ဝေးဝေးနေရချိန် ခေတ္တအုပ်ထိန်းကြသူတွေက ဒီမိန်းကလေးကို အပျိုဖော်ဝင်တဲ့အကြောင်း၊ အပျိုဖြစ်ရခြင်းအကြောင်း၊ လူ့ဘဝရဲ့ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းတဲ့ အချိန်ကာလ၊ မိန်းကလေးတို့ရဲ့ ကောင်းခြင်းငါးဖြာအစရှိတဲ့ မိန်းကလေးတို့ ကြန်အင်လက္ခဏာတွေကို စီကာပတ်ကုံး ဆွေးနွေးပြောပြပေးဖို့ လိုပါတယ်။ စီကာပတ်ကုံး ပြောစကားအားလုံးဟာ နှစ်သိမ့်အားပေးစကားတွေချည်းဖြစ်ဖို့တော့ လိုပါတယ်။

ဒီတော့ မိန်းကလေးတို့ရဲ့ သဘာဝကို ပြောရပြီဆိုရင် မိန်းကလေးတို့သာတာဝန်နဲ့ အစဉ်တွဲနေတတ်တဲ့ ကျန်းမာရေးကိစ္စ ဓမ္မတာသဘာဝတရားအကြောင်းကိုလည်း တဖြည်းဖြည်း ချဲ့ကားပြောပေးသွားရပါလိမ့်မယ်။ အနိမ့်ဆုံးတော့ မနုစဉ်လုပ်ငန်းဆောင်တာထဲမှာ အမြဲပါဝင်သွားမယ့် တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေး၊ မဆာင်ရွက်ပုံတွေကို လေ့လာခိုင်းရမယ်။ နည်းပေးချမှတ်ပေးရပါမယ်။

အဲဒီအရွယ်ဟာ ကိုယ်ကလေးကလည်း ပွံ့ပွံ့ထွားထွား၊ ကိုယ်ဟန်ကလည်း ထည်ထည်ကြွားကြွား၊ အသားအရေကလည်း စိုပြည်ဝမ်းလက်စအရွယ်ဆိုတော့ တစ်ကိုယ်ရေအလှအပနဲ့အတူ တစ်ကိုယ်ရေကျန်းမာရေးဆီကို စည်းရုံးပေးနိုင်ရပါမယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီအချိန်ကတည်းက အသားအရေကို ကောင်းကောင်းဂရုစိုက်တတ်အောင်၊ ကိုယ်ခန္ဓာအနံ့အသက်ပျောက်စေတဲ့နည်းတွေ ကျင့်သုံးတတ်အောင် ဒါမှမဟုတ် ပစ္စည်းတွေ သုံးစွဲတတ်အောင် လမ်းညွှန်ပေးရပါမယ်။

မိန်းကလေးတို့နဲ့ ကျန်းမာရေးကိစ္စ ပြောပြသွန်သင်ရမှာတွေကတော့ မနည်းမနော့ပါပဲ။ မိန်းကလေးသဘာဝ ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ်စေမယ့် အဝတ်အစား၊ အသုံးအဆောင်ကို ရွေးချယ်သုံးစွဲတတ်ဖို့၊ မိန်းကလေးသဘာဝအလျောက်ပဲ မိမိနဲ့လျော်ညီပြီး ကျန်းမာရေးကို အထောက်အကူဖြစ်စေတဲ့ အစားအသောက်တွေ ရွေး

မလွဲမသွေကြုံရမယ့် အပြောင်းအလဲများ

စိတ်ပညာရှင်များက မိဘတွေကို အကြံပေးပါတယ်။ မိဘများအနေနဲ့ ဘာပဲ ဖြစ်နေဖြစ်နေ စကောစကအရွယ် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်တို့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ရုပ်ရည်အဆင်းသဏ္ဍာန်ကို မဝေဖန်မိပါစေနဲ့တဲ့။ သူတို့ရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာပြောင်းလဲနေမှုကြောင့် စိတ်ပိုင်းမှာ ကယောင်ကတမ်းနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဖြစ်နေချိန်မို့ သူ့အနားမှာ ရပ်ကြည့်၊ ပြော အလုပ်မလုပ်ဘဲ ခပ်မဆိတ်နဲ့ နှုတ်သာဆိတ်နေလိုက်တာ သူတို့အတွက် အကောင်းဆုံးပါပဲလို့ ဆိုပါတယ်။

မိဘများ နှစ်သိမ့်အားပေးပါ

အဲဒီအစီအစဉ်ကတော့ အသေအချာ မပျက်မကွက် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ တာဝန်ရှိပါတယ်။ မိဘများအပြင် မိဝေးဖဝေးနဲ့ နေနေရတဲ့သူတို့အတွက် ဦးကြီး၊ ဒေါ်ကြီး၊ ဒေါ်လေး စတဲ့ လက်ရှိအုပ်ထိန်းသူတွေ၊ ဒါ့အပြင် အတူနေ အဘိုးအဘွားတို့တစ်တွေ အပါအဝင် မိဘတွေပြောပေးရမယ့်(ပြောချိန်တန်နေတဲ့) ဖွယ်ဖွယ်ရာရာစကားလေးတွေကို မိဘတွေဝေးနေချိန်ကာလ ကိုယ်စားပြောကြားပေးဖို့ လိုပါတယ်။

နှစ်သိမ့်အားပေးစကားများဟာ အထူးသဖြင့်တော့ ပျိုဖော်ဝင်ဖို့ တာစူနေတဲ့ သမီးမိန်းကလေးတွေအတွက် ပိုလို့ ပြောကြားပေးရပါမယ်။ စကောစကသမီးပျိုတို့ ခန္ဓာကိုယ်အပြောင်းအလဲဖြစ်ပေါ်ခြင်းဟာ ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာသဘောတွေ အများကြီး ပါဝင်လာပါတယ်။ ခန္ဓာကိုယ် ထွားကျိုင်းချင်လာတာ၊ တင်တွေ

ချယ်စားသောက်တတ်အောင် လုပ်တတ်ဖို့ လိုလာပါပြီ။

မိန်းကလေးသဘာဝ ကျန်းမာရေးကိစ္စတွေထဲမှာ အရင်ဆုံးရင်ဆိုင်ရမယ့် ပြဿနာကတော့ (ပြဿနာလို့ပဲ ဆိုကြပါစို့) ဝက်ခြံပေါက်ခြင်းပါပဲ။ ဟော်မုန်း ပြောင်းလဲမှုကြောင့် ယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေးအများစုဟာ ဝက်ခြံပေါက်ခြင်း ကိစ္စကိုတော့ မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ကြရပါလိမ့်မယ်။ တချို့လူကြီးများ ဝက်ခြံ ပေါက်တာကို ကြည့်မြင်ပြီး အပျိုလူပျိုဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာမျိုးတောင် သတ်မှတ် ကြပါတယ်။

ဝက်ခြံဟာ ယောက်ျားလေးတွေအဖို့ အပရိကပြဿနာဖြစ်နိုင်ပေမယ့် လှချင် ပချင် ဝတ်စားဖိးလိမ်းခြယ်သတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးအဖို့တော့ မဟာပြဿနာကြီး ပါပဲ။ ဒီအတွက်နဲ့တင် မစားနိုင်၊ မအိပ်နိုင် စိတ္တဇတွေဖြစ်လို့၊ စိတ်ဖိစီးမှုတွေ ခံစားရ လို့ တင့်တိုနဲ့ ချောမရတဲ့ မချောလေးတွေလည်း ရှိကြပြန်ပါသေးတယ်။ ဝက်ခြံဟာ အသားအရေပေါ်က ပြဿနာပါ။ အသားအရေကို ဂရုတစိုက် တယုတယ ခြယ်သ နေသူဆိုတော့ ဝက်ခြံကြောင့် အကျည်းတန်အရပ်ဆိုးဖြစ်သွားမှာကို မတရား ကြောက်ကြတာပေါ့။ သူတို့ဘက်ကကြည့်တော့လည်း မှန်ကန်ပါတယ်။

ဒီတော့ မလွဲမသွေ ပေါ်ပေါက်လာမယ့် ဝက်ခြံကိစ္စ ကျွန်မတို့ ဘယ်လို ဖြေရှင်းမလဲ။

ဝက်ခြံကိစ္စ ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ

သည်အရွယ်မိန်းကလေးတွေ ဝက်ခြံထွက်မှာ သိပ်ကြောက်ကြတယ်။ ကြောက်မှာ ပေါ့။ လှပပကျော့ရှင်းကိစ္စက အခုမှ စကြရမှာကိုး။ မျက်နှာမှာ ဝက်ခြံတစ်ဖုကြောင့် အရပ်ဆိုးသွားမှာ သိပ်စိုးရိမ်ကြတယ်။ စိတ်တွေ ဂယောင်ချောက်ချားဖြစ်ကြတယ်။ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ ရုပ်ရည်ကလည်း သူန်မှုန်နေပါလိမ့်မယ်။

အမေဖြစ်သူကတော့ ဖျောင်းဖျောင်းဖျူဖျူပြောပြရမှာပေါ့။ မိန်းကလေးတို့ ရင်ဆိုင်ရမယ့် သဘာဝဟာ သဘာဝပါပဲ။ မိန်းကလေးတို့ထက်စာရင် ယောက်ျား လေးတွေက ပိုထွက်ကြတယ်။ ဒါလည်း သဘာဝပဲ။ ဘယ်သူမှ မလှန်ဆန်နိုင်ကြ တူး။ အဲ... လူမှန်ရင် ဝက်ခြံမပေါက်တဲ့ လူရယ်လို့ မရှိပါဘူး သမီးရယ်ပေါ့လေ။

ဝက်ခြံနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကျန်းမာရေးဗဟုသုတရဖို့၊ ကျန်းမာရေးစာစောင်တွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ ရှာဖွေပေးပြီး ဖတ်ခိုင်းထားရမယ်။ ဝက်ခြံအကြောင်း သီးသန့်ပြုစု ရေးသားထုတ်ဝေထားတဲ့ အထူးကုဆရာဝန်ကြီးတချို့ရဲ့ လုံးချင်းစာအုပ်တွေလည်း ရှိတယ်။ ဝယ်ပေးပြီး ဖတ်မှတ်လိုက်နာခိုင်းထားပါ။ အရေပြားဆရာဝန်ကြီးတချို့ ပြုစုထားတဲ့ အရေပြားအကြောင်း၊ အရေပြားရောဂါများအကြောင်း စာအုပ်ထဲမှာ လည်း ဝက်ခြံအကြောင်း လုံးစေ့ပတ်စေ ဖော်ပြထားတာတွေ ရှိတယ်။ အဲဒါတွေ လည်း မှတ်ထားသင့်တယ်။

ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်တွေမှာ မကြာခဏ တင်ဆက်နေတဲ့ ကျန်းမာရေး ပညာပေးကဏ္ဍတွေမှာ ဝက်ခြံအကြောင်း၊ အရေပြားကျန်းမာရေးအကြောင်းအရာ တွေလည်း ပါဝင်ပါတယ်။ အဲဒီဆွေးနွေးခန်းတင်ဆက်မှုတွေကို ထိုင်ကြည့်နား ထောင်ခိုင်းပါ။

ရွာပါသိမ်း

ဒီလို ဝက်ခြံအကြောင်း ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်တွေကို သူ့ဘာသာ လိုက်နာ မှတ်သား ဆောင်ရွက်တတ်အောင် လုပ်ပေးပြီးပြီဆိုရင် တစ်ဆင့်တက်ပြီး မိန်းက လေးတစ်ယောက်အဖို့ တစ်သက်လုံး သိမှတ်ရမယ့် ကျန်းမာရေးကိစ္စ၊ အလှအပနဲ့ ကျန်းမာရေး၊ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနဲ့ ကျန်းမာရေး၊ လစဉ်ဓမ္မတာနဲ့ ကျန်းမာရေး၊ မျိုးဆက်ပွားကျန်းမာရေး၊ မျိုးဆက်ခြားကျန်းမာရေး စတဲ့ တစ်သက်စာသိသွား ရမယ့် မိန်းကလေးနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ ကျန်းမာရေးကိစ္စတွေကို တစ်စတစ်စ နည်းနည်း နည်းနည်း တိုးတိုးပြီး အသိဗဟုသုတ ပေးသွားရပါမယ်။ သူ့ဘာသာလည်း ဒါတွေ ရှာဖွေလေ့လာတတ်အောင် ဖတ်မှတ်ဆောင်ရွက်တတ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးသွားရ ပါမယ်။

ဒီကိစ္စတွေဆောင်ရွက်ရတာ 'သမီးတစ်ကောင် နွားတစ်ထောင်' ပမာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ရှေးရှေး လူကြီးသူမတွေက နွားတစ်ထောင်ကိုသာ ထိန်း ကျောင်းလိုက်ချင်တော့တယ်လို့ ညည်းညူပြောခဲ့ရသလောက် မိန်းကလေးကိစ္စ ဆိုတာ အင်မတန် များမြောင်ထွေပြား စိတ်ရှုပ်စရာအလား ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေပါလိမ့် မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ခေတ်ဘယ်အခါဖြစ်ဖြစ် မြန်မာတို့ရဲ့ စံသတ်မှတ်ချက် 'မိုင်း ကောင်းကျောက်ဖိ' လေးအဖြစ် သမီးလေးကို မြင်ချင်၊ တန်ဖိုးတက်ချင်၊ စံတော်ဝင် ဖြစ်ချင်ကြတဲ့ မိခင်အဖို့ကတော့ အပင်ပန်းခံရပါလိမ့်မယ်။ စိတ်ဆင်းရဲလည်း ခံကောင်းခံရပါလိမ့်မယ်။ အနာဂတ် သမီးကောင်းရတနာတစ်ယောက်ဖြစ်ရေးဟာ မိခင်ရဲ့ ကိုင်တွယ်ထိန်းကျောင်း သွန်သင်လမ်းပြမှုအပေါ် အများကြီးမူတည်နေ တော့ ကျောက်ကောင်းတစ်ပွင့်ကို အချိန်ယူအပင်ပန်းခံ သွေးယူရမှာပါပဲလေ။

ဒီအရွယ်မှာ မိန်းကလေးတွေထက် ယောက်ျားလေးတွေ ဝက်ခြံထွက်ကြ တာ မှန်ပေမယ့် ဝက်ခြံထွက်တဲ့မိန်းကလေးအဖို့ မျက်နှာအကြည့်ရဆိုးရလောက် အောင် ဖြစ်နေရင်တော့ အရေပြားအထူးကုဆရာဝန်နဲ့ ဆော့ဆော့စီးစီး ပြသပေးလိုက် တာ ကောင်းပါတယ်။ အရေပြားအထူးကုဆရာဝန်က သူကလေးကို ဝက်ခြံပျောက် သောင်ကုပေးမယ်။ ဝက်ခြံနောက်မထွက်အောင် အစားအသောက်၊ အနေအထိုင်၊ အပြုအမူတွေနဲ့ ထိန်းသိမ်းခိုင်းမယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး အသားအရေထိန်းသိမ်းနည်း တွေလည်း ပြောပြပေးပါလိမ့်မယ်။

ဝက်ခြံကလေးဟာ သဘာဝဖြစ်ရပ်တစ်ခုဖြစ်ပေမယ့် သမီးဝက်ခြံထွက်တဲ့ကိစ္စ ကို ပီပီပီက အခွင့်ကောင်းယူပြီး မိဘနဲ့သားသမီးဆက်ဆံရေး အဆင်ပြေပြေ တိုးတက်ကောင်းမွန်အောင်လည်း အမြတ်ထုတ်လို့ ရပါသေးတယ်။ သမီးက သူ ပီပီပီကို ဝက်ခြံကိစ္စ သူ့စိတ်ထဲ မကျေမနပ်ဖြစ်တာ၊ သူ့စိတ်ရှုပ်ထွေးနေတာ၊ မသိလို့

ဆယ်ကျော်သက်ကို နားလည်ခြင်း

မေးချင်တာတွေရှိနေတာ စတဲ့ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သမီးဖြစ်သူ ရင်ဖွင့်ပြောကြား ဖြစ်အောင် မိခင်က လမ်းဖွင့်ပေးရပါမယ်။

သမီးကလေးက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တိုက်ရိုက်ပြောဆိုရင်ဖွင့်စကားသံကို မိခင်က အချိန်ပေးနားထောင်ပေးရပါလိမ့်မယ်။ သူမေးလိုသမျှ မေးခွင့်ပေးလိုက်ပါ။ ကိုယ်ကလည်း နားထောင်ပေးပြီး ပြန်ဖြေဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲဆိုတဲ့ အနေအထားနဲ့ နေပေးလိုက်ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သူ ယုံကြည်မှုရှိလေ၊ ပိုလာလေ အကောင်းဆုံး ပါပဲ။ ဝက်ခြံကိစ္စမှာ သမီးက အမေ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆွေးနွေးခွင့် ရတယ်ဆိုရင် နောင်ကိစ္စတွေမှာလည်း ဒီလို မေးမြန်းဆွေးနွေးဖို့ လမ်းပွင့်သွားပါ လိမ့်မယ်။ သူတို့ဘာသာ ကြိတ်လုပ်နေတာ ကောင်းသလား၊ မိဘကို တိုင်းပင် လုပ်ကိုင်တာ ကောင်းသလားဆိုတာ မိဘတွေ စဉ်းစားစရာတောင် မလိုပါဘူး။ ဘယ်သားသမီးမဆို ဘာလုပ်လုပ် မိဘကို အရင်တိုင်းပင်ပြီးမှ လုပ်စေချင်ကြတဲ့ သဘော မိဘတိုင်းမှာ ရှိပြီးသားပါ။

ဒီတော့ သမီးမေးမြန်းလာသမျှကို မိခင်က စိတ်ပျက်ဟန်၊ စိတ်ရှုပ်ဟန် မပြမိပါစေနဲ့နော်။ အဲဒီလို စိတ်ပျက်လက်ပျက်မျက်နှာကို သမီးမြင်တွေ့လိုက်ရရင် သမီးမမျှာ နောက်ဆုတ်သွားမယ်။ သူလည်း စိတ်ပျက်သွားမယ်။ သူ့စိတ်ထဲ ပိုရှုပ် ထွေးသွားမယ်။ ထင်ယောင်ထင်မှားတွေလည်း ထပ်ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ သမီးနဲ့မိ ခင် ရင်းရင်းနှီးနှီး နွေးနွေးထွေးထွေး ဖြစ်ရတော့မယ့် အခွင့်အရေးလည်း ပိတ်သွား ပါလိမ့်မယ်။

ဘဝမှာ အရေးကြီးသုံးအရာ ဓမ္မတာလာချိန်

စကောစကတို့ ဝက်ခြံပေါက်တဲ့ကိစ္စပြီးပြန်တော့ သူတို့ဘဝရဲ့ တစ်သက်တာ အရေးကြီးတဲ့ ဓမ္မတာကိစ္စ မကြာခင် ရင်ဆိုင်ကြရပါလိမ့်မယ်။ ဓမ္မတာဆိုတဲ့ ရာသီကိစ္စဟာ တကယ် ထိလွယ်၊ ခိုက်လွယ်၊ ရှုလွယ်တယ်လို့ ပြောရင်ရနိုင်ပါတယ်။ အကဲဆတ်တဲ့သဘောပေါ့။ ရာသီလာတယ်၊ ဓမ္မတာပေါ်တယ်၊ သွေးဆင်းတယ်၊ မီးယပ်လာတယ် စသဖြင့် အခေါ်အမျိုးမျိုးနဲ့ သုံးနှုန်းကြပေမယ့် ဓမ္မတာပေါ်တဲ့ကိစ္စဟာ သူတို့လေးတွေအတွက်တော့ တစ်သက်တစ်ခါ တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ၊ ရင်သိမ့်တုန်စရာကိစ္စ ဖြစ်စေပါတယ်။ ဒီကိစ္စ သူတို့စတင်ရင်ဆိုင်လိုက်ရပြီ ဆိုကတည်းက သူတို့ရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားတွေလည်း တစ်မဟုတ်ချင်း အပြောင်းအလဲ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ငါတို့ဟာ မိန်းမတွေပါလား။ မိန်းမပီပီ နေထိုင်ရတော့မှာပါလား ဆိုတဲ့ သတိပေးခေါင်းလောင်းသံတွေ သူတို့အသိထဲ ဝေနေပါလိမ့်မယ်။

ဆေးမှတ်တမ်းတွေအရတော့ မိန်းကလေးတစ်ဦးဟာ အစောဆုံး အသက် ၉ နှစ်အရွယ်ကစပြီး ဓမ္မတာလာတယ်လို့ မှတ်သားမိပါတယ်။ နောက်အကျဆုံးကတော့ အသက် ၁၇ နှစ်ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဓမ္မတာကိစ္စဟာ လူမျိုးတစ်မျိုးနဲ့တစ်မျိုး မတူနိုင်ပါဘူး။ လူမျိုးတစ်မျိုးတည်းမှာလည်း မျိုးရိုးလိုက်မှုလေးတွေ ရှိပါတယ်။ အဘွားတို့၊ အမေတို့ ဓမ္မတာစလာတဲ့ အသက်အရွယ်မှာ သမီးဖြစ်သူလည်း စလာနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ လွှမ်းမိုးမှုတွေ ရှိနိုင်ကောင်းပါတယ်။ အတိအကျကြီး ဖြစ်ရမယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ပုံမှန်အားဖြင့်တော့ အသက် ၁၃ နှစ်၊ ၁၄ နှစ်၊ ၁၅ နှစ်အရွယ်တွေဟာ ဓမ္မတာပေါ်နိုင်တဲ့ အချိန်တွေပါ။ ပုံမှန်ထက် ယူခြားပြီး အသက် ၁၁ နှစ်နဲ့လည်း ရာသီပေါ်နိုင်ပါတယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး အသက်

၁၇ နှစ်ကျော်ပြီးမှလည်း ရာသီပေါ်ချိန် နောက်ကျနိုင်ပါတယ်။ မိန်းကလေးတစ်ဦးနဲ့တစ်ဦးလည်း မတူနိုင်ပါဘူး။

ရာသီပေါ်ချိန်ဟာ မိန်းကလေးတို့ ဓန္ဒာကိုယ် အမျိုးမျိုးအပုံပုံ ပြောင်းလဲနေချိန်အခါပါပဲ။ ရင်သားကြီးလာမယ်၊ ဓန္ဒာကိုယ်အောက်ပိုင်းမှာ အမွှေးအမှင်တွေ ပေါက်လာမယ်၊ ဓန္ဒာကိုယ်လေးကလည်း အစုအထစ် အချိုင့်အဖောက်တွေနဲ့ ကောက်ကြောင်းတွေ ပေါ်လာမယ်၊ အသားအရေလည်း ပြောင်းလဲလာမယ်။

ဒီနေရာမှာ တစ်ခု သတိထားစရာကို တင်ပြချင်ပါတယ်။ စကောစက အရွယ်စွန်းစွန်းမှာ ဥပမာ-အသက် ၁၁ နှစ်ကျော်ကျော်မှာ ရာသီပေါ်လာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးကို မိမိသမီးလေးအဖြစ် ပိုင်ဆိုင်ရပြီဆိုပါစို့။ ရာသီလာချိန်စောနေတဲ့ သမီးကလေးအတွက် ရတက်မအေးမှုကို မိခင်ရောသမီးငယ်ပါ ဖြေဖျောက်နိုင်ဖို့၊ မိခင်က နိုင်နိုင်နင်းနင်း ကိုယ်တွယ်နိုင်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

အဲဒီအကြောင်းလေး ပြောပြပါမယ်။ သူများထက် ရာသီအလာစောတဲ့ သမီးကလေးကို ဘာကြောင့်များ ဒီလိုဖြစ်ရပါလိမ့်ဆိုပြီး မိခင်လည်း စိတ်ကယောက်ကယက်မဖြစ်ပါနဲ့။ သမီးကလေးကိုယ်တိုင်လည်း ကယောင်ချောက်ချားခံစားရမှုကို ပြေဖျောက်ဖို့ ဖြေဖျောက်ပေးရပါမယ်။ သမီးကလေးကတော့ ဒီလိုစောစောစီးစီးဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ကိစ္စကို တစ်နေ့တစ်နေ့ အဲဒီစိတ်နဲ့ အံ့ဩတုန်လှုပ်နေလိမ့်မယ်။ ကင်္ဂါကရောင်လည်း ကျချင်ကျနေလိမ့်မယ်။ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး ပူညံ့ပူညံ့ လုပ်ချင်လုပ်နေလိမ့်မယ်။ ပူညံ့ပူညံ့လုပ်နေတာ အကြောင်းတော့ ရှိတာပေါ့။ ရှိတဲ့အကြောင်းက အဲဒီ စောစောရာသီလာတဲ့ကိစ္စ၊ သူ့အတွက် ဒီဒုက္ခကို သူများတွေ မခံစားရခင် သူ့အရင်မခံစားစေချင်ဘူး။ ခံစားရတာရင်းအတူ မိန်းကလေးချင်းပြိုင်တူ ခံစားချင်တယ်။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ခံစားချင်တယ်။ ဒါ သူ့ရဲ့ ဆန္ဒ။

ဒီတော့ မိခင်က ဒီယုန်ကို မြင်အောင်ကြည့်ပြီး ဒီချုံကို ထွင်ရပေမပေါ့။ သမီး ရာသီစောစောလာတဲ့ကိစ္စကို နိုင်နင်းအောင် ကိုင်တွယ်ရမယ်။ ရာသီလာမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဗဟုသုတတွေ ပြောပြ ရှင်းပြပေးရမယ်။ နားလည်ပေးနိုင်ရမယ်။ ဒါဟာ မိခင်တာဝန်တစ်ရပ်ပါပဲ။

ရာသီလာရခြင်းဆိုတာ ဓန္ဒာကိုယ်မှာ ပြောင်းလဲလာနေတာတွေဟာ ဘာကြောင့် ဒီလိုတွေဖြစ်လာရင် ဓန္ဒာကိုယ်မှာ ဘာလက္ခဏာတွေ ပြလာမယ်။ ဘယ်လိုဝေဒနာလေးတွေ ခံစားလာရမယ်။ ဥပမာ - ဆီးစပ်ကိုက်တာ၊ ကိုယ်လက် မအိမသာဖြစ်တာ၊ ခေါင်းထဲ နည်းနည်း မူးဝေနေကပ်ကျတာ စသဖြင့် ထည့်သွင်းရှင်းပြ

ပေါ့ရပါလိမ့်မယ်။ ဒီလို ဝေဒနာလက္ခဏာလေးတွေ ပေါ်တတ်တယ်။ ခံစားရတတ် တယ်ဆိုတာနဲ့အတူ အိမ်တွင်းကုသနည်းလေးတွေလည်း ပြောပြပေးရမယ်။ ကိုယ် တိုင်လည်း စိမ့်ဆောင်ရွက်ပေးသင့်ပါတယ်။ ခေါင်းကိုက် ခေါင်းမူးရင် ဘာဆေး တွေ သောက်ရမလဲ၊ ကိုယ်လက်မအိမ်သာကိုက်ခဲရင် ဘာဆေးတွေ သောက်သင့် သလဲ၊ ရေနွေးအိတ်ကလေးဆောင်ထားပြီး ကိုက်ခဲတဲ့နေရာကို ကပ်ပေးတာမျိုးတွေ လည်း လက်တွေ့ဆောင်ရွက်ပြီး သင်ပြပေးထားရပါမယ်။

ပြီးတော့ ရာသီလာတဲ့ နေရာအတွက် သန့်ရှင်းရေးကိစ္စ၊ ခုနေအခါမှာတော့ အမျိုးသမီးတွေအတွက် တစ်လတစ်ခါသုံးပစ္စည်းတွေ တံဆိပ်အမျိုးမျိုးနဲ့ ရောင်းချ နေကြပါတယ်။ သမီးလေးနဲ့ သင့်တော်မယ့် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်မှုရှိတယ်လို့ ယူဆတဲ့ ပစ္စည်းကို ရွေးချယ်သုံးစွဲစေသင့်ပါတယ်။ မိခင်ကိုယ်တိုင်ပဲ သမီးကလေးရဲ့ အောက်ခံဘောင်းဘီမှာ တစ်ခါသုံးပစ္စည်းကို ဘယ်လိုတပ်ရမယ်။ ဘယ်လိုကပ် ရမယ်ဆိုတာ လက်တွေ့လုပ်ပြပေးလိုက်ပါ။ ဒါမျိုးက သူ့အတွက် ရှေ့လျှောက်ပြီး သုံးစွဲသွားရတော့မှာမို့ အဆင်ပြေပြေ အချိုးကျကျရှိနေဖို့က လိုပါတယ်။

ဒီတော့ သမီးအသက်က ငယ်ပင်ငယ်သော်ငြား မိန်းကလေးတို့သဘာဝ ရာသီလာခြင်းကို ဘယ်လိုမှ ရှောင်လွှဲလို့မရတဲ့အတွက် ဒီကိစ္စသွေးဆင်းလာတာကို သမီးလက်ခံလိုက်ပါ။ သွေးဆင်းမှုကြောင့် ဓမ္မတာအလျောက် နာကျင်ကိုက်ခဲမှု တွေဟာလည်း သဘာဝကိစ္စဖြစ်တဲ့အတွက် စိတ်ထဲ ကသိကအောက် မဖြစ်တော့နဲ့ ပေါ့။ မိန်းမတိုင်း ခံစားကြရစေ၊ ဘယ်မိန်းမမှ ရှောင်လွှဲလို့မရတဲ့ကိစ္စပါ သမီးဆိုပြီး သူ့ကို ရဲရဲ ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ စိတ်အားတင်းပေးလိုက်ရပါမယ်။ စိတ်မကြည်မသာ မဖြစ် စေရေး၊ စိတ်တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှုရရေးကို ဦးတည်ပြီး ဆက်လက်ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ကို သာ စိတ်သတ္တိထည့်ပေးလိုက်ရပါတော့မယ်။

ဘာကရုစိုက်စရာလိုသလဲ

အပျိုအရွယ်မတိုင်မီ စကောစကအရွယ်နှောင်းပိုင်းမှာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတတ်တဲ့ (ဖြစ်လည်းဖြစ်တတ်တဲ့) ဓမ္မတာရာသီ စောစောလာခြင်းကိစ္စနဲ့ သူတို့ရဲ့ စိတ်ရှုပ် ထွေးမှုတွေ၊ မိခင်က စောင့်ကြည့်နားလည်ပျောင်းဖျပ်ပေးရတဲ့အကြောင်းတွေ တင်ပြ ပြီးတဲ့အခါ အခု သူတို့ရဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုဆိုင်ရာ ကိစ္စလေးတွေကို ဆက်လက်တင် ပြပေးပါဦးမယ်။

စကောစကအရွယ်တို့ရဲ့ မိဘတွေဟာ ပြဿနာ အခက်အခဲပေါင်းများစွာ ထိတွေ့ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းရတဲ့ဒုက္ခကို မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ခံစားရမှာပါ။ အဲဒီ သုံးလေး နှစ်တာကာလအတွင်းကတော့ ခယောင်းတောကို ဖြတ်သန်းရတဲ့ကာလပေပဲလို့ သတ်မှတ်ကြပါစို့။ ရှေးရှေးက အဆိုတစ်ခု ရှိခဲ့ပါတယ်။ 'ကလေးကြီးရင် ပြဿနာ ကြီးတတ်တယ်' တဲ့။ ကလေးအရွယ်က တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်းလာတာနဲ့အမျှ သူတို့အသက်အရွယ်မှာ ပြောင်းလဲလာတဲ့ အခြေအနေအပေါ် မူတည်ပြီး ပေါ်ပေါက် လာတဲ့ ပြဿနာလေးတွေကလည်း ကြီးထွားလာတယ်လို့ ဆိုလိုပုံရပါတယ်။

ဒီတော့ သူတို့ အပျိုလူပျိုအရွယ် မဆိုက်ရောက်သေးခင် ရောက်လုရောက် ခင်အရွယ်မှာကတည်းက သူတို့ရဲ့ ပြဿနာတွေကို မိဘတွေက နိုင်နိုင်နင်းနင်း ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းပေးခဲ့မယ်။ သူတို့နဲ့ အခင်းမပွား၊ ပဋိပက္ခမပေါ်ပေါက်ဘဲ ပြေပြေ လည်လည် ချောချောမွေ့မွေ့ ဆက်ဆံရေး ကောင်းမွန်ခဲရင် သူတို့ရဲ့ ဆယ်ကျော် သက်အရွယ်၊ ဆယ်ကျော်သက်နှောင်းပိုင်းအရွယ် တောက်လျှောက်အထိ ဆက်ဆံ လက်ပြေလည်မှုရစေဖို့ အထောက်အကူ ဖြစ်ပါတယ်လို့ စိတ်ပညာပါရဂူတွေက သုံးသပ်ထားပါတယ်။

ကလေးစိတ်ပညာရှင်တွေက ဆယ်ကျော်သက်ကာလတွေဟာ မိဘတွေကို စိန်ခေါ်နေတဲ့ နှစ်ကာလများလို့ အဆိုရှိထားပါတယ်။ ဒီတော့ ဆယ်ကျော်သက် အပျိုလူပျို အရွယ်မတိုင်ခင် ဆယ်ကျော်သက်ဖြစ်လုဖြစ်ခင် စကောစကအရွယ် ကာလတွေကရော၊ ဒါလည်း မိဘတွေကို အကြိစိန်ခေါ်တဲ့ကာလ၊ အကြိစမ်းသပ် ပွဲကာလတွေပဲ ဖြစ်ရတော့မှာပေါ့။ ဒါကြောင့် အကြိစိန်ခေါ်တဲ့၊ အကြိစမ်းသပ် သွေးတိုးစမ်းတဲ့ စကောစကအရွယ်ကာလတွေမှာ မိဘတွေက သားသမီးကို ညင်သာပျော့ပျောင်းမှုအပြည့်နဲ့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ထိန်းချုပ်လမ်းကြောင်းပေးနိုင်ရင် တကယ်စိန်ခေါ်တဲ့ ဆယ်ကျော်သက်ကာလတွေကိုလည်း အဆင်ပြေပြေ၊ နားလည် မှုရှိရှိ၊ မိဘနဲ့သားသမီး မငြိုမငြင် ဆက်ဆံရေးကောင်းကောင်းနဲ့ ဖြတ်သန်းသွား နိုင်မှာပါ။

ဆယ်ကျော်သက် စိတ်ပညာရှင်တွေရဲ့ အဆိုအရ 'ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် သားသမီးတို့ရဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးဟာ သူတို့ကို မိသားစုဝင်အချင်းချင်းက ဆက်ဆံပုံဆက်ဆံနည်းဟန်ပန်ဟာ အရေးတကြီး လွှမ်းမိုးထားတယ်' လို့ဆိုပါ တယ်။

သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ အချက်တစ်ချက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဆယ်ကျော် သက်အတွက်ရော၊ စကောစကအရွယ်အတွက်ပါ ဘယ်လိုကိုင်တွယ် ထိန်းချုပ်ရ မလဲဆိုတဲ့ နည်းလမ်းအတွက် အဖြေတစ်ခုလည်းဖြစ်ပါတယ်။

လူတစ်ယောက်မှာ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးဆိုတာ အင်မတန်မှ အရေးကြီးပါ တယ်။ သူ့ဘဝတစ်သက်တာလုံး အဲဒီကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးကို အသုံးပြုပြီး လျှောက်လှမ်းနေထိုင်သွားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးကောင်းရင် ဘဝလည်း တိုးတက်မြင့်မားပါမယ်။ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး ညံ့ဖျင်းရင်တော့ ဘဝလည်း ခပ်တုံးတုံး ခပ်ချာချာနဲ့ နေသွား ရပါလိမ့်မယ်။

မိဘတွေက သားသမီးတိုင်းကို ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးကောင်းတဲ့၊ ထက်မြက် တဲ့ လူသားလေးတွေအဖြစ် လူလားမြောက်စေချင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မွေးဖွားလာ တဲ့ သားသမီးတိုင်း ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးကောင်းတဲ့ ကလေးတွေ မဖြစ်ကြဘူး။ မွေးတိုင်းသာ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးကောင်းခဲ့ရင် အဲဒီတိုင်းပြည်ဟာ လူတော်ကြီး၊ လူတတ်ကြီးတွေ တိုင်းပြည်ဖြစ်တော့မှာပေါ့။

သားသမီးကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး ကောင်းမွန်ရေးဟာ မိဘနဲ့မိသားစုဝင်တွေ ရဲ့ သူတို့အပေါ် ဆက်ဆံရေးနည်းလမ်းအပေါ် မူတည်နေကြောင်း သိရပြီဆိုတော့

သူတို့ကို ဘယ်လိုဆက်ဆံကြရမလဲ အဲဒါ စဉ်းစားတွေးခေါ်ထားရပါမယ်။

ဒါဆိုရင် သားသမီးဘက်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ကြရအောင်။ သားသမီးတို့ဟာ တစ်ချိန်ချိန်မှာ မိဘတွေကို တုံ့ပြန်တဲ့ အပြုအမူတစ်ခုပေးကို ပေးတတ်ကြတယ်။ 'ဘာဂရုစိုက်စရာလိုသလဲ' ဆိုတဲ့ အပြုအမူ အနေအထားဟာ စကောစကအရွယ်က စတင်တုံ့ပြန်နိုင်ပြီး၊ ဆယ်ကျော်သက် လူပျိုအပျို အချိန် အရွယ်တွေမှာ ပိုလို့တောင် တုံ့ပြန်နိုင်စွမ်း ရှိနိုင်ပါတယ်။

'ဘာဂရုစိုက်စရာလိုသလဲ' ဆိုတဲ့ တုံ့ပြန်မှုဟာ သူတို့ကိုသူတို့ လူကြီးအရာ ဝင်ပြီလို့ စိတ်ကြီးဝင်နေချိန်မှာ ဒီတုံ့ပြန်မှု ပြသနိုင်ပါတယ်။ ဒါက မိဘတွေမျိုးသား ချင်းတွေအပြင် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ဒီလိုပဲ တုံ့ပြန်နိုင်ပါတယ်။ ဟုတ်တယ် လေ၊ သူတို့က လူကြီးဖြစ်ချင်နေကြပြီး၊ လူကြီးလို အရာဝင်နေချင်ကြပြီး။ ဒါကြောင့် လူကြီးတွေလိုပဲ အရာရာကို ဘာဂရုစိုက်စရာ လိုသလဲ၊ အရာရာကို ရင်ဆိုင်ရ တယ်၊ အရာရာကို ကျော်လွှားရဲတယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ တုံ့ပြန်ကြတာပါ။

ခက်တာက သူတို့ရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားပဲ။ သူတို့စိတ်က အခုလူကြီးစိတ် ဝင်ပြီး တော်ကြာနေ ကလေးစိတ် ဖြစ်သွားပြန်ရော။ အထူးသဖြင့် စကောစက အရွယ်ဟာ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေကြတာ နာရီချိန်သီး လွှဲနေသလိုပဲ။ အပြောင်းအလဲ သိပ်မြန်တတ်တာဆိုတော့ အခုတင်ပဲ 'ဘာဂရုစိုက်စရာလိုသလဲ' လုပ်ပြီးရင် တော် ကြာနေ ကလေးလေးလို ချွေးပြန်တဲ့အခါ မိဘအဖို့ နားလည်ရအတော်ခက်ပါလိမ့် မယ်။

ဆက်လက်ပြီး 'ဘာဂရုစိုက်စရာလိုသလဲ' ကို ဘယ်လိုဆက်ဆံကြမလဲ ဆက်ရေးပါဦးမယ်။

ဘာဂရုစိုက်စရာလိုသလဲကို ဘယ်လိုဆက်ဆံမလဲ

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ဆီ ဦးတည်နေတဲ့ စကောစက ကလေးတို့ရဲ့ ကြီးမားတဲ့ တုံ့ပြန်မှုက 'ဘာဂရုစိုက်စရာလိုသလဲ' ဆိုတာပါ။ ဒီအနေအထားဟာ အခါအား လျော်စွာ တုံ့ပြန်တတ်ကြောင်း တင်ပြပြီးပါပြီ။ မိဘဆွေမျိုးသားချင်းရယ်မှ မဟုတ်၊ တစ်စိးတစ်စုံဆန်တွေအပေါ်လည်း အမြင်မကြည်မလင်နဲ့ ဒီသဘောထားမျိုး တုံ့ပြန် တတ်ပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်သင့်တဲ့၊ ခွင့်လွှတ်ထိုက်တဲ့ အပြုအမူပါပဲ။ သူတို့လေးတွေ ကို အသေအချာလေ့လာရင် ကိုယ့်ရဲ့ ငယ်ဘဝကိုလည်း ပြန်လည်အောက်မေ့တသ ရင်း ကိုယ့်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ လုပ်မိခဲ့လို့ပါပဲလို့ မြင်ယောင်လာပါလိမ့်မယ်။

မိဘလူကြီးတွေအပေါ် စိတ်ကောက်ချင်ကောက်လိုက်၊ ပြန်အော်ငေါက်ချင် ငေါက်လိုက်၊ ထမင်းမစားဘဲ တစ်နေ့လုံး ဗိုက်အအောင့်ခဲနေချင်လည်း နေမိမယ်။ ပြန်မချော့မချင်းပေါ့။ ကိုယ်လည်း 'ဘာဂရုစိုက်စရာလိုသလဲ' ဆိုတဲ့ အပြုအမူမျိုး နဲ့ ကိုယ့်လူကြီးတွေကို တုံ့ပြန်မှုမျိုး ရှိခဲ့ကြပါလိမ့်မယ်။ ဒါဆိုရင် ခွင့်လွှတ်ထိုက် တယ်ဆိုတဲ့ အပြောကို လက်ခံကြပါလိမ့်မယ်။ ဒီလိုတွေပြောတော့ လျှာရှည်တယ် လို့ မထင်စေလိုပါ။ တချို့မိဘတွေက လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်မှာ စားဝတ်နေရေး လုံးထွေး ရှုပ်ခတ်နေတော့ သားသမီးအပေါ် ယခုလက်ရှိ မျက်မှောက်အခြေအနေကိုပဲ မူတည် ပြီး ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းပေးနေကြတယ်။ ဒီတော့ ကိုယ့်အတိတ်ငယ်ဘဝလေးကို ပြန်တွေ့ဖို့ အချိန်မရဘူး။ ယှဉ်တွဲမလေ့လာမိဘူး။ ဒီလိုဆိုရင် ခွင့်လွှတ်ခြင်းသဘော လေးလည်း မှေးမှိန်သွားနိုင်တယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ ဇွတ်ကိုင်တွယ်မှုတွေသာ ကြီးစိုးနေပေ လိမ့်မယ်။

ဥပမာတစ်ခု တင်ပြပါမယ်။ အမေဖြစ်သူက သူ့ရဲ့ ၁၁ နှစ်အရွယ် သမီး

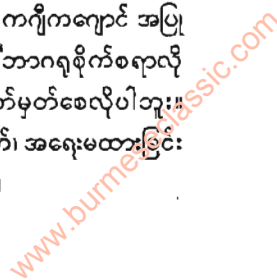
ငယ်လေးကို နားလည်စွာနဲ့ မြင့်တွေးပြီး လူကြီးပေါက်စကလေးအဖြစ် မြင်ထား တယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးဖြစ်သူက အဆင်သင့် မဖြစ်သေးဘူး။ ဒီအချိန်မှာ အမေက သမီးကို ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ချမှတ်လုပ်ဆောင်ခိုင်းတယ်။ အဲဒီမှာတင် အမေနဲ့ သမီး ကီး(Key)မကိုက်ကြတော့ဘူး။ သမီးက ကလေးစိတ်၊ လူကြီး အလုပ်တွေလုပ်ခိုင်းရင် ကောင်းလားဆိုပြီး အမေက ကလန်ကဆန်လုပ်တယ်။ အမေက သူခင်းတဲ့လမ်းကြောင်းအတိုင်း ဝင်မလာတော့ ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိ ဖြစ်ရော။ ဘယ်လိုဆက်ကိုင်တွယ်ရမလဲ မသိနဲ့ အကြံအစိုက်နေရရော။

စိတ်ပညာရှင်ကြီးတွေ ဒီသဘောကို ဖြေရှင်းပေးထားပါတယ်။ တကယ်တော့ သင့်သမီးငယ်ဟာ ဆယ်ကျော်သက်ဘက် စိတ်ရောက်လိုက်၊ ကလေးစိတ်မကုန်လိုက်နဲ့ သူ့ဘဝမှာ ခံစားမှုတွေက နာရီချိန်သီးလို ဟိုဘက်ဒီ ဘက် လွှဲရမ်းနေလေတော့ မိဘများဟာ အလယ်အလတ်မှာပဲ နေသင့်တယ်။ နေပေးပြီး သူတို့စိတ်အပြောင်းအလဲမြန်မှုကို နားလည်ရပါမယ်တဲ့။

တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း ဒီသဘောကို ဖြေရှင်းပေးထားပါတယ်။ တကယ်တော့ သင့်သမီးငယ်ဟာ ဆယ်ကျော်သက်ဘက် စိတ်ရောက်လိုက်၊ ကလေးစိတ်မကုန်လိုက်နဲ့ သူ့ဘဝမှာ ခံစားမှုတွေက နာရီချိန်သီးလို ဟိုဘက်ဒီ ဘက် လွှဲရမ်းနေလေတော့ မိဘများဟာ အလယ်အလတ်မှာပဲ နေသင့်တယ်။ နေပေးပြီး သူတို့စိတ်အပြောင်းအလဲမြန်မှုကို နားလည်ရပါမယ်တဲ့။

တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း ပေါက်တီးပေါက်ချာ ကလေးမွေးတဲ့အကြောင်း မေးချင်မေးမယ်။ ပြီးရင် သရဲဇာတ်အကြောင်း ပြောချင်ပြောမယ်။ ပြီးရင် နောက်ဖေး ခန်းသွားဖို့ ကြောက်နေပြီး(ကြောက်ချင်ယောင်ဆောင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်) အမေကို ခေါ်ချင်ခေါ်မယ်။ ဒီဥပမာသဘောမျိုးလေးတိုင်းဟာ မကြာခဏ ပေါ် ပေါက်နေလိမ့်မယ်။ အခု စာကလေးကြော်၊ အခု ဆီထမင်းပေါ့လေ။ ဒီလို အပြုအမူ မျိုးတွေ ကြုံတွေ့ရတိုင်း စိတ်ပညာရှင်ကြီးတွေ သတိပေးထားတာက စိတ်မတိုပါနဲ့။ မျက်မှောက်နိနဲ့ မကြည့်ပါနဲ့။ စိတ်ရှုပ်စိတ်ပျက်ဟန် မပြုပါနဲ့လို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားခိုင်းပါတယ်။

ဆိုလိုတာက 'ဘာဂရုစိုက်စရာလိုသလဲ' ဆိုတာ အဲဒီ ကဏ္ဍကျောင့် အပြု အမူလေးတွေလည်း အကျုံးဝင်နေတယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ။ 'ဘာဂရုစိုက်စရာလို သလဲ' ဆိုတဲ့အပေါ် မထိမဲ့မြင်လုပ်ရကောင်းလားလို့ မသတ်မှတ်စေလိုပါဘူး။ မထိမဲ့မြင်လုပ်ဖို့လည်း သူတို့ စိတ်ကူးရှိပုံမရပါဘူး။ ဂရုမစိုက်၊ အရေးမထားခြင်း ဟာ လူကြီးကို မထိမဲ့မြင်လုပ်တာလို့တောင် မသိကြပါဘူး။

သူတို့ကို ဂရုစိုက်ရင် သူတို့က ပြန်ဂရုစိုက်မယ်။ သူတို့ကို ဂရုမစိုက်၊ လှည့်မကြည့်၊ နားလည်မပေးဘူးဆိုရင် သူတို့လည်း 'ဘာဂရုစိုက်စရာလို့သလဲ' ပေါ့။ ဒီလိုသိထားပြီဆိုတာနဲ့ သူတို့ဘာတောင်းဆိုသလဲဆိုတာ သိသာမြင်သာ ပါပြီ။ သူတို့တောင်းဆိုနေကြတာက 'ဂရုစိုက်ခြင်း'၊ 'အလုံးစုံဂရုစိုက်ခြင်း' ပါပဲ။

အမှန်တော့ အသက် ၁၀ နှစ်ကျော်ပြီဆိုတာနဲ့ သူတို့ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စကိစ္စ လက်လွှတ်ရပြီလို့ မိဘတွေက အများအားဖြင့် သတ်မှတ်ကြတယ်။ ကိုယ့်ခြေ ကိုယ့်လက်နဲ့ လုပ်ခိုင်းကြတယ်။ အတန်အသင့်တော့ သူတို့ဘာသာ လုပ်နိုင်ကြ တယ်ဆိုပေမယ့် သူတို့ဘာလုပ်လုပ် လူကြီးမိဘရဲ့ ဂရုစိုက်ခြင်းကို အသေအချာ ခံယူချင်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ငယ်ငယ်ကလေးဘဝကလို့ ရွဲပြ၊ ဝိုပြ၊ ကောက်ပြရင် အချောခံရမယ်၊ ဂရုစိုက်ခံရမယ်လို့ ယူဆပြီး သူတို့ လုပ်ပြနေကြတာပါ။ ဒါကြောင့် စိတ်ကလည်း အခု လူကြီး၊ တော်ကြာ ကလေးဆိုတာမျိုး အပြောင်းအလဲဆန်နေ တာပါ။

သူတို့တစ်တွေရဲ့ တောင်းဆိုမှုနဲ့ စိတ်တွင်း ကသောင်းကနင်း အပြုအမူ တွေဟာ အဲဒီအရွယ်နဲ့ လိုက်ဖက်ညီတယ်။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ကြရမယ်လို့ စိတ်ပညာရှင် တွေက သတ်မှတ်ပါတယ်။ အဲဒီအရွယ်ရဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှု၊ စိတ်ယောက်ယက်ခတ် မှု၊ စိတ်ကစားနေမှုတွေဟာ ဆက်စပ်ပတ်သက်နေပြီး အလှည့်ကျ ပေါ်ပေါက်နေပါ လိမ့်မယ်။ ဒါဟာလည်း တစ်ပိုင်းက ဟော်မှန်းဓာတ်လွှမ်းမိုးမှုကြောင့် ဖြစ်နိုင်တယ်။ နောက်တစ်ပိုင်းက အသက်အရွယ်ကြောင့် ဆက်စပ်ဖြစ်ပေါ်မှုကြောင့် ဖြစ်နိုင်တယ် လို့ ဆိုထားပါတယ်။

ဒီတော့ သူတို့တစ်တွေရဲ့ 'ဘာဂရုစိုက်စရာလို့သလဲ' ဆိုတာ ကိုယ့်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ရတာ။ ကိုယ်က ဂရုမစိုက်မိလို့မို့ သူတို့က ပြန်ဂရုမစိုက်တာလို့ သိနား လည်ထားရပါမယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ဘာဂရုစိုက်စရာကို ဘယ်လိုကျော်လွှားမလဲ၊ ရှင်းရှင်းလေးပါ။ သူတို့တောင်းဆိုနေတဲ့ 'ဂရုစိုက်ခြင်း' ကိုသာ အချိန်နဲ့အမျှ ပေးလိုက်ကြမို့ပဲ ရှိပါတော့တယ်ရှင်။

စကောစကတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်သဘောထားများ

လူတစ်ဦးရဲ့ဘဝမှာ အတ္တဆိုတာ ဘယ်အချိန်ကများ စတင်ဝင်ရောက်လာပါသလဲ လို့ စဉ်းစားရင် သိတတ်စအရွယ်လို့ပဲ ဖြေကြလေမလား။ အတ္တဆိုတာ မွေးလာ ကတည်းက မွေးရာပါ ပါလာတာမျိုးတော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ ဒီနေရာမှာ အတ္တ ဆိုတာ အတ္တ(Egg)လို့ မဆိုလိုပဲ အတ္တ(Self)ကိုသာ ဆိုလိုတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အတ္တ(Self)ကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လို့ သတ်မှတ်ကြပါစို့။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ဆိုတဲ့ အတ္တအယူအဆ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ဝင်ရောက်လာပါသလဲဆိုရင် စကောစကအရွယ်တို့မှာ စတင်ဝင်ရောက်လာပါတယ်လို့ အကြမ်းဖျင်း ယူဆနိုင်ပါတယ်။ ခယ်ကျော်သက် အရွယ်ဆို ဦးတည်နေတဲ့ စကောစကတို့ဟာ ဘဝရဲ့ အလှည့်အပြောင်းလေးတွေ နဲ့ ရင်ဆိုင်ရတယ်။ အဲဒီအခြေအနေကြောင့်ပဲ သူတို့ရဲ့ စိတ်နေသဘောထားတွေ တစ်မဟုတ်ချင်း ပြောင်းလဲလာတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်ပိုင်သဘောထားလေးတွေ လည်း အခိုင်အမာ ပေါ်ပေါက်လာပါတယ်။ အဲဒီ ကိုယ်ပိုင်သဘောထားအမြင်ကို သူတို့ရဲ့ အတ္တလို့ သတ်မှတ်ချင်တာပါ။

သူတို့ရဲ့ သဘောထားအမြင်ဆိုတာ ကိုယ်ပိုင်ကောက်ချက်၊ ထင်မြင်ချက် တွေကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး အဟုတ်အမှန် အတိအကျလို့သတ်မှတ်တာ လုပ်အလယ် ရှုမြင်ကြတာပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့ရဲ့ သဘောထားအမြင်ဟာ အပျိုလူပျိုတွေရဲ့ သဘောထားအမြင်ထက် အားကောင်းနေတတ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် သူတို့ဟာ ၁၆ နှစ်၊ ၁၇ နှစ်သာတွေလို စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အတန်ရှင်ကျက်မှုမရှိ သေးတာရယ်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုနဲ့ ထိခိုက်ခံစားလွယ်မှုကလည်း မတိုးတက်သေးတာ

ရယ်ကြောင့် အားကောင်းချင်ကောင်းနေတတ်တာပါ။

သူတို့ရဲ့ သဘောထားအမြင်တွေ ပေါ်ထွက်လာခြင်းနဲ့အတူ သူတို့ရဲ့အတ္တဟာလည်း တစ်ပါတည်း ပူးတွဲပေါ်ပေါက်လာပါတယ်။ သူတို့အနေနဲ့လည်း ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေအရ၊ မိသားစုအခြေအနေအရ တာဝန်တွေယူလာရတာ ရှိတယ်။ တာဝန်ပေး စေခိုင်းခံရတာတွေ များလာတာရှိတယ်။ ပြီးတော့ ဘာမဆို ယှဉ်ရွေးစရာ၊ ယှဉ်ထိုးဆက်စပ်စရာတွေကလည်း အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ အစုံစုံရှိလာနေတာကိုလည်း ရင်ဆိုင်နေကြရတယ်။

ဒီအခြေအနေတွေမှာ တာဝန်ပေးခံရတယ်။ တာဝန်ယူရတယ်ဆိုတဲ့အပေါ် ငါလုပ်နိုင်တယ်။ ငါလုပ်တတ်တယ်ဆိုတဲ့ ကိုယ်ပိုင်အတ္တ ပေါ်ပေါက်လာတယ်။ အရာရာဟာလည်း ဒီလိုပဲ ငါလုပ်နိုင်တာပဲလေလို့လည်း အရာရာကို စိုးမိုးချင်တဲ့ စိတ်နဲ့ ဆရာလုပ်နိုင်ပြီဆိုတဲ့ အထင်ရောက်နေတတ်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ကမ္ဘာလောကကြီးကို သိလိုစိတ်၊ စူးစမ်းလိုစိတ်၊ စမ်းသပ်လိုစိတ်တွေ ကြီးစိုးနေပြီး စိတ်အလျဉ်ကလည်း အလျင်အမြန် ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေပါလိမ့်မယ်။

သူတို့ရဲ့ သဘောထားအမြင်တွေ ဖြစ်ပေါ်ပြောင်းလဲလာတယ်ဆိုတာ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းအားဖြင့်တော့ ဓန္ဒာကိုယ်ဟော်မုန်း ပြောင်းလဲချက်ကြောင့် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ နောက်တစ်ပိုင်းကလည်း လူပျိုဖော်၊ အပျိုဖော်ဝင်ချင်လာတဲ့အခါမှာ အရွယ်ရဲ့သဘာဝအရ ပုန်ကန်ထကြွချင်တဲ့ စိတ်ပိုင်းလှုံ့ဆော်မှုကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လို့ စိတ်ပညာရှင်ကြီးတွေက သတ်မှတ်ကြပါတယ်။

စကောစကတို့ရဲ့ ဒီလိုသဘောထားအမြင်တွေနဲ့ ယှဉ်တွဲပေါ်ပေါက်လာတဲ့ ကိုယ်ပိုင်အတ္တတွေ ဖွံ့ဖြိုးလာမှုတွေအပေါ် မိဘတွေကရာ ဘယ်လိုနေကြမှာပါလိမ့်။ မိဘတွေအတွက်တော့ စိတ်ရှုပ်ထွေးစရာတွေလည်း ရင်ဆိုင်ရမယ်။ အလိုမကျ အလိုမပြည့်မှုတွေလည်း ကြုံကြိုက်ရမယ်။ အောင်မယ် ... တစ်ခါတစ်ရံများ စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ကိုင်ပေါက်ချင်စိတ်တောင် ပေါက်နိုင်ပါတယ်။

စိတ်ပညာရှင်တွေရဲ့ ခန့်မှန်းချက်တွေမှာ မိဘစိတ်အနှောင့်အယှက် ကြုံကြရမယ်ဆိုတာ အနည်းအများဖြစ်မယ်။ မလွဲမသွေ ကြုံကြရမယ်လို့ မှန်းဆတွက်ချက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ မိဘတွေကို မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ နည်းပေးလမ်းပြပါမယ်။ မိဘများ အကောင်းဆုံးအချိန်ကိုရောက်ဖို့ အဆိုးဆုံး ရင်းနှီးမြုပ်နှံမှုအချိန်ကိုလည်း လှုပ်ကြဲရပါလိမ့်မယ်တဲ့။

ဥပမာတစ်ခု တင်ပြချင်ပါတယ်။ သင့် ၁၃ နှစ်သားလေးဟာ နောင်မှာ အလိမ္မာဆုံးနဲ့ အဖိုးတန်ဆုံး လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်သလား(သို့မဟုတ်)

လေလုံးထွားပြီး မဟုတ်မဟတ် လုပ်ဇာတ်တွေခင်းတတ်တဲ့ မဖွယ်မရာသားတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်သလားတဲ့။ ဒါဆိုရင် သင်ဟာ ၁၃ နှစ်သားလေးကို စိတ်ရှည်သည်းခံပြီး ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျ ညှိညှိနှိုင်းနှိုင်း ပြောဆိုဆက်ဆံပါလို့ စိတ်ပညာရှင်တွေက ဥပမာပေးထားပါတယ်။

သူတို့အတ္တထဲမှာ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စကလေးကိုလည်း မိုးမီးလောင်မတတ်ရေးကြီးခွင့်ကျယ် လုပ်ချင်လုပ်တတ်တယ်။ ၁၂ နှစ်သားလေးရဲ့ ပါးပြင်ကို နမ်းမိလို့လည်း မိဘကို ဒေါသပူပန်ထ ပေါက်ကွဲချင်လည်း ပေါက်ကွဲတတ်တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံများ မိဘကို အပြင်က ဘန်းစကားတွေနဲ့ နားမခံသာအောင် မာမာထန်ထန် တုံ့ပြန်ချင်လည်း တုံ့ပြန်တတ်တယ်။ မိဘအပေါ် ခြေဆုံးခေါင်းပိုက် အပြစ်မြင်တတ်လာပြီလို့ဆိုရင် လွန်ဖွယ်ရာ မရှိပါဘူး။ မိဘကို အပြစ်မြင်ရင်တော့ သူတို့ ငရဲမကြောက်ဘူးလားလို့ပြောရင် သူတို့က ငရဲဆိုတာကို နားလည်ချင်မှ လည်မယ်။ အရွဲ့တိုက်ပြီး အဲဒီငရဲကိုတောင် ကြိုးဝါးနေပါဦးမယ်။

သူတို့ အဲသလိုဖြစ်နေခြင်းဟာ အဲဒီအရွယ်ရဲ့ စရိုက်လိုသော သတ်မှတ်ပေးလိုက်ပါ။ ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအရွယ် စကောစကတို့ မိဘကို လုံးဝဂရုမစိုက်၊ ဘေးချိတ်ထားခြင်းကိုတော့ လုံးဝခွင့်မပြုပါနဲ့။ မိဘဆိုတာ သားသမီးကို ထိန်းကျောင်းသွန်သင် လမ်းညွှန်ရမယ့် ဝတ္တရားရှိတယ်။ မိဘသည်သာ သားသမီးကို လမ်းကြောင်းပြုပြင်ပေးနိုင်ပါတယ်။ မိဘရဲ့ အရိပ်အာဝါသသည်သာ သားသမီးအတွက် အေးရိပ်ဆာယာဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် မိဘများ အခုမှ ခြေစလှမ်းနေကြတဲ့ စကောစကတို့ကို စိတ်ရှည်သည်းခံပြီး လမ်းညွှန်သွန်သင်ရမယ်။ သူတို့ရဲ့ အတ္တ(ကိုယ့်ဘာသာ၊ ကိုယ့်ဟာကို)လေးတွေကို ရှင်သန်ခွင့်ပေးပါ။ လမ်းကြောင်းအမှားဆီ ဦးတည်ရင်လည်း အချိန်မီ ဘရိတ်အုပ်ပြီး လမ်းရွှေ့ပေးရပါလိမ့်မယ်။

*

စကောစကတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်သဘောထားများ

စကောစကတို့အရွယ်မှာ 'ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်လုပ်တာ ဘာဖြစ်လဲ' ဆိုတဲ့ ငယ်နုသေးတဲ့ အတ္တကို ပုံဖော်ရင်း သူတို့ရဲ့ သဘောထားတွေဖော်ပြရာမှာ သူတို့ စံနမူနာထားတဲ့အကြောင်းကိုလည်း လေ့လာရဦးမယ်ဖြစ်ပါတယ်။

သူတို့ရဲ့ သဘောထားတွေထဲမှာ သူတို့ ဘယ်သူ့ကို စံနမူနာထားနေသလဲ။ ဘယ်သူ့တွေကို အထင်ကြီးလေးစားနေသလဲ။ ဘယ်သူ့တွေကို အတုခိုးပုံတူ လုပ်နေသလဲ... စတာတွေကို သိထားရဖို့ သူတို့ကို စောင့်ကြည့်ရမယ်။ သူတို့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း စံနမူနာထားမှုတွေ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။

စကောစကတို့ဟာ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝတုန်းကတော့ မိဘကိုပဲ စံအဖြစ် နမူနာယူပါတယ်။ ဒါကတော့ ရှင်းပါတယ်။ ကလေးလေးဘဝဟာ အမိ (သို့မဟုတ်) အဖရဲ့ အရိပ်အာဝါသအောက်မှာပဲ မှီခိုကြီးပြင်းနေရတယ်။ အမိအဖ နဲ့ကင်းပြီး သူတို့ ဘာမှမလုပ်နိုင်သေးတော့ အမိအဖသည်သာ သူတို့အားကိုးရာ၊ စံနမူနာထားရာ၊ လေးစားအားကျဖွယ်ရာပဲ ဖြစ်ရမှာပါ။ အသက် ၁၀ နှစ်ကျော်လာ တဲ့အချိန်မှာတော့ ပြင်ပကမ္ဘာဆီ ပျံသန်းဖို့ အတောင်ကလေးကလည်း စုံလာပြီမို့ သူတို့ရဲ့ စံနမူနာထားမှုတွေ စပြောင်းလဲလာပါပြီ။

အရင်က မိဘအပေါ် အထင်ကြီးလေးစားခဲ့ရာကနေ အခုတော့ ဝန်းကျင် က အကြောင်းအရာတွေကို စတင်ရှာဖွေလာပါပြီ။ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်း အချင်းချင်း ပြောဆိုကြတဲ့အကြောင်းအရာတွေထဲကသော်လည်းကောင်း၊ သူတို့ ဘာသာ ကြားသိမြင်တွေ့နေရတဲ့ အကြောင်းအရာတွေထဲကသော်လည်းကောင်း၊ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတဲ့သူတွေကို အထင်ကြီးလေးစားလာကြတယ်။ စံနမူနာပြု လာကြတယ်။ အတုခိုး ပုံတူလုပ်လာကြပါတယ်။

ဒါလည်း ထင်သာမြင်သာ ပြလို့ရပါတယ်။ ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွေ ထဲက ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတဲ့ မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေကို သူတို့ အထင်ကြီးတယ်။ အားကျတယ်။ ကိုရီးယားနိုင်ငံရဲ့ လူနေမှုစရိုက်ကို သူတို့ သဘောကျတယ်။ အဲဒီ အတိုင်း နေချင်၊ စားချင်ကြတယ်။ ခေတ်မီတယ်ဆိုတာ အဲဒါမျိုးလို သူတို့နား လည်ကြတယ်။ ဒီတော့ ကိုရီးယားမင်းသား၊ မင်းသမီးတွေလို ဝတ်ဆင်နေထိုင် စားသောက်ကြတယ်။ အဆင့်ရှိရှိနဲ့ ကြည့်စရာကလည်း ဒီကိုရီးယားဇာတ်လမ်း တွဲတွေပဲ ရှိတာကိုး။

ထိုနည်းလည်းကောင်းပဲ၊ ခေတ်ရေစီးကြောင်း ပြောင်းလဲမှုကြောင့် ပေါ် ပေါက်လာတဲ့ အော်တာနေးတစ်တေးဂီတ၊ ပန့်စ်တေးဂီတ၊ ဟစ်ဟော့ပီတေးဂီတကို သူတို့နားထောင်နေရတယ်။ ဟစ်ဟော့ပီသီချင်းတွေထဲက စကားလုံး၊ စာသားတွေ က သူတို့ကို ဟတ်(Heart)ထိစေတယ်။ ရှင်းရှင်းဘွင်းဘွင်း တည့်တိုးပြောဆိုကြ တာကို သူတို့ကြိုက်ကြတယ်။ ဒီတော့ ဟစ်ဟော့ပီလူငယ်တွေရဲ့ စတိုင်လ်ကို သူတို့ အတုခိုးတယ်။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို လိုက်ဝတ်ကြတယ်။ ဆံပင်ပုံစံ

အထောင်ရအောင် ဂျယ်လ်(Gel)နဲ့ လုပ်ယူကြတယ်။

သာမန်သုံးသပ်ရရင် သူတို့လေးစားအထင်ကြီးပြီး စံနမူနာယူနေတာတွေ ဟာ ခေတ်အလျောက် ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသူတွေရဲ့ အပြုအမူ ပုံသဏ္ဍာန်တွေပါပဲ။ ငယ်ငယ်တုန်းက မိဘကို လေးစား စံနမူနာယူခဲ့တာတွေဟာ ခေတ်ပေါ်ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှုတွေက လွှမ်းမိုးသွားပြီး၊ အဲဒီနောက် ကောက် ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားနေကြတာ၊ မလွဲမရှောင်သာလို့ပဲ မှတ်ယူလိုက်ရပါ တော့မယ်။

ပြီးတော့ စကောစကတို့ သဘောထားတွေထဲမှာ သူတို့ချင်း ပေါင်းသင်း သူ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုတွေပါ ပါဝင်နေတယ်ဆိုတာ ထည့်စဉ်းစားရပါ ဦးမယ်။ ဒီအသက်အရွယ်ကလည်း သက်တူရွယ်တူချင်း အပေါင်းအသင်းကို ခုံမင် ကြပြီလေ။ အပေါင်းအသင်း အစုအဖွဲ့နဲ့ နေနေကြပြီ။ အပေါင်းအသင်းနဲ့ အတူသွား၊ အတူကစား၊ စားစရာရှိလည်း အတူတူ မျှဝေစားနေကြပြီ။ ဒီတော့ အပေါင်းအသင်းအချင်းချင်း ဆက်ဆံရေးမှာ သူ့အပေါ် ကိုယ့်အပေါ် လွှမ်းမိုးမှု လေးတွေ ရှိလာကြတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ သြဇာသက်ရောက်တဲ့အထိ လွှမ်းမိုးသွား တာတောင် ရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒီအရွယ်မှာ အပေါင်းအသင်းက ဘာခိုင်းခိုင်း၊ မဖြစ် ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့အထိ သြဇာသက်ရောက်လွန်းပြီး အစွန်းထွက်ရတာ တွေ ရှိနိုင်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း အပေါင်းအသင်းအပေါ် သက်ညှာလွန်း ပြီး ချို့တဲ့လွန်းတဲ့ အပေါင်းအသင်းအတွက် အိမ်ကပစ္စည်းကို လူကြီးမသိအောင် တိတ်တိတ်ခိုးပေးတာမျိုးလည်း ရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒီအခြေအနေကိုလည်း သူတို့တွေ လုပ်တတ်တယ်။ လုပ်နိုင်တယ်။ လုပ်လိမ့်မယ်လို့လည်း မိဘလူကြီးများ သိထား ကြစေချင်ပါတယ်။

စိတ်ပညာရှင်ကြီးတွေက ဆိုပါတယ်။ ဒီလို စံနမူနာထားမှုတွေဟာ အစွန်း မရောက်သရွေ့တော့ ဘာမှ ပူပင်ကြောင့်ကြဖြစ်စရာ မလိုပါဘူးတဲ့။ တချို့ စကော စကကလေးတွေဟာ စိတ်သဘောထား နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလွန်းတဲ့အတွက် အရာရာ ကို အလွယ်တကူ အထင်ကြီးတတ်ကြတယ်။ သူတို့လေးတွေရဲ့ သဘောထား (အတ္တ)ထဲမှာ သူတို့စိတ်ထား ပျော့စိစိ နိုင်မှုကြောင့် အထင်ကြီးစရာမဟုတ်တာ ကိုလည်း အရမ်းအထင်ကြီးပြီး လက်ခံအားကျကာ စံနမူနာတွေ လုပ်နေတတ်ကြ တယ်။ ဒါဟာ အစွန်းထွက်မှုတစ်ခုပါပဲ။

ဒီတော့ ဒီအရွယ်မှာ သဘောထားတွေကတော့ တည်ငြိမ်ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး။ သေချာပါတယ်။ သဘောထားတွေက လက်ခံနိုင်ဖွယ်ရာ မဖြစ်နိုင်သေးပါဘူး။

သူတို့စံနမူနာတွေက မျက်စိနောက်စရာ၊ စိတ်ရှုပ်ထွေးစရာ၊ အမယ်လေးလေး ဆိုပြီး ရင်မနေစရာနဲ့ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ချင်စရာတွေ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေပါဦးမယ်။

မိဘများ လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကတော့ သူတို့လေးတွေ ဘယ်လိုအပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ အုပ်ဖွဲ့နေသလဲ၊ ဘယ်လိုအပေါင်းအသင်းမျိုးရဲ့ လွှမ်းမိုးမှု ခံနေရသလဲဆိုတာသိဖို့ သူတို့ပေါင်းတဲ့ အပေါင်းအသင်းအားလုံး၊ တစ်ယောက်ချင်းစီရဲ့ စရိုက်လေးတွေ လေ့လာထားရပါမယ်။

ခံပက်ခြင်း သို့မဟုတ် တုံ့ပြန်ပြောဆိုခြင်း

စကောစကအရွယ်မှာ မိဘကို 'ခံပက်တယ်၊ ခံပြောတယ်' ဆိုတာ အမှန်တော့ စကားကို လှအောင်၊ ခံသာအောင် ပြောလိုက်တာပါ။ 'ခံပက်တယ်၊ တုံ့ပြန်ပြောဆိုတယ်၊ နှုတ်လှဲထိုးတယ်...' အားလုံး အတူတူပါပဲ။ သားသမီးကို မညာမတာပြောရရင်တော့ မိဘကို စကားနဲ့ ပြန်အာခံတာပါပဲ။ သားသမီးဆိုတော့လည်း 'အာခံနေတယ်' လို့ မသတ်မှတ်ချင်ဘူးပေါ့လေ။

စကားနဲ့ အာခံနေတယ်လို့ ဆိုလိုက်တာနဲ့ မိဘများ ဘယ်အခြေအနေ၊ ဘယ်အချိန်အခါဖြစ်ဖြစ် ရင်ထဲ အောင့်သက်သက်နဲ့ စိစားရမှာပါ။ နားရှိလို့သာ ကြားလိုက်ရတယ်။ ကိုယ့်ကို ခံပြောတာလည်း မကြားချင်သလို၊ သူတို့လေးတွေကိုလည်း ခံပြော၊ ပြန်ပြောတတ်တဲ့ အကျင့်မရှိစေချင်ဘူး။ ခံပြော၊ ပြန်ပြောနေတတ်ပါပကောလားလို့လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်။ ဒေါသလည်း ထွက်တယ်။ စိတ်လည်းဆိုးတယ်။ ထတောင် ရိုက်ပစ်ချင်စိတ်လည်း ပေါက်လိမ့်မယ်။

အရင်အရင် အပတ်တွေတုန်းက နှုတ်လှဲထိုးတတ်တဲ့ သဘောထားကို တင်ပြဖူးပါတယ်။ အခု ဒီတစ်ပတ်မှာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံလေး ဆွေးနွေးချင်ပါတယ်။ မိဘတိုင်းရဲ့ သဘောထားကတော့ (အထူးသဖြင့် မိခင်တွေရဲ့ သဘောထား) 'ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကများ ကိုယ့်မိဘကို ဘယ်တုန်းကမှ ဒီလိုပြန်ပြော၊ ခံပြောတာ မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး။ အခုတော့ ကျွန်မကို ခံပြောနေလိုက်တာလေ' ဆိုတဲ့ ဝမ်းနည်းညည်းညူတဲ့အသံ၊ မြည်တွန်တောက်တီးသံတွေ ရှိကြပါလိမ့်မယ်။ ဒါနဲ့တစ်ဆက်တည်းပဲ ကလေးတွေက ဘာကြောင့် ခံပြောတတ်တဲ့ အကျင့်ရှိလာတာလဲ။ သားကနေ ဒီအကျင့်ဆိုးရလာတာဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေလည်း ပေါ်ထွက်လာမှာပါပဲ။

တချို့ကလေးတွေများ မအေတစ်ခွန်းဆို သမီးက နှစ်ခွန်း ပြန်ပြန်ပက်နေတယ်။ သားယောက်ျားလေးတွေလည်း အတူတူပါပဲ။

အပြောခံလိုက်ရတဲ့ မိဘအဖို့တော့ အံ့ဩဝမ်းနည်းကြီး ဖြစ်ရမယ်။ ဒေါသ အလျောက် လက်နဲ့တုံ့ပြန်တာလည်း ရှိနိုင်တယ်။ အသားတဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး အသက်ရှူဆို့ကျပ်ကာ နှလုံးတုန်မောပန်းမူးဝေ နောက်ကျိသွားတာလည်း ရှိနိုင် တယ်။

မိဘများအနေနဲ့ စကောစကလေးတွေက အဲဒီလို နှုတ်လှဲထိုးပြီး ပြန်ခံပက် ပြီဆိုတာ ခံစားလိုက်ရတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် သူတို့ကို လက်နဲ့တုံ့ပြန်ဖို့ မကြိုးစားဖို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းသိမ်းထားရမယ်ဆိုတာကို လူမှုစိတ်ပညာရှင်ကြီးတွေက သတိပေးပါတယ်။

ဘာကြောင့် မရိုက်ဖို့ တားမြစ်ရတာပါလဲ။ ရိုက်နှက်ဆုံးမခြင်း၊ လက်နဲ့ ထိပ်ခေါက်ကျောတီးခြင်း၊ နားရင်းပါးရင်းအုပ်ခြင်း အလုပ်တွေဟာ ဒေါသကို ထင်ထင်ရှားရှား ဖော်ပြရာကျပါတယ်။ အကြောက်တရားကို အတင်းသွတ်သွင်းရာ ကျပါတယ်။ ဒါကြောင့် သုတေသီပညာရှင်တွေက အပြစ်ပေးဆုံးမနည်းကို ရွေး ချယ်တတ်ဖို့ နည်းလမ်းပေးထားပါတယ်။ ဒီအရွယ် စကောစကတို့ဟာ မိဘရဲ့ ဒေါသကိုလည်း မမြင်လို မတွေ့လိုကြသလို အကြောက်တရားနဲ့ လွှမ်းမိုးမှုကို လည်း လုံးလုံးမလိုလားကြပါဘူး။ ဒါဆို ဘာကိုမှ မကြောက်ကြဘူးလားဆို တော့လည်း သူ့ဟာနဲ့သူ ကြောက်စရာရှိရင် ကြောက်တတ်ကြပေမယ့် ကြောက် အောင်ခြောက်ပြီး လွှမ်းမိုးတာကိုတော့ လက်မခံနိုင်ကြပါဘူး။ ကြောက်အောင်လုပ် တာကို မလိုလားကြပါဘူး။

တချို့မိဘများကျတော့လည်း အရိုက်ကြမ်းကြတယ်။ ပြန်ပြော၊ ခံပြော တာကို လုံးဝလက်မခံပါဘူး။ နည်းနည်းလေးမှ ပြန်ပြော၊ ခံပြောဖို့ ပါးစပ်မဟာလိုက် နဲ့ ထပြီး နားရင်းပါးရင်း ပိတ်တီးပစ်လိုက်ကြတယ်။ တွေ့ကရာ ရိုက်စရာနဲ့ ထရိုက်ပစ်တတ်ကြတယ်။ တွေ့ကရာပစ္စည်းနဲ့ ကောက်ပေါက်တတ်ကြတယ်။ ဒီတော့ ကလေးခများလည်း (ယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေး အတူတူပါပဲ) နားရင်း ပါးရင်းအတီးခံရလို့ နားအူတာ၊ နားလေးသွားတာတွေလည်း ရှိရဲ့။ ထိပ်ပေါက်၊ ခေါင်းခေါက်ဖြစ်လို့ဖြစ်၊ အညှိအမည်းခွဲတဲ့နေရာစွဲ၊ အဆင်မသင့်ရင် မျက်စိသွားမှန် လို့ ဆေးခန်းပြေးရတာတွေလည်း ရှိပါတယ်။

ဒီလိုမိဘများကျတော့လည်း ကလေးကို အပြစ်ပေးတာ များလွန်းအားကြီး သွားပါတယ်။ ဖြစ်ပြီးသွားတော့ ကလေးလည်း အသားအနာခံရ၊ ဆေးဖိုးဝါးစ

ကုန်ချင်လည်း ကုန်ရ၊ အိမ်ကပစ္စည်းတွေလည်း အကောင်းမရှိဆိုသလို၊ အပြစ်ပေး နည်းလွဲမှုကြောင့် အပြစ်တွေချည်း တင်ကျန်ရစ်ပါတော့တယ်။

အမှန်တော့ သူတို့တစ်တွေ 'ဘာကြောင့် ခံပြော၊ ခံပက်နေတာလဲ' ဆိုတာ ကို အရင်မလေ့လာမိဘဲ မိဘတွေ ရေလိုက်လွဲသွားတာကြောင့် အိမ်မှာ ဆူညံဆူညံ တွေ ထွက်ပေါ်နေရတာပါ။ သူတို့တစ်တွေ ခံပြောခံပက်နေရခြင်းအကြောင်းထဲမှာ သူတို့အတ္တကို သူတို့ပုံဖော်ချင်တဲ့ဆန္ဒကြောင့် မိဘစကားကို ဖယ်ရှားလွန်ဆန်ပြီး နှုတ်လှဲထိုးနေကြတာ အကြောင်းတစ်ချက် ပါဝင်ပါတယ်လို့ပြောရင် မိဘများ လက်ခံနိုင်ကြပါ့မလား။

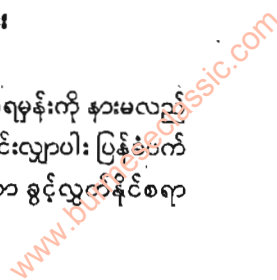
စကောစကတို့ဟာ အသက် ၁၀ နှစ်မှ ၁၄ နှစ်အတွင်း ကိုယ့်အတ္တကို ကိုယ်ဖော်ထုတ်ချင်တယ်။ တင်ပြချင်တယ်ဆိုတဲ့ဆန္ဒဟာ အားကောင်းနေပါတယ်။ မိဘက ဒါဆိုရင် သူတို့က သူတို့တတ်တယ်ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ 'ဟိုဟာ' လို့ ဆန့်ကျင် ဘက်ပြုပြီး နှုတ်လှဲထိုးတတ်ကြတာပါ။ ဒါကြောင့် ပြန်ခံပက်ခြင်းဟာ သူတို့အတ္တကို သူတို့ဇွတ်အတင်း ဖော်ပြခြင်းပါလို့ အရင်သိထားရပါလိမ့်မယ်။

ပြီးတော့ ဟိုအရင်ခေတ်တွေကလို မိဘကို ချစ်ကြောက်ရိုသေရမယ်။ ဗိုင်း ကောင်းကျောက်ဖိ ပိပြားရမယ်ဆိုတဲ့ အနေအထားကိုလည်း ဒီခေတ်မှာ တိုက်ရိုက် ချသုံးလို့ မရနိုင်တော့တာ မိဘများ သိစေချင်ပါတယ်။ ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲလို့ မေးနိုင်ပါတယ်။ မဖြစ်ရခြင်းအကြောင်းက သူတို့မှာ 'ဘာကြောင့် Why' ဆိုတာ ရှိနေပါတယ်။ ဘာကြောင့် ချစ်ကြောက်ရိုသေရတာလဲ။ ဘာကြောင့် ဗိုင်းကောင်း ကျောက်ဖိရတာလဲဆိုတာ သူတို့သိချင်ပါတယ်။ အဲဒီ 'ဘာကြောင့်' ကိစ္စကို အရင် ရှင်းမပြနိုင်သရွေ့၊ နှုတ်လှဲထိုးခြင်းကိစ္စကို ကိုင်တွယ်ဖို့ ခက်ပါလိမ့်မယ်။

ဆက်လက်ပြီး နှုတ်လှဲထိုးခြင်းကို ကိုင်တွယ်ပုံကိုင်တွယ်နည်း ဆက်လက် တင်ပြပါမယ်။

ခံပက်ခြင်း သို့မဟုတ် တုံ့ပြန်ပြောဆိုခြင်း

ကျွန်မတို့ခေတ်တုန်းကဆို မိဘကို ချစ်ကြောက်ရိုသေရမှန်းကို နားမလည် နိုင်ကြသေးဘဲ သူတို့အတ္တကို ဖော်ပြဖို့အတွက် နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါး ပြန်ခံပက် နေကြခြင်းဟာ အတိုင်းအတာ ဘောင်တစ်ရပ်အတွင်းမှာသာ ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာ

ရှိပါတယ်။ အတိုင်းအတာဘောင်ကျော်ပြီး အစွန်းထွက်လာရင်တော့ ကြိုတင် တားဆီးဆုံးမရမယ့် တာဝန်ရှိပါတယ်။

မိဘတွေအနေနဲ့ စကောစကတို့ရဲ့ စကားပြောခွင့် အတိုင်းအတာကို အကန့် အသတ်လုပ်ပေးရပါမယ်။ သူတို့အတ္တကိုဖော်ပြဖို့ စကားတွေ ခွန်းတုံ့ပြန်တဲ့အခါ ဘယ်လောက်ပြောခွင့်ရှိတယ်၊ ဘာပြောနိုင်တယ်၊ ဘာကိုတော့ မပြောနိုင်ဘူး၊ ပြော ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး၊ ဝင်ခွက်ဖက်တာမျိုး လက်မခံနိုင်ဘူး၊ ဘယ်အကြောင်းအရာမျိုး ကိုတော့ ပါးစပ်တောင်ဟစရာမလိုဘူး... စသဖြင့် အတိုင်းအတာကို ကန့်သတ် ပေးရပါမယ်။

ဒါကလည်း မိမိတို့မိသားစု နေထိုင်ရပ်တည်မှုအခြေအနေကို လိုက်လို့ အမိကသော်လည်းကောင်း၊ အဖကသော်လည်းကောင်း မိသားစုအရေးအရာပေါ် မူတည်ပြီး စကားပြောဆိုခွင့်ကို ကန့်သတ်ရပါမယ်။ ကန့်သတ်တယ်ဆိုတာ သူတို့ ရဲ့ ပြောရေးဆိုခွင့်တွေကို လုံးဝ ခရေစေ့တွင်းကျ လိုက်ပိတ်ပင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မဖြစ်စေရပါဘူး။ သူတို့ပါးစပ်ပေါက်ကို လိုက်ပိတ်နေတယ်လို့ အထင်မရောက်စေ ရပါဘူး။ ဒီအချက်ကိုတော့ သူတို့ သိနားလည်ထားစေရပါမယ်။

စကောစကတို့ အသက်အရွယ်ဟာ (၁၀ နှစ်မှ ၁၃ နှစ်ကျော်အတွင်း) ဝင်မပြောနဲ့ဆိုလည်း ဘယ်လောက်ပိတ်ပင်ပိတ်ပင်၊ အတင်းဇွတ်ဝင်ပြောဆိုတတ် ကြောင်း မိဘများအားလုံး မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပဲ မဟုတ်လား။ ကလေးမို့လို့ လူရာ မဝင်သေးလို့ လူကြီးတွေ စကားပြောနေ ဆိုနေချိန်မှာ အနားတောင်မလာနဲ့ လို့ လုပ်ထားလို့ကတော့ ဒီနည်းဗျူဟာ အမှားကြီးမှားပြီး ကိုယ်နဲ့ သူတို့ရန်သူဖြစ်ရင် ဖြစ်၊ မဟုတ်ရင် သူစိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။ ပြောခွင့်တော့ ပေးရမယ်။ ပြောရမယ့် အကြောင်းအရာက အတိုင်းအတာနဲ့ ဘောင်အတွင်းမှာ ရှိရပါလိမ့်မယ်။

နှုတ်လှဲထိုးခြင်းကို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းနည်း

အကြောက်တရားကလေးတော့ နည်းနည်းရှိစေချင်

မအေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မအေပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကို သားသမီးတွေက ဘယ်အရွယ် မှာပဲဖြစ်ဖြစ် နှုတ်လှဲထိုးခံရတယ်ဆိုရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒီခံ စားချက်က မိဘတိုင်း ၁၀၀ ရာခိုင်နှုန်း ခံစားရလိမ့်မှာ မလွဲပါဘူး။ အိမ်ဆူမှာ စိုးလို့၊ လုပ်လက်စ အလုပ်မအားသေးလို့ ဒေါသထွက် ဝုန်းခိုင်းကြပြန်ရင်လည်း

ဆယ်ကျော်သက်ကို နားလည်ခြင်း

မသင့်တော်လို့... စသဖြင့် ရှိကြပေမယ့် နောက်ဆုံးတော့ လူကြီးမျက်စောင်းတော့ တစ်ချက်ထိုးလိုက်ပြီး အောင့်အည်းသည်ခံမျှသိပ်လိုက်ရတဲ့ အကြိမ်တွေလည်း မနည်းတော့ပါဘူး။ တချို့မိဘတွေကတော့ ပြောရာပြောကြောင်း ဒီလိုတွေးပြီး မျိုချ လိုက်တယ်။ 'အင်း၊ သူတို့သားသမီးတွေက ပြန်ခံပြောတဲ့အခါကျမှ သူတို့ သိကြ လိမ့်မယ်။'

တကယ်တော့ သားသမီးတွေအပေါ်မှာ အကြောက်တရား အနည်းအကျဉ်း ကလေးနဲ့ ထိန်းချုပ်ကြပ်မတ်စေရခြင်းဟာ လိုအပ်ပါတယ်။ အကြောက်တရား နည်းနည်းလေး ထည့်ပေးထားဖို့ပါ။ အဲသလောက် အကြောက်တရား နည်းနည်း ကလေးက ဘယ်သူ့ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိခိုက်စေမှာ မဟုတ်ဘူး။ မထိခိုက်စေလောက် ပါဘူး။

အဲဒီလို အကြောက်တရား နည်းနည်းလေး ထည့်ပေးရမယ့် အချိန်အခါက လည်း အခုရင်ဆိုင်နေရတဲ့ စကောစကအရွယ်၊ အပျိုလူပျိုအရွယ်ဆီ ဦးတည်နေ တဲ့ အချိန်အခါမှာ နည်းနည်းတော့ ကြောက်တတ်စေချင်ကြပါတယ်။ ဘာကို ကြောက်တတ်စေချင်ကြရမလဲဆိုရင် ပါးစပ်က အချိန်အခါမရွေး ခံပြောခံပက် စက် သေနတ်ပစ်တတ်တဲ့ အကျင့်ကိုပါ။ ဒီအကျင့်ကို အကြောက်တရားနည်းနည်းနဲ့ ဖျောက်ပေးမှ တော်ကာကျပါမယ်။

နှုတ်လှဲထိုးခြင်းကို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းဖို့က ကလေးဟာ နေရာတကာ ကြက် ခေါင်းဆိတ်မခံ နှုတ်လှဲထိုးတဲ့ အဆင့်အထိရောက်အောင် စောင့်ဖို့မလိုပါဘူး။ အိမ်မှာ မိဘက သွန်သင်လမ်းညွှန်မှု တစ်ခုခုတိုင်းကို နှုတ်လှဲထိုးလာပြီ၊ တစ်ခု မဟုတ်တစ်ခု ပြန်ခံပက်နေပြီ၊ အမေဘာပြောပြော အကောင်းမမြင်ဘဲ ဖိုးစနဲ့ ဇတ် ခနဲ ခွန်းတုံ့ပြန်ပြီဆိုတဲ့ အခြေအနေ ရောက်နေပြီဆိုရင် ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းရပါတော့ မယ်။ အကြောက်တရားနည်းနည်း ထည့်ပေးရပါတော့မယ်။ ဒါဟာ ပထမစည်းကို စကျော်တဲ့အဆင့်ပါပဲ။

အမေဘာပြောပြော ပြောသမျှ အခါတိုင်း ပြန်ခံပက်နေတဲ့ သမီးတစ် ယောက်ကို အမေပြောနေတာကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပါ။ ပြန်ပြောတဲ့လေသံကို ပြင်ပါ။ အမေပြောနေစဉ်မှာ ဘာမှ ခွန်းတုံ့မပြန်ပါနဲ့။ ဒီတစ်ကြိမ် နောက်ဆုံးဖြစ်ပါ စေ၊ နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုးလုပ်လို့ကတော့ အသားနာလိမ့်မယ်၊ ဘာလုပ်ခွင့် မရှိ တော့ဘူး။ ဘယ်သွားခွင့် မရှိတော့ဘူး။ အေး... မယုံရင် စမ်းကြည့်လိုက်ဆိုတဲ့ အပြစ်ပေးမယ့် အစီအစဉ်ကို အတိအလင်း ကြေညာချက်ထုတ်လိုက်ရပါမယ်။ ဒီ အချိန်မှာ သားသမီးကို ဆက်ဆံရတာ လေသံတော့ အတော်ကြီး မာနေရပါမယ်။

ဇူပါသိမ်း

ဒေါသသံနဲ့ မပြောပါနဲ့။ အမိနဲ့ပေးသံနဲ့ အတိအကျ ပြောလိုက်ပါ။

ပြီးမှ ဒီလိုအပြောမျိုး ရန်တွေ့မတတ် နှုတ်လှဲထိုးမှုမျိုးကို မိဘအပေါ်မှာ လည်း မလုပ်ရကောင်းကြောင်း၊ သူစိမ်းတွေအပေါ်မှာလည်း မလုပ်အပ်ကြောင်း၊ တစ်သက်လုံး ဒီအကျင့်ကြီး စွဲကပ်သွားရင် လူရာဝင်မှာမဟုတ်တော့ဘဲ လူအထင် သေးခံရတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်သွားနိုင်ကြောင်း စသဖြင့် ခြောက်လုံး၊ လှိုမိုလုံးတွေ နဲ့ ဆုံးမပါ။ အဲဒီအခါ လေပြေလေး ဖြစ်သွားပြီပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က ဘယ်သော အခါမှ ကြမ်းပြု၊ ရမ်းပြတာမျိုး မလုပ်မိပါစေနဲ့။ ကိုယ်က ကြမ်းရင်ရမ်းရင် သူတို့ ကလည်း ကိုယ့်လိုပဲ အတုခိုးပြီး ရုနဲ့ရင်းကြမ်းတမ်းတဲ့ အမှုအကျင့်ကို ယူသွားပါ လိမ့်မယ်။

ဒီလို နှုတ်လှဲထိုးခြင်းအကျင့်ကို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းရေး နည်းဗျူဟာတွေဟာ လူမှုစိတ်ပညာရှင်တွေရဲ့ သုတေသနပြုချက်တွေရဲ့ ကောက်နုတ်ချက်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။

ပြိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့ စိတ်ကလေးတွေ

ခံပြန်ပြောတတ်တဲ့ သဘာဝပိုင်ရှင်လေးတွေရဲ့ နှုတ်လှဲထိုးခြင်းကို ကိုင်တွယ်ဖြေ ရှင်းနေရခြင်းနဲ့အတူ နောက်ထပ်ပေါ်လာဦးမယ့် အပြိုင်အဆိုင်စိတ်အကြောင်းကို လည်း ဆက်လက်လေ့လာကြည့်ရအောင်။

ပြိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်တွေ ဆူပွက်တဲ့အချိန်

အသက် ၁၀နှစ် ဝန်းကျင် ရှိလာပြီဖြစ်တဲ့ စကောစကအရွယ်ကလေးငယ် ဟာ သူ့ရင်ထဲမှာ အပြိုင်အဆိုင်စိတ်၊ သူများနဲ့ ပြိုင်ချင်တဲ့စိတ်က စတင်ဆူပွက် လှုံ့ဆော်လာတတ်တယ်လို့ စိတ်ပညာရှင် သုတေသီတွေက သုံးသပ်ပါတယ်။ သူတို့ကလေးတွေဟာ အဓိက ပြိုင်ချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်စေတတ်တဲ့ နေရာက စာသင်ခန်း အတွင်းက စတင်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆနိုင်ပါတယ်။

စာသင်ခန်းထဲမှာ စာအတော်ဆုံးဖြစ်အောင်၊ ဘာသာရပ်တစ်ခုခုမှာ အထူး ချွန်ဆုံးဖြစ်အောင်၊ ဝိဇ္ဇာပညာရပ်ထက် သိပ္ပံပညာရပ်ဘက်မှာ ပိုထက်အောင်၊ အတန်းထဲမှာ အလှဆုံး၊ အချောဆုံးဖြစ်အောင်၊ အတန်းထဲမှာ အားကစားထူးချွန် သူဖြစ်အောင်၊ ဒါမှမဟုတ် အတန်းထဲမှာ အစအမှောက်သန်တဲ့ ဟာသလူရွှင်တော် လေးဖြစ်အောင်၊ အတန်းထဲမှာ အားလုံးကို ဦးဆောင်နိုင်စွမ်း အရည်အချင်းရှိသူ ဖြစ်အောင် စသဖြင့် သူတို့ရဲ့ ပြိုင်ဆိုင်လိုစိတ်က သူတို့ကို တွန်းအားပေးနေကြောင်း သတိထားမိကြလိမ့်မယ်လို့ သုတေသီတွေက ဆိုပါတယ်။

တကယ်တော့ သူတို့လေးတွေကိုယ်နှိုက်ကလည်း သူတို့ကိုယ်သူတို့

ဘယ်လိုပုံသဏ္ဍာန်မျိုးမှာ ရှိနေပြီလဲဆိုတာကို သိနေကြပါပြီတဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ လေးတွေရဲ့ ပြိုင်ဆိုင်လိုစိတ်ကိုတော့ တားလို့ဆီးလို့မရနိုင်ပါဘူး။ အဲဒီအပြိုင်အဆိုင် စိတ်ကလေးတွေကပဲ တစ်ဦးကိုယ်ခန္ဓာ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို တစ်ဦးက အလေးထား ဂရုစိုက်မိလာကြတယ်။ ကိုယ်ခန္ဓာပုံပန်းသဏ္ဍာန်၊ ရုပ်ရည်ရူပကာ၊ အပြုအမူ အပြောအဆို၊ အနေအထိုင်စတဲ့ ရုပ်ပိုင်းတည်ရှိမှုနဲ့ လုပ်ဆောင်မှုတွေကို ပြိုင်ဆိုင် ဖို့အတွက် ဂရုစိုက်ကြည့်ရှုရာကနေ အလွန်အကျွံ သတိထားမိတာတွေထိအောင် ဖြစ်နိုင်ပါသတဲ့။

မိန်းကလေးအချင်းချင်းဆိုရင် သူ့ရုပ်ရည်လေးကြည့်လို့ကောင်းသလို၊ ငါလည်း သူ့လိုပြင်ဆင်ခြယ်သရင် ကြည့်လို့ကောင်းမှာပဲ။ သူဝတ်သလို ဝတ်စား လိုက်ရင် ကြည့်လို့ကောင်းမှာပဲ။ သူ့ထက်သာအောင် လိမ်းခြမ်းပြီး ဝတ်ပြုလိုက် ရင် ပိုတောင် ကြည့်လို့ကောင်းဦးမယ်လို့ ဒီလိုပြိုင်ဆိုင်လိုမှု ရှိကောင်းရှိမယ်။

ရုပ်ရည်နဲ့ စရိုက်လက္ခဏာ မခွဲခြားတတ်သေးပါ

ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးအဖို့ ယောက်ျားလေးတစ်ဦးရဲ့ ရုပ်ရည်ရူပကာ ကို ကြည့်ပြီးတော့ သူ့စရိုက်လက္ခဏာတွေဟာ ဘာတွေရှိတယ်ဆိုတာကိုတော့ ၁၂ နှစ်အရွယ် သမီးကလေးတစ်ဦး မသိနိုင်ရှာသေးပါဘူး။ ဒီနေရာမှာ လူကြီးမိဘ က ဝင်ပြောပြရင်လည်း ဒီသမီးကလေး နားလည်ဖို့၊ ယုံကြည်ဖို့ ခက်ခဲနေပါလိမ့် ဦးမယ်။ ၁၂ နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ဦးအဖို့ ယောက်ျားလေးတစ်ဦးရဲ့ ရုပ်ရည် ချောမောမှုကို ကြည့်မိလို့ အားကျပြီး သူ့စရိုက်လက္ခဏာတွေရဲ့ အားနည်းချက်ကို မိဘတွေက ဝင်ပြီး ပြောပြတာကို လက်ခံချင်မှ လက်ခံပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ လက်မခံ သော်ငြားလည်း ပြောစရာရှိတာတော့ ပြောပြထားရမယ့်တာဝန်က မိဘတွေရဲ့ တာဝန်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါမျိုးက နောင်တစ်ချိန်မှာ ဒီမိန်းကလေးအတွက် လူတစ်ဦးရဲ့ ရုပ်ရည်နဲ့ စရိုက်လက္ခဏာ ကွဲပြားခြားနားတတ်တာ သိကိုသိလာရမယ့်ကိစ္စပါ။ နောင်မှာသိလာရပေမယ့် ခုကတည်းက ကြိုပြောပြထားတာ အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါ တယ်။

အခုလောလောဆယ်မှာတော့ ယောက်ျားလေးတစ်ဦးရဲ့ အနေအထိုင် သေသပ်ခြင်း၊ ရိုကျိုးနာခံတတ်ခြင်း၊ ရယ်စရာဟာသဖြစ်အောင် လုပ်တတ်ခြင်း၊ သနားကြင်နာတတ်ခြင်း စတဲ့ စရိုက်လက္ခဏာတွေဟာ ဒီယောက်ျားလေး ရုပ် ရည်ချောမောတာလောက် အရေးမပါ။ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စသာ ဖြစ်နေကြပါဦးမယ်။

မိဘတွေရဲ့ ပြိုင်ဆိုင်လိုစိတ်

အရေးကြီးတဲ့ အချက်တစ်ချက်ကိုလည်း ထည့်ပြောရပါလိမ့်မယ်။ စကောစက တို့ရဲ့ အသက်အရွယ်ဆိုင်ရာ သဘာဝကိစ္စတစ်ခုဖြစ်တဲ့ အပြိုင်အဆိုင်စိတ် ကလေး တွေ ကိုယ်စီကိုယ်စီ ရှိနေကြခြင်းကို နည်းမှန်လမ်းမှန် ပြိုင်ဆိုင်တတ်အောင်၊ လမ်း ကြောင်းတည့်လမ်းရမယ့်အချိန်အခါမှာ မိဘတွေရဲ့ ပြိုင်ဆိုင်စိတ်ပေါ်လာတတ်တဲ့ သဘောကို ဆွေးနွေးချင်တာပါ။

စိတ်ပညာရှင်ကြီးတို့က မိဘတွေကို သတိပေးပါတယ်။ အရေးအကြီးဆုံး ကတော့ မိဘများအနေနဲ့ ကိုယ့်သားသမီးကို သူများတကာ သားသမီးတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်မကြည့်မိဖို့ လိုပါတယ်တဲ့။ အထူးသဖြင့် သားသမီးကို ဖူးဖူးမှုတ်ချစ်တတ် ကြတဲ့၊ တုန်နေအောင်ချစ်တတ်ကြတဲ့ မိခင်တွေပါပဲ။ မိခင်တချို့ဟာ ကိုယ့်သမီး ကလေးနဲ့ ဘယ်သူ့သမီးကလေး၊ ဘယ်ဝါသမီးလေးတို့ကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်တတ် ကြပါတယ်။ ဒီလပတ်မှာ ကိုယ့်သမီးက အဆင့်ဘယ်လောက်၊ ဘယ်သူ့သမီးက အဆင့်ဘယ်လောက် စသဖြင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပြီး ပြိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်ကို အမြဲတွန်း အားပေးနေပါတော့တယ်။

နောက်လပတ်မှာ ကိုယ့်သမီးက သူ့သမီးထက် အဆင့်ကျော်တက်ရေးကို အားသွန်ခွန်စိုက် ကြိုးစားပါတော့တယ်။ သမီးကလေးကိုလည်း အဆင့်ကောင်း ရေးအတွက် အစစအရာရာ အလိုလိုက်၊ လိုချင်တာ အစွမ်းကုန်ဖန်တီးပေးပြီး ဖိအား တွေ တနင့်တပိုး ပေးပါတော့တယ်။ ပညာရေးမှာ ပိုစော်သထက်တော်အောင် ပြိုင်ဆိုင်ကြတာ ကောင်းပါတယ်။ မနာလိုစိတ်နဲ့ ဖိအားပေးသင်ကြားတဲ့ ပညာရေး မျိုးကတော့ မကောင်းပါဘူး။ ကြာရင် ကလေးအတွက် ဆိုးကျိုးပဲ သက်ရောက် နိုင်ပါတယ်။

ဆက်လက်ပြီး ပညာရေးပြိုင်ဆိုင်မှုအပြင် ကိုယ်ခန္ဓာပိုင်းဆိုင်ရာ ပြိုင်ဆိုင်မှု တွေအကြောင်း ဆက်လက်ဆွေးနွေးပါဦးမယ်။

ပြိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့ စိတ်ကလေးတွေ

မိဘများအနေနဲ့ စကောစကသားသမီးတွေကို မှန်ကန်သောယှဉ်ပြိုင်ခြင်းနဲ့ မှားယွင်းသောယှဉ်ပြိုင်ခြင်းအကြောင်းကို နားလည်အောင် ရှင်းပြပေးဖို့ လိုပါတယ်။ ဒီလို ရှင်းပြရာမှာ မိဘများသာမက အနီးအနားဟာ လက်ပွန်းတတီးနေထိုင်နေကြတဲ့ အဘိုး၊ အဘွား၊ ဦးလေး၊ အဒေါ်၊ အစ်ကိုကြီး၊ အစ်မကြီး စတဲ့ လူကြီးတွေကလည်း ပါဝင်စွက်ဖက် ရှင်းပြပေးဖို့ တာဝန်ရှိပါတယ်။

ငယ်စဉ်အချိန်မှာ ပြိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်ကလေးတွေ မလွဲမသွေဖြစ်ပေါ်တဲ့ အလျောက် မှန်ကန်တဲ့ ပြိုင်ဆိုင်စိတ်၊ မှန်ကန်သော ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းကို စိတ်ထဲခွဲသွားပါမှ သူတို့လေးတွေအတွက် နောင်အနာဂတ်မှာ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးတဲ့ လမ်းကြောင်းမှန်နဲ့ ရပ်တည်သွားနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲ... မှားယွင်းတဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်လို့ကတော့ အကျိုးထက် အပြစ်တွေများတဲ့ လမ်းကြောင်းမှာပဲ ဝဲလည်ချာလပတ် ရမ်းနေနိုင်ပါတယ်။

မှန်ကန်သော ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းကို ကျန်းမာသော ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းလို့လည်း စိတ်ပညာရှင်သုတေသီတွေက သတ်မှတ်ပါတယ်။ သူတို့လေးတွေဟာ ကျောင်းမှာ အားကစားနဲ့ပတ်သက်ရင် အကောင်းဆုံးစံချိန် တစ်ခုခုအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယှဉ်ပြိုင်ခြင်း၊ အခြားအသင်းအဖွဲ့တစ်ခုခုက တင်ထားတဲ့စံချိန်ကို ချိုးနိုင်အောင် ယှဉ်ပြိုင်ခြင်း၊ စတာတွေဟာ ကျန်းမာသော ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းပါပဲ။

အဲဒီသဘောအတိုင်းပဲ၊ ကျောင်းစာလုပ်တဲ့အခါ ပညာရေးစံချိန်ချိုးအောင် လုပ်တာမှာလည်း ဒီသဘောအတိုင်းပါပဲ။ ဘာသာရပ်တစ်ခုခုမှာ မရဖူးသေးတဲ့ အမှတ်၊ အဆင့်ရအောင် ယှဉ်ပြိုင်တာ၊ ပြည့်နယ်တိုင်းအလိုက် ယှဉ်ပြိုင်တာ၊ တစ်ပြည်လုံးအတိုင်းအတာနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ကြတာတွေဟာ ကျောင်းသားတွေအတွက် မှန်ကန်သော ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းတွေပါပဲ။ ဒါတွေကို အခြေခံအဆင့်ကစပြီး ကျယ်ကျယ် ပြန့်ပြန့်အားပေး၊ ထောက်ပံ့၊ ဖြည့်ဆည်းပေးရင်း ချီးမြှောက်ပေးရပါမယ်။

ဒါပေမဲ့ သူတို့လေးတွေဟာ သူတို့အသက်အရွယ် အသိတရားအရ ခေတ်ပေါ် ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေအပေါ်မှာသာ အာရုံစူးစိုက်မှု အားကောင်းနေလိမ့်မယ်ဆိုတာလည်း ထည့်တွက်ရပါဦးမယ်။

တကယ်တော့ သူတို့အသက်အရွယ် အချိန်အခါအရ ပေါ်ပင် ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေအပေါ်မှာပဲ အာရုံဝင်ခံစားမှုများနေပြီး ဘယ်သူကတော့ အကောင်းဆုံးဦးနှောက်ရှိသူ၊ ဘယ်သူကတော့ ဟာသဉာဏ်၊ ဇဝနဉာဏ်ရှိသူ၊ ဘယ်သူကတော့

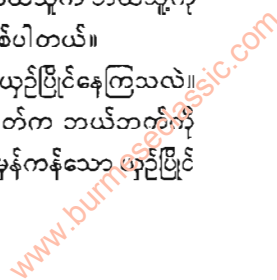
တီထွင်ဖန်တီးဉာဏ်၊ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်တွေ အားကောင်းတဲ့သူ စသဖြင့် ဝေခွဲပိုင်းခြားနိုင်ခြင်း မရှိသေးသလို၊ စိတ်ဝင်စားပုံလည်း မရကြပါဘူး။

ဒီတော့ သူတို့လေးတွေရဲ့ ပြိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်ထဲမှာ မှန်ကန်သော ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းမျိုးထက် လွဲမှားတဲ့ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းမျိုးဘက်ဆီ ဦးတည်နေဦးမယ်ဆိုတာ မလွဲမသွေပါပဲ။ သူတို့ဟာ ဘယ်ယောက်ျားလေးရဲ့ ဆံပင်ပုံစံက ပိုမိုကံတယ်။ သူ့ဆံပင်ပုံစံကို ဆိုင်မှာ သွားပြင်မယ်ဆိုတဲ့ ပြိုင်ဆိုင်မှုမျိုးလုပ်ကြမယ်။ ဘယ်မိန်းကလေးကတော့ဖြင့် သူပြင်ထားတဲ့ မျက်လုံးအလှပုံစံလေး၊ ဆံပင်အလှပုံစံလေး၊ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး အရောင်လေး စတဲ့ အလှအပရေးရာ ပြိုင်ဆိုင်ခြင်းကိုပဲ မိန်းကလေးတို့ အတွင်း ပြိုင်ချင်နေကြဦးမှာပါပဲ။ အင်္ကျီအဝတ်အစားတွေ၊ နေ့စဉ်ကိုင်စွဲသုံးနေရတဲ့ ဖန်စီပစ္စည်းကလေးတွေပါ ထည့်တွက်ရင်တော့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ပြိုင်ဆိုင်မှုအရှိန်က ပြယ်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ သူတို့လေးတွေဟာ တစ်ခါတစ်ခါ ပေါ်တင်ကြီး ပြိုင်ဆိုင်ကြသလို တစ်ခါတစ်ခါကတော့လည်း မသိမသာလေး ပြိုင်မုန်းမသိ ပြိုင်ကြပါတယ်။ ဒါတွေဟာ မှားယွင်းသော ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းဖြစ်ပြီး ကျန်းမာသော ယှဉ်ပြိုင်ခြင်း မဟုတ်တော့ပါဘူး။

စကောစကအရွယ် ကလေးတစ်ဦးအတွက် ပြိုင်ဆိုင်မှုနယ်ပယ်တွေကလည်း အများကြီးရှိနေပါတယ်။ ကျောင်းပညာရေးနယ်ပယ်၊ အားကစားနယ်ပယ်၊ ကျောင်းတွင်းလူမှုရေးနယ်ပယ်၊ နေထိုင်ရာနေအိမ်ပတ်ဝန်းကျင်နယ် အသီးသီးမှာ ပြိုင်ဆိုင်ချင်စရာတွေက အများကြီးရှိနေပါတယ်။ သူတို့အတွက်လည်း ပြိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်အရ ပြိုင်ဆိုင်ရပေမယ့် အတော်တော့ ခဲရာခဲဆစ် ဖြစ်ကြရပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ သူတို့သိလိုက်ရတာက တချို့ကိစ္စတွေမှာ ငါတကယ် မလုပ်နိုင်၊ မစွမ်းနိုင်သေးပါလား၊ မယှဉ်နိုင်သေးပါလားဆိုတဲ့ အသိရလာတာပါပဲ။ ဒါက လက်တွေ့သဘောဆန်ပြီး တကယ်ယှဉ်ကြည့်မှ မရမှန်းသိလာရတဲ့ ဘဝပေးအသိလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအရွယ်နဲ့ ဒီအချိန်အခါမှာတော့ သူတို့ရဲ့ ယှဉ်ပြိုင်လိုစိတ် ဒီကရီကတော့ မြင့်တက်နေဦးမှာပါပဲ။ သက်တူရွယ်တူ ဇယားကျားလေး မိန်းကလေးချင်း ယှဉ်ပြိုင်တဲ့ပြန်မှုတွေက အင်အားကြီးနေဦးမှာပါပဲ။ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို ယှဉ်ပြိုင်မရလဲဆိုတာလည်း အမြဲတွေးတောနေကြဦးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် မိဘနဲ့လူကြီးများအနေနဲ့ သူတို့ ဘာတွေယှဉ်ပြိုင်နေကြသလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်နေကြသလဲ။ သူတို့ရဲ့ ပြိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်က ဘယ်ဘက်ကို တိမ်းညွတ်နေသလဲဆိုတာ မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်ရပြီး မှန်ကန်သော ယှဉ်ပြိုင်

ခြင်း လမ်းကြောင်းပေါ် အမြန်တင်ပေးလိုက်နိုင်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

မှန်ကန်သော ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းဖြစ်ပါစေ

စိတ်ပညာရှင်တွေက ဆိုပါတယ်။

‘သင့်သားသမီးသည် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်တွေ့နေသည်။ သူနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် လိင်ကွဲသူကိုလည်း တွေ့ရှိနေသည်။ သူ၏ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါကိုလည်း ပြန်တွေ့နေသည်။ အခြားသော သောင်းပြောင်းထွေလာ ခေတ်ပေါ် ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများကိုလည်း တွေ့မြင်နေသည်။ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းပိုင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့ရှာဖွေတွေ့ရှိထားသော ဤအချိန်ကာလသည် အပျို၊ လူပျို အကြိုအရွယ်ကာလအတွက် သူတစ်ပါးကို အာရုံစူးစိုက်မိစေပြီး သူတစ်ပါးနှင့် အချိန်မရွေး ယှဉ်ပြိုင်လိုစိတ်ကိုလည်း ဖန်တီးပေးနေပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းအပြုအမူများသည် သည်အရွယ်အတွက် အမှန်တကယ် ပုံမှန်ဖြစ်စဉ်သာ ဖြစ်ပေသည်’ လို့ ဆိုထားတာကို လေ့လာဖတ်ရှုရပါတယ်။

ကျွန်မတို့မိဘတွေက ဘယ်လောက်ပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မျှမျှတတ သင်ကြားလမ်းညွှန်နေသည်ဖြစ်စေ၊ ခေါင်းခေါက် ပေါင်တွင်းကြော လိမ်ဆွဲ(မနာအောင်ပေါ့)ပြီး အအုပ်အကြပ်နဲ့ လမ်းခင်းပေးသည်ဖြစ်စေ၊ သူတို့စပျာ ရင့်ကျက်ချိန်မတန်သေးတာကြောင့် သူတို့ရဲ့ ယှဉ်ပြိုင်မှုတွေဟာ မှန်ကန်တဲ့ ယှဉ်ပြိုင်မှုတွေဖြစ်ဖို့ နည်းနည်းဝေးနေပါဦးမယ်။ သူတို့ အာရုံစိုက်နေတာက ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းအပေါ် အခြေခံတဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်ဖို့များနေပါလိမ့်မယ်။

ဒါပေမဲ့လည်း သားတို့သမီးတို့ရဲ့ ယှဉ်ပြိုင်မှုတွေဟာ နည်းလမ်းမှားနေသေးကြောင်း၊ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်း(သို့မဟုတ်) ချောအောင်လှအောင် ပြင်ဆင်ခြယ်သခြင်းမှာပဲ ပြိုင်ဆိုင်နေကြတာ မဟုတ်သေးကြောင်းကိုတော့ ဆက်လက်ပုံပြင်ပေး

ရဦးမှာက မိဘလူကြီးတွေရဲ့ တာဝန်ပါပဲ။

စိတ်ပညာရှင် သုတေသီတွေရဲ့ ဖော်ပြချက်ကိုလည်း မှတ်သားစရာအဖြစ် ကောက်နုတ်တင်ပြပါဦးမယ်။ 'ဆယ်ကျော်သက်အကြိုကာလမှာ ဤကဲ့သို့ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများအပေါ် အာရုံလွှဲမှားပြီး သံကြီးမဲကြီး အစွဲအလမ်းကြီးစွာ ယှဉ်ပြိုင်လိုစိတ်စွဲမှု လွန်ကဲတတ်သည့် သဘောထားသည် အတွေ့အကြုံ နုနယ်လျက် ရှိသေးတဲ့ သူတို့တစ်တွေရဲ့ အတ္တစိတ်ကို ထိပါးပျက်စီးစေနိုင်ပါသည်။

'ဤအချိန် ဤကာလသည် သူတို့အတွက် အရာရာကို အကြီးအကျယ် အကဲဆတ်လွန်းကာ မိမိတို့၏ အတ္တပုံရိပ်နှင့်အတူ မိမိကိုယ်မိမိ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း သိလိုစေစိတ်နှင့် ရုန်းကန်အဖြေရှာနေဆဲ ကာလဖြစ်နေသည်' လို့ ဆိုထားပါတယ်။

ဒီအဆိုပြုချက်ကို ကျွန်မတို့ မိဘ၊ လူကြီးအသိုင်းက သိရှိနားလည်ထား မယ်ဆိုရင် သူတို့ရဲ့ ထော်လော်ကန်လန်အပြုအမူ၊ ပြိုင်ဆိုင်လိုစိတ်ကို ရှေ့တန်း တင်ပြီး နေရာတကာ အချိုးမကျဖြစ်နေတဲ့ အပြုအမူ၊ ဘယ်အရာဝတ္ထုပစ္စည်းမဆို သူသိသူတတ် လုပ်ပြနေတဲ့ အတွေ့အကြုံနုနယ်မှုကို ဖော်ပြတဲ့အပြုအမူတွေကို သတိထားမိလာကြပါလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ သူတို့အပေါ် 'ဪ... သူတို့ ငယ်ကြ ပါသေးလား' ဆိုတဲ့ နားလည်မှုပေးနိုင်ပြီး မှန်ကန်တဲ့ သဘောထားလေးတွေကို လည်း အချိန်မီ စိစဉ်ချမှတ်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

ဆက်လက်ပြီး စိတ်ပညာရှင် သုတေသီတွေ လေ့လာသုတေသနပြုချက် တွေထဲက စကောစကအရွယ်တို့အတွက် မှန်ကန်သော ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းဖြစ်စေဖို့၊ ကျန်းမာသော ယှဉ်ပြိုင်မှုဖြစ်စေဖို့ နည်းလမ်းကောင်းလေးတွေကို ဖော်ပြပေးချင် ပါတယ်။

အခုဖော်ပြမယ့်အချက်တွေဟာ မိဘ၊ လူကြီးအသိုင်းအဝိုင်းက သိရှိနား လည်ပြီး လက်ကိုင်စွဲ အသုံးပြုရမယ့်အချက်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ပထမဦးဆုံး မိဘ များ လိုက်နာရမယ့် အချက်၊ အရေးကြီးတဲ့အချက်က-

- (၁) သင့်သားသမီးကို မွေးချင်းမောင်နှမများ၊ သူတို့တွဲနေသော သူငယ်ချင်း အပေါင်းများနှင့် ဘယ်သောအခါမျှ မနှိုင်းယှဉ်မိပါစေနှင့်။ နှိုင်းယှဉ်ပြီး နိမ့်ချ ပြောဆိုမှုများ ရှောင်ပါ။
- (၂) သင့်သားသမီး၏ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းကို သင်ရှာဖွေပါ။ အကောင်းဆုံး အရည်အချင်းရှိကြောင်း၊ ဆောင်ရွက်တတ်ကြောင်း အမြဲတစေ အားပေးချီး မြှောက်ပြောဆိုပေးပါ။ သားသမီးကို ချီးမြှောက်ပြောဆိုရသည်ကို သင်ဝန်

မလေးပါနှင့်။

- (၃) သင့်သားသမီး ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှု ပြုလေသမျှကိစ္စတိုင်းကိုလည်း အား ပေးချီးမြှောက်ပေးပါ။ သူတို့အတွက် လိုအပ်သည့်ကူညီမှုမျိုးပေးပါ။ ဆုပေး ခြင်း စသည့် အသိအမှတ်ပြုမှုမျိုးလည်း ဆောင်ရွက်ပေးပါ။ ထိုကဲ့သို့ ကိစ္စ များအတွက်လည်း သင်ဝန်မလေးပါနှင့်။
- (၄) ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းချင်း၊ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါအသွင်အပြင်ချင်း ယှဉ်ပြိုင်နေမှုမျိုးကို ပြစ်တင်ရှုတ်ချခြင်းမပါစေဘဲ ဆန့်ကျင်ကန့်ကွက်ပေးပါ။ နားလည်အောင် ရှင်းပြပေးပါ။
- (၅) အကြိတ်အနယ် အားသွန်ခွန်စိုက် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်နေစဉ်မှာ မမျှော်လင့် ဘဲ ပေါ်ပေါက်တတ်တဲ့ ထိုးနှက်ယှဉ်ပြိုင်မှုအကြောင်းကို ဆွေးနွေးပြောပြ ထားပါ။ ဥပမာ-ပညာရေးကိစ္စ ကြိုးစားအားထုတ်နေစဉ်မှာ ကိုယ့်ကို ကြိတ် ပြီး ပြိုင်နေတဲ့သူ တစ်ဦးဦးရှိနေကြောင်း အသိပေးထားပါ။
- (၆) သင်တို့ရဲ့ စကောစကအရွယ် ကလေးတို့ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ သူငယ်ချင်းအချင်း ချင်း ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်ရှိအောင် မွေးမြူပေးပါ။ သူတို့လည်း ငါ့လိုပါပဲ ဆိုတဲ့စိတ်မျိုး မွေးနိုင်ကြပါစေ။
 နောက်ဆုံးမှတ်သားစရာတစ်ခုကိုလည်း ဖော်ပြချင်ပါတယ်။ 'သင့်ကလေး သည် သူတို့ဘက်မှာပင် ရှိနေဖို့လိုအပ်နေသည်။ သင်သည်လည်း သူတို့နှင့် ထပ်တူသဘောညီမျှကြောင်း ယုံကြည်လက်ခံလာသည့်အခါ သင့်ကို သူတို့ရင်ထဲ ရှိသမျှ အကုန်ဖွင့်ချကြပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါ သူတို့၏ အောင်မြင်မှု၊ ဆုံးရှုံးမှုများ ကို ခံပြင်းဒေါသစိတ်မပါဘဲ အေးအေးဆေးဆေး မျှဝေစံစားပေးရပါတော့မည် ဖြစ်ပါသည်' လို့ ဆိုထားပါတယ်။ ဒါဆိုရင်တော့ မှန်ကန်တဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းရှိစေဖို့ ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမယ်ဆိုတာ သိလောက်ပါပြီ။

အကောင်းမြင်လား၊ မကောင်းမြင်လား မိဘများ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခွဲခြား

ကလေးစိတ်ပညာရှင် သုတေသီက ဒီလိုပြောထားပါတယ်။

‘သင့်ရင်သွေးကို သင်ကိုယ်တိုင် (မိဘတစ်ဦးဦး)က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေတယ်လို့ ဖော်ပြခြင်းဟာ သင့်ရင်သွေးကို သင်ကိုယ်တိုင် စိတ်ဓာတ်မကျကျ အောင် ချနေသည်သာမက ရင်သွေးကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ဓာတ်ကျမှာ မလွဲပါဘူး’ လို့ ဆိုပါတယ်။

မိဘက သားသမီးကို စိတ်ပျက်နေကြောင်း၊ စိတ်ကုန်ခန်းနေကြောင်း မပြော မဆိုချင် လွှတ်ထားနေကြောင်း ပေါ်လွင်တဲ့အပြုအမူတွေ လုပ်ပြနေမယ်ဆိုရင် စကောစကတို့ဟာ စိတ်ဓာတ်ကျမှာ စကန်မလွဲပါဘူး။ သူတို့အတွေးထဲမှာလည်း ‘ဪ၊ ငါဟာ ငါ့မိဘအတွက် ဘာမှအသုံးမတည့်ပါလား။ ငါ့မိဘကတောင် ငါ့ကို အထင်မကြီးပါလား။ ဒီတော့ ငါဘာတွေကြိုးစားနေဖို့လိုသေးလဲ၊ ငါလုပ် နေလည်း အပိုပါပဲ’ လို့ တွေးတောပြီး စိတ်ဓာတ်ကျတဲ့ လက္ခဏာတွေ ဖော်ပြနေ ပါလိမ့်မယ်။

မျှော်လင့်ချက်ထားလွန်းတာကြောင့်

အမှန်တော့ ဒီလိုဖြစ်ရတာတွေဟာ မိဘများအနေနဲ့ သားသမီးအပေါ် ဖြစ်စေချင်တဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ ထားလွန်းတာကြောင့် ဖြစ်ရတာပါလို့ သုတေသီ တွေက ဆိုပါတယ်။ သားသမီးတွေကို ဖြစ်မြောက်စေချင်တာကတော့ မိဘတိုင်းရဲ့

ဆယ်ကျော်သက်ကို နားလည်ခြင်း

ဆန္ဒပါ။ သားသမီးတွေကို ဖြစ်မြောက်စေချင်တဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကြီးမားလွန်းပြီး၊ ဘာမှ ထူးခြားမလာတဲ့အခါ မိဘခမျာ ဘေးကျပ်နံ့ကျပ် စံစားရမယ်။ စိတ်ပျက် လက်ပျက်ဖြစ်မိမယ်။ စိတ်ကုန်ခန်းကြောင်း ပြသမိမယ်။ ဒါဆိုရင် စောစောက ပြောတဲ့ သားသမီးကို စိတ်ဓာတ်ကျစေတဲ့ အပြုအမူတွေ ပေါ်ပေါက်လာမှာပဲ ဖြစ်ပါ တယ်။

မိဘတွေ သတိထားရမှာကတော့ (သတိထားရမယ့် ကိစ္စတွေကလည်း မကြာမကြာကို ပေါ်ပေါက်နေတော့တာပါပဲ) ကိုယ့်သားသမီးတွေက ကိုယ့်အပေါ် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေတွေက အများကြီးပါပဲလို့ သုတေသီတွေက အခိုင်အမာဆိုထားပါတယ်။ သဘောကတော့ ကိုယ်မွေးထားတဲ့ မျောက်က ကိုယ့်ပြန်ခြောက်တာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ်မွေးထားတဲ့ သားသမီးတွေ က ကိုယ့်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်အမျိုးမျိုး ပေးနိုင်တယ်၊ ပေးနေတယ်။ ကိုယ့်ကို စိတ်ပျက်အောင်၊ စိတ်ကုန်ခန်းအောင် အမျိုးမျိုးလုပ်နိုင်တယ်၊ လုပ်နေတယ်လို့ သိထားရပါလိမ့်မယ်။

ကလေးစိတ်ပညာရှင် သုတေသီတွေက ဆိုထားပါသေးတယ်။ လူဆိုတာ ဘယ်တော့မှ အမှားကင်းစင်နိုင်တဲ့ သတ္တဝါမဟုတ်ဘူးတဲ့။ အမှားတွေရဲ့ ထောင် ချောက်ဆင် ပိတ်နှောင်ခံထားရတဲ့ သားကောင်တွေပါပဲတဲ့။ အဲဒါဟာ လူသား တွေရဲ့ ဘဝတစ်စိတ်တစ်ဒေသပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီတော့ စကောစကတို့ကလည်း လူသားလေးတွေပဲ။ သူတို့လည်း ဘယ်မှာ အမှားကင်းကြနိုင်ပါလိမ့်မလဲ။ သူတို့ဟာလည်း ကိုယ့်လိုပဲ အမှားနဲ့ မကင်းနိုင် သရွေ့ကာလပတ်လုံး ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ၊ ကိုယ်ဖြစ်စေချင်တဲ့ အရာတွေ၊ ကိုယ်မျှော်လင့်ချက်ကြီးကြီးထားတဲ့ အိပ်မက်တွေကို သူတို့ ရှောရှောရှူရှူ ဘယ်မှာ လာ ဆောင်ကြဉ်းပေးနိုင်မှာတဲ့လဲ။

သူတို့အပေါ် မျှော်လင့်ထားတာတွေ တစ်စတစ်စဖြစ်လာနိုင်ဖို့ သူတို့ရဲ့ ကောင်းကွက်ကလေးတွေကို အရင်ရှာကြည့်ရမယ်လို့ သုတေသီတွေက ဆိုပါ တယ်။ သူတို့မှာ ကောင်းခြင်းအဖြာဖြာကို ရှာမတွေ့နိုင်ပေမယ့် တစ်ချက်တစ်ချက် ကောင်းကွက်ကလေးတွေကို သူတို့ဘာသာ ဖော်ပြကြတဲ့အခါ မိဘတွေ မမြင်လိုက် မိတာရှိတယ်။ မျက်စိလျှမ်းသွားတာရှိတယ်။ ဒီတော့ ကောင်းကွက်ကလေးတွေ အရင်ရှာကြည့်ဖို့က မိဘတွေရဲ့ အလုပ်ပါပဲ။ ဒါကြောင့် သုတေသီတွေဆိုထားတာ က သူတို့ရဲ့ကောင်းကွက်တွေကို ရှာမယ်ဆိုရင် သူတို့ဟာ ခြောက်ပစ်ကင်းသဲလဲစင် မဟုတ်ကြောင်းကိုလည်း မြင်ထားရမယ်။ လက်ခံရမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

အပြုသဘောဆက်ဆံပြီး အားဖြည့်ပါ

မိဘများအနေနဲ့ သူတို့လေးတွေကို အပြုသဘောဆက်ဆံပြီး သူတို့ရဲ့ အားနည်းချက်တွေကို အားဖြည့်ပေးဖို့လိုပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ တိုးတက်အောင်မြင်မှုကို မြင်ချင်ရင် သူတို့ရဲ့ အကဲဆတ်တဲ့စိတ်ကို အသာအယာ ချောမြူပျောင်းပျံ့ပေးနိုင်ပါမှ တော်ကကျပါလိမ့်မယ်။ တစ်ခါတစ်ခါလည်း လူကြီးမိဘကို အထင်အမြင်ကလည်း လွဲတတ်ကြသေးတယ်။ သဘောရိုးလေး ပြောလိုက်ဆိုလိုက်မိတာကိုတောင် ဆက်ဆတ်ခါနာကြည်းပြီး နှုတ်လှုံထိုးတတ်ကြတယ်မဟုတ်ပါလား။

ဒါကြောင့် သည်အရွယ် စကောစကတို့ကို အပြုသဘောဆက်ဆံပြီး အားဖြည့်ပေးမယ်ဆိုရင် စကားပြောတာကအစ သူတို့ကို စာနာနားလည်ကြောင်း ပြသပြီး အပြုသဘောဆောင်တဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ ညင်သာပျော့ပျောင်းစွာ ဆက်ဆံကြဖို့ပဲ ရှိပါတော့တယ်။

အကောင်းမြင်လား မကောင်းမြင်လား
မိဘများ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခွဲခြား

သားသမီးအပေါ် တစ်ချိန်လုံး အကောင်းချည်းပဲ မြင်လို့မရသလို တစ်ချိန်လုံး မကောင်းမြင်နေကြတဲ့ မိဘမျိုးဆိုတာလည်း မရှိနိုင်ဘူး။ သားသမီးရဲ့ အဖြစ်တွေကို အမြဲထိုင်ရှာနေတတ်တာဟာ မိဘတွေရဲ့ အလုပ်မဟုတ်ပေမယ့် သားသမီးဆိုတာကတော့ အပြစ်ကလေးတွေ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု လုပ်နေကြမှာပဲ။ လုပ်မိနေကြပါလိမ့်မယ်။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း မိဘများခမျာ ကိုယ့်ကလေးတွေအပေါ် ဖြစ်စေချင်လွန်းတဲ့ ဆန္ဒစောစိတ်ကြီးထွားလွန်းပြီး မျှော်လင့်သလိုဖြစ်မလာကြတဲ့အခါ စိတ်တိုတိုနဲ့ မကောင်းမြင်တဲ့ဘက်က ကြည့်တဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်မိတာလည်း ဖြစ်သွားကောင်း ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒီအတွက်လည်း မိဘများကို ကိုယ်ချင်းစာနာပေးလို့ရပါတယ်။ အထူးသဖြင့် မိခင်တွေပါပဲ။

သူတို့ခံစားချက်ကို လျစ်လျူမရှုမိဖို့

မိဘများအနေနဲ့ တစ်သက်လုံးလိုလို သတိထားနေရမယ့်အချက်က သူတို့

ဆယ်ကျော်သက်ကို နားလည်ခြင်း

လေးတွေရဲ့ ခံစားချက် (ကိုယ်ပိုင်ခံစားချက်)တွေကို သိအောင်ကြိုးစားပြီး အဲဒီစိတ်ခံစားချက်တွေကို မျက်ကွယ်မပြုမိဖို့ အလွန်ကို အရေးကြီးပါတယ်လို့ စိတ်ပညာရှင် သုတေသီတွေက ဆိုပါတယ်။

သူတို့ရဲ့ ခံစားချက်ကလေးတွေ ဆိုရာမှာလည်း ဘာမဟုတ်တဲ့ အသေးအမွှားကိစ္စကလေးတွေ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ မိဘတွေအတွက်တော့ သူတို့ခံစားချက်၊ သူတို့ကိစ္စ၊ သူတို့ပြဿနာတွေဆိုတာ ဘာမှလည်း ဟုတ်လောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲ... သူတို့အတွက်တော့ အဲဒီအသေးအမွှားတွေဆိုတာ သူတို့ဘဝကို ဖြိုလှဲမယ့်မှန်တိုင်းတစ်ခုလို့ မီးတောင်ထပေါက်တော့မလိုလို့ ကမ္ဘာပျက်တော့မယ့်အတိုင်းဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။

ဥပမာပြောပါမယ်။ သီချင်းစီဒီခွေ အသစ်ထွက်လို့ ဝယ်လာတဲ့အခါ လက်ဆောင်ပေးလိုက်တဲ့ သီချင်းစာအုပ်ကလေး ဘယ်နေရာထားလိုက်မှန်းမသိရှာမတွေ့တဲ့ကိစ္စ၊ ဖန်စီနားဆွဲကလေးတစ်ဖက် ဘယ်နေရာမှာ ကျကျန်မှန်းမသိရှာမတွေ့တဲ့ကိစ္စ၊ ကျောင်းစာအုပ်တစ်အုပ် အထားမှားပြီး ရှာမတွေ့တဲ့ကိစ္စ၊ မျက်နှာပေါ်မှာ ဝက်ခြံလိုလို ဘာလိုလို အဖုတစ်ခုပေါ်လာတဲ့ကိစ္စ၊ မနက်ကို ဝတ်သွားချင်လို့ မနေ့ကလျှော်တဲ့ အဝတ်အစားတစ်ထည် လှန်းထားတာ မခြောက်တဲ့ကိစ္စ စတဲ့ စတဲ့ ကိစ္စကလေးတွေဟာ သူတို့အတွက် မဟာပြဿနာကြီးတွေ ဖြစ်နေပါတယ်။ သူတို့ဘာသာ သူတို့ နမောန်မဲ့နိုင်တာကို သူများဆီ မြားဦးလှည့်ချင်တတ်ကြတယ်။ ကင်္ဂျီကကျောင်ကျမယ်၊ တပျစ်တောက်တောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ပုံသဏ္ဍာန်ကတော့ အမျိုးမျိုးပါပဲ။

ဒီလိုပုံစံတွေဖော်ပြပြီး မကျေမချမ်းဖြစ်နေရတာဟာ သူတို့စိတ်ပိုင်းမှာ သူတို့ကို မိဘတွေက နားလည်စာနာမှုပေးစေလိုတဲ့ စိတ်ဆန္ဒကို ဖော်ပြနေတာပါလို့ စိတ်ပညာရှင် သုတေသီတွေက ကောက်ချက်ပေးပါတယ်။

သူတို့ရဲ့ စိတ်ခံစားမှုက သူတို့ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရတဲ့ ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ပြဿနာတွေဟာ အကြီးကြီးပါလားလို့ လူကြီးတွေကို သိမြင်စေချင်ပြီး သူတို့ရဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ ပါဝင်ခံစားပြီး စာနာနားလည်ပေးစေချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိနေပါတယ်။ အဲဒီလို ဆန္ဒရှိနေလို့လည်း သူတို့က တစ်စိတ်ကို တစ်အိတ်လုပ်ပြီး ပြဿနာမကြီးကြီးအောင် လုပ်ပြနေတာပါလို့ ဆိုပါတယ်။

သူတို့ဘာပြောချင်နေသလဲ၊ နားထောင်ပေးဖို့

ဒီလိုဆိုရင်တော့ မိဘများအနေနဲ့က ဒီပြဿနာကို ဖြေရှင်းရာမှာ အထက်

စီးလေသံနဲ့ ဝပ်သွားအောင် နှိမ်နင်းဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့လို့ သုတေသီတွေက ဆိုပါတယ်။ 'သင်တို့လည်း သူတို့လိုအရွယ်တုန်းက ဘယ်လိုခံစားကြရသလဲဆိုတာ ပြန်လည်သတိရအောင် ကြိုးစားကြည့်ပါ' လို့ ဆိုပါတယ်။

စကောစကတို့ဟာ တစ်ခါတစ်လေတော့လည်း သူတို့ပြောစကားတွေ (ပြဿနာအပိုင်းအစ အဖြစ်သနစ်တွေ)ကို မိဘများ နားထောင်ပေးရုံသက်သက်ပဲ ဖြစ်စေချင်တာပါတဲ့။ သူတို့ပြောစကားတိုင်းကိုလိုက်ပြီး အရေးတယူ ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူးတဲ့။ ဆိုလိုတာက သူတို့မှာလည်း လူကြီးများနည်းတူ ပြဿနာ အခက်အခဲတွေ ရင်ဆိုင်နေရတယ်။ ဖြေရှင်းနေရတယ်ဆိုတဲ့ လူရာဝင်စိတ်ကို ဖော်ပြချင်ရုံသက်သက်ပဲလို့ ဆိုပါတယ်။

အမှန်တကယ်တော့လည်း လူပျိုအပျို အကြိုကာလ စကောစကအရွယ်ကလေးငယ်တို့ဟာ သူတို့အသက်အရွယ်မှာ မိဘတွေအကူအညီမပါဘဲ သူတို့ရင်ဆိုင်ရတဲ့ ပြဿနာ အခက်အခဲလေးတွေကို သူတို့ဘာသာ စတင်ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းတတ်ဖို့ အချိန်တန်ပြီလို့ ဆိုပါတယ်။

အချိန်တန်တဲ့အလျောက်လည်း သူတို့ဘာသာသူတို့ ဖြေရှင်းကြပါလိမ့်မယ်။ ဖြေရှင်းလို့လည်း ရသွားကြပါလိမ့်မယ်။ မိဘတွေက တချို့နေရာတွေမှာ အသာခပ်မဆိတ်နေပေးပါ။ စောင့်ကြည့်အကဲခတ်ပေးပါ။ သူတို့ပြောစကားတွေကို နားထောင်ပေးလိုက်ပါ။ သူတို့ရင်တွင်း ခံစားချက်တွေနဲ့ သူတို့ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခက်အခဲတွေကို သိရှိနားလည်ကြောင်း ပြသပေးလိုက်ပါ။ သူတို့ ကျေနပ်သွားပါလိမ့်မယ်။

အတ္တအလေးအနက်ထားမှု

ကလေးတိုင်းဟာ ဆယ်ကျော်သက် အကြိုကာလကတည်းက 'အတ္တအလေးအနက်ထားမှု' ကို ရှိစေသင့်ပါတယ်။ အတ္တအလေးအနက်ထားခြင်းဆိုတာ တစ်ခါက ရှင်းပြသလိုပဲ။ မိမိတစ်ကိုယ်တစ်ကိုသာ ဗဟိုပြုတာ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခြင်းကို ဦးစားပေးတာမဟုတ်ဘဲ မိမိကိုယ်ကို ဗဟိုပြုပြီး တစ်ကိုယ်တော်အရည်အသွေးတွေ ဖော်ထုတ်ပြီး အများတကာနဲ့ ထူးခြားတဲ့ အရည်အချင်းတွေ ထင်ရှားပြသတာ ဖြစ်ပါတယ်။

အတ္တအလေးအနက်ထားမှုဟာ လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ မလွဲမသွေ ပိုင်ဆိုင်ထားရမယ့် ဘဝအတွက် အရေးကြီးတဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးတန်ဖိုးဖြစ်ပါတယ်။ ကလေးအားလုံးတိုင်းတော့ ကိုယ်စီကိုယ်င နှိုကြလိမ့်မယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှိထားကြမယ်ဆိုရင်တော့ အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့် ဂျီသုဒ်သလဲဆိုရင်-

'အတ္တအလေးအနက်ထားမှုရှိခြင်းသည် ကလေးတစ်ယောက်၏ ပိုင်ဆိုင်နိုင်သည့် အရေးအကြီးဆုံး အတ္တတန်ဖိုးတစ်ရပ် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ အတ္တပုံရိပ်ကောင်းကောင်းရှိသူ တစ်ဦးသည် မိမိကိုယ်ကို မသေမရမှာ၊ မရေမရာ စိတ်ပိုင်းလုံခြုံမှုမရှိသူ၊ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုမရှိသူ၊ မိမိဘဝအခြေအနေကို သံသယရှိနေ၍ စိတ်ဓာတ်နိမ့်ကျနေသူထက်စာလျှင် အရာရာတွင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခြင်း၌ အစွမ်းထက်နေလိမ့်မည်။'

'အောင်မြင်သော လူသားတစ်ယောက်ဖြစ်ရန် ကိစ္စတွင် မိမိကိုယ်ကို ကျေနပ်အားရ သဘောကျနေသူသည်သာ ထွန်းပေါက်သွားနိုင်သည်။ မိမိကိုယ်ကို အားရ

နှစ်ခြိုက်သဘောကျမှုသည် အောင်မြင်မှုအတွက် အဦးအစ ခြေလှမ်းဖြစ်သည်။ မိမိကိုယ်ကို ကျေနပ်သဘောကျမှုအတွက် အတ္တအလေးအနက်ထားမှု ရှိရပေမည်' လို့ စိတ်ပညာရှင် သုတေသီတို့က မှတ်ပေးထားတာကို ဖတ်ရပါတယ်။

ဒါကြောင့် စကောစကတို့ အများနဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ကောင်းမွန်ချောမွေ့စေဖို့၊ မိဘများ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးရာမှာ အရေးအကြီးဆုံး တစ်ချက်အနေနဲ့ မှတ်ထားရဦးမှာက ကလေးတွေ ကိုယ်စီကိုယ်စီမှာ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးဖော် ထုတ်နိုင်တဲ့ အတ္တအလေးအနက်ထားမှုကို သင်ကြားပေးရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အတ္တစကားလုံးပါတဲ့အတွက် ကလေးများ 'တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တတ်တာမျိုးကို အတွေးမချော်သင့်ပါဘူး။ တစ်ကိုယ်တော်၊ အစွမ်းအစ အရည်အချင်းတွေကို ဖော်ထုတ်ခွင့်ပေးခြင်းပါလို့ နားလည်ရပါမယ်။ တစ်ကိုယ်တော်အစွမ်းအစရှိသူဖြစ်မှ စွန့်ဦးတီထွင်သမားလေးတွေ ဖြစ်လာကြမှာပါ။

ချီးမွမ်းအားပေးတိုက်တွန်းမှု

အတ္တအလေးအနက်ထားမှုအတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကောင်းတဲ့အမူအကျင့်လေးတွေအတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တခြားဘာသာပဲဖြစ်ဖြစ် ချီးမွမ်းအားပေးတိုက်တွန်းမှုဟာ မရှိမဖြစ် လိုအပ်ပါတယ်။ ချီးမွမ်းအားပေး တိုက်တွန်းခြင်းကိစ္စဟာ မိဘနဲ့ သားသမီးဆက်ဆံရေးကို ကောင်းမွန်တိုးတက်စေတယ်။ သားသမီးတွေကိုလည်း မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု၊ မိမိကိုယ်ကို အားကိုးမှု၊ မိမိကိုယ်ကို တန်ဖိုးထားမှု စတဲ့ အကျိုးတရားတွေ အများကြီး ထွန်းကားနိုင်ပါတယ်။ ကလေးတွေ၊ လူငယ်တွေမှာလည်း သူ့အသက်အရွယ်အလိုက် ဘဝရဲ့ စိန်ခေါ်ချက်တွေ၊ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရမယ့် ကိစ္စတွေ၊ ပြဿနာကြီးငယ်တွေ ရှိနေပါတယ်။ တချို့နေရာတွေမှာ ရဲရဲရင့်ရင့် ရင်ဆိုင်ရမယ့် သတ္တိတွေ ရှိဖို့လိုတယ်။ အဲဒီအရည်အချင်းတွေရှိလာဖို့ အရေးကြီးတာက ချီးမွမ်းအားပေးတိုက်တွန်းမှု မပြတ်လိုအပ်ပါတယ်။

ချီးမွမ်း၊ အားပေး၊ တိုက်တွန်းခြင်းဆိုရာမှာ စကားစုသုံးခု ပူးပေါင်းထားတာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ချီးမွမ်းတယ်၊ အားပေးတယ်၊ တိုက်တွန်းတယ်။ ဒါတွေ ပေါင်းပြီး မြောလိုက်လည်း ပြီးတာပါပဲ။ အဓိပ္ပာယ် အတူတူပါပဲလို့ ဆိုနိုင်ပေမယ့် အခြေအခေ ဖြစ်ကြောင်းရင်းခံတော့ မတူကြပါဘူး။ ဒီအခြေအနေသုံးမျိုးကိုလည်း တစ်စစ ဖွဲ့ထုတ်ပစ်ရင်လည်း မသင့်တော်တဲ့ အနေအထားမို့ သုံးမျိုးပေါင်း အလုပ်တစ်ခုအဖြစ် ပူးပေါင်းလိုက်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အမူအကျင့်တစ်ခု၊ ကြိုးစား

အားထုတ်မှုတစ်ခုအတွက် မိဘလူကြီးတွေက ကလေးကို ချီးမွမ်းပေးကြတယ်။ ပြီးတော့ ဆက်လက်လုပ်ဆောင် အားထုတ်ဖို့ အားပေးကြတယ်။ ပြီးတော့ အားပေးရုံပေးတာနဲ့ မပြီးသေးဘဲ တကယ် ဆက်လက်လုပ်ဆောင်အားထုတ်ဖို့ အားပေးကြတယ်။ ပြီးတော့ အားပေးရုံပေးတာနဲ့ မပြီးသေးဘဲ တကယ် ဆက်လက်လုပ်ဆောင်အားထုတ်ဖြစ်အောင် တိုက်တွန်းပေးရပါမယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကလေးတွေဟာ တခြားအာရုံတွေ ပင်ရောက်နေသင့်ယှက်မှုကြောင့် လုပ်ဆောင်နေတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုဟာ သွေးအေးသွားတတ်ပါတယ်။ တစ်ခါလုပ်ဆောင်နေဆဲ မအောင်မြင်တော့ဘူးလို့ သိမြင်ရင်၊ အခက်အခဲတစ်စုံတစ်ရာရှိနေရင် ဆက်လက်လုပ်ဆောင်ချင်စိတ်ကုန်သွားတတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆက်လုပ်ဖြစ်ဖို့ တိုက်တိုက်တွန်းတွန်း လုပ်ပေးရပါမယ်။

ကလေးတစ်ယောက်ကို ချီးမွမ်းတယ်။ အားပေးတယ်ဆိုတာ လွယ်ကောင်းလွယ်ပါလိမ့်မယ်။ ခရီးသွားဟန်လွှဲ လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လုပ်ရင်းတန်းလန်းတန်းနေတဲ့၊ ထစ်နေတဲ့ကလေးကို တိုက်တွန်းဖို့ဆိုတာတော့ ခက်ကောင်းခက်ပါလိမ့်မယ်။ ခက်တယ်ဆိုတာ လုပ်ရမှာကို စိတ်မပါတော့တဲ့ကလေးကို ပြန်လည် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းပြီး သူလုပ်ချင်စိတ်ပေါ်လာအောင် ပြန်နှိုးဆွရတဲ့ အပိုင်းတွေရှိနေလို့ ခက်တာဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ တိုက်တွန်းတယ်ဆိုတာ မလုပ်ချင် လုပ်ချင်လာအောင် လုပ်ရင်းတန်းလန်း ဆက်လက်အားစိုက်လုပ်ဖြစ်သွားအောင် တွန်းအားပေးရတဲ့အတွက် ပင်ပန်းကောင်း ပင်ပန်းနိုင်ပါတယ်။

မိမိကိုယ်ကို အားဝေးတတ်အောင်

အားပေးသူသည် တစ်ချိန်လုံး အားပေးနေ၍ မဖြစ်ပေ။ အားပေးခံရသူ အနေဖြင့် သူတစ်ပါးအားပေးခြင်းခံရပြီးနောက် မိမိကိုယ်တိုင်လည်း မိမိကိုယ်ကို မိမိ ပြန်အားပေးတတ်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သင့်ပေသည်။ မိမိကိုယ်ကို အားပေးခြင်းဆိုရာဝယ် မိမိကိုယ်တွင်းရှိ တန်ဖိုးများနှင့် အရည်အသွေး စွမ်းဆောင်ချက်များကို သိနားလည်အောင် မိမိကိုယ်ကို ပြန်ဆန်းစစ်ပြီး ဖော်ထုတ်လေ့လာထားသင့်သည်။

မိမိကိုယ်ကိုအားပေးသူသည် မိမိ၏တန်ဖိုး၊ အစွမ်းအစ၊ အရည်ချင်းများကို အသိအမှတ်ပြုရမည်။ မိမိကိုယ်ကို တန်ဖိုးထားသော စကားများ ပြောကြားရလိမ့်မည်။ ဝါကြွားခြင်းမဟုတ်သော ထိုအလုပ်ကို အမြဲဖော်ထုတ်ပေးရပါမည်။ ထိုအတူ မိမိကိုယ်ကို သိမ်ငယ်စိတ်ဝင်နိုင်သော စိတ်ပျက်အားငယ်ဖွယ်ရာ အပြုအမူ၊ အပြောအဆိုများကို ရှောင်ကြဉ်ရမည်။ မိမိကိုယ်ကို အပြုသဘောဆောင်သော လုပ်ဆောင်ချက်များရှိအောင် ဆက်နွယ်မှုများရှိအောင် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ပေးရမည်။

မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ခြောက်ပစ်ကင်း သဲလဲစင်မဟုတ်ကြောင်း သိကြသည်။ မိမိကိုယ်ကို အားပေးမည်သူလည်း သိထားရမယ်။ မိမိကိုယ်ကို တန်ဖိုးထားသူသည် ခြောက်ပစ်ကင်းသဲလဲစင်မဟုတ်သည်ကို သိနားလည်လက်ခံသည်။ ယင်းသို့လက်ခံနိုင်ခြင်းကြောင့် သတ္တိစိတ်ရှိလာပြီး စွန့်စားလုပ်ဆောင်ခြင်းကြောင့် အမှားဖြစ်ပေါ်လာမည်ကိုလည်း ကြောက်ရွံ့စိုးထိတ်ဖြစ်မနေတော့ပေ။ ထိုမှသာ မိမိကိုယ်ကို အားပေးရာရောက်မည်ဖြစ်ပေသည်။

ဒါတွေကတော့ စိတ်ပညာရှင်သူတေသီရဲ့ အားပေးခြင်းအပေါ် သဘောထားကို ပြန်လည်ဖော်ပြထားတာပါ။ အားပေးခြင်းနဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့အချက်တွေ ရှိသေးကြောင်းကိုလည်း မိဘများသိစေဖို့ တင်ပြပေးပါဦးမယ်။

အားပေးခြင်းအလုပ်မှာ အကျိုးပါဝင်ရမယ့်အချက်တွေက အားပေးမှုကောင်းမွန်စွာ ပြီးမြောက်စေဖို့ စွမ်းဆောင်ပေးပါလိမ့်မယ်။ တစ်နည်းဆိုရရင်တော့ အားပေးတယ်ဆိုရာမှာလည်း စည်းကမ်းနည်းလမ်းရှိတယ်။ ရမ်းသမ်းမှန်းသမ်းပြီး အားပေးလို့မရဘူး။ နည်းလမ်းတကျ အားပေးနိုင်ပါမှ အားပေးရာရောက်မယ်။ ကောင်းကျိုးဖြစ်ထွန်းမယ်လို့ဆိုပါတယ်။

ချီးမွမ်းအားပေးတိုက်တွန်းမှု

ချီးလည်းချီးမွမ်းမယ်၊ အားလည်းအားပေးမယ်၊ တိုက်လည်း တိုက်တွန်းမယ်။ ဒီသုံးခုကို ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခြင်းဟာ မိဘနဲ့သားသမီးဆက်ဆံရေးကို ကောင်းမွန်စေတယ်။ သားသမီးတွေအဖို့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားကိုးတတ်တယ်။ ရင်ဆိုင်တွေ့ရတဲ့ အခက်အခဲ စိန်ခေါ်မှုတွေကိုလည်း သတ္တိရှိရှိနဲ့ ရင်ဆိုင်ဆုံးဖြတ်တတ်သွားပါလိမ့်မယ်။

ဆယ်ကျော်သက်စိတ်ပညာဆိုင်ရာ ပညာရှင်တွေဖော်ပြကြတဲ့ အားပေးမှု အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်ကို တင်ပြချင်ပါတယ်။

အားပေးခြင်းဆို ရာဝယ်

အားပေးမှုဆိုသည်ကတော့ လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး (အထူးသဖြင့် ဘဝကို စူးစမ်းစနစ်သော လူငယ် ဆယ်ကျော်သက်မတိုင်ခင်နဲ့ ဆယ်ကျော်သက်ရွယ်များ)၏ တစ်ကိုယ်ရည် အတ္တအလေးအနက်ထားရှိမှုနှင့် မိမိကိုယ်ကို အသေအချာ ယုံကြည်မှု တို့တက်လာအောင်၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တွင်းရှိ ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်အရည်အသွေးနှင့် စွမ်းအင်အရင်းအမြစ်များကို ပေါ်ထွက်စေရန် စောင်းပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ အားပေးသူကိုယ်တိုင်က အပြန်အလှန်ဆက်ဆံရေးကိစ္စတွင် ဘယ်အရာကို အားပေးခြင်းက အကျိုးပြုလက္ခဏာဆောင်ကြောင်းကို အရင်ကြိုသိထားနှင့်ပေသည်။

အားပေးခြင်း ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့

အားပေးခြင်းအလုပ်မှာ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့(မိဘကောင်း) ဖြစ်ဖို့ကတော့ အောက်ပါအချက်များကို ပါဝင်ဆောင်ရွက်သင့်ပါတယ်။

- အားပေးသူဟာ အားပေးခံရသူပြောစကားများကို ကောင်းစွာနားထောင်ပေးရမယ်။ (နားထောင်ကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်ရတယ်)
- အားပေးခံရသူရဲ့ စိတ်တွင်းခံစားရမှုတွေကို နားလည်ပြီး တုံ့ပြန်နိုင်စွမ်းရှိရမယ်။
- အားပေးခံရသူရဲ့ အားသန်ချက်၊ ကြိုးပမ်းအားထုတ်ချက်၊ တစ်စုံတစ်ရာ အကျိုးဖြစ်ထွန်းချက်တွေကို ခွဲခြားစိစစ် သိနားလည်ထားရမယ် (အဲဒီလိုပိုင်းခြားတတ်အောင် အာရုံစူးစိုက်နိုင်ရမယ်)
- ပြဿနာအခက်အခဲတစ်ရပ်အတွက် ဖြေရှင်းရာမှာ တခြားရွေးချယ်စရာနည်းလမ်းများစွာ ရှိသေးကြောင်း နားလည်အောင် ပြောနိုင်ရမယ်(ဒီနည်းလမ်းနဲ့ မပြေလည်ရင် တခြားအစားထိုးစရာ နည်းလမ်းတွေရှိသေးကြောင်း လက်ခံလာအောင် ပြောနိုင်ရမယ်၊ အော်တာနေ့တစ်ယော့)
- အားပေးသူဟာ ဝေဒနာလည်း ရှိရမယ်။ ဟာသဉာဏ်ရွှင်ပြီး သွက်လက်ပေါ့ပါးခြင်းအသွင်ကိုလည်း ဆောင်နေရမယ်(အားပေးသူကိုယ်နှိုက်ကလေးလေးတွဲတွဲ ထုံထိုင်းပြီး စိတ်ညစ်စိတ်ဓာတ်ကျ ပုံစံမျိုးနဲ့ကတော့ ဘယ်သူမှ အားတက်လာမှာမဟုတ်ပါဘူး။)

ဆက်လက်ပြီး အားပေးခြင်းနှင့် ချီးမွမ်းခြင်းမတူပုံကို တင်ပြပါဦးမယ်။

အားပေးခြင်းနဲ့ ချီးမွမ်းခြင်း မတူပါ

အားပေးခြင်း၊ ချီးမွမ်းခြင်းဆိုတာ ကလေးတွေ၊ လူငယ်တွေအပေါ် တစ်ပြိုင်တည်း လုပ်ဆောင်မိတာမျိုးရှိသလို၊ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လုပ်မိတာလည်း ရှိပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို ဒီနှစ်ခုက ဒွန်တွဲနေလို့ဖြစ်ပါတယ်။ ကလေးတွေကို အားပေးခြင်းနဲ့အတူ ချီးမွမ်းခြင်းလည်း ပြုမိမယ်။ ချီးမွမ်းခြင်းနဲ့အတူလည်း တစ်ပါးတည်း အားပေးခြင်းကိုလည်း လုပ်မိမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအလုပ်နှစ်ခုရဲ့ သဘောသဘာဝ မတူညီကြောင်းကိုတော့ စိတ်ပညာရှင်တို့က ခွဲခြားဖော်ထုတ်ပြထားပါတယ်။

အားပေးခြင်းနှင့် ချီးမွမ်းခြင်းသည် ဒွန်တွဲနေပြီး ပူးတွဲဆောင်ရွက်စရာဟု ထင်မြင်ဖွယ်ရာရှိသော်လည်း သဘောသဘာဝခြင်း မတူညီကြောင်း မိဘများ သိထားသင့်ကြပေသည်။ အကြောင်းမှာ အားပေးခြင်းသည် ကလေး၏ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မူတည်ပြီးကလေး၏ အာရုံစူးစိုက်မှုအရ သူ့ကြိုးပမ်းအားထုတ်ဆောင်ရွက်မှု၊ ဆောင်ရွက်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်တိုးတက်မှုတစ်ရပ်ရပ်ကို လူကြီးမိဘက အသိအမှတ်ပြုပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မိဘများသည် ကလေး၏ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်လုပ်ဆောင်သည့် အပြုအမူကို အကျိုးပြုစေပြီး စီမံခန့်ခွဲဆောင်ရွက်နိုင်မည့် ကလေး၏ စွမ်းရည်ကို တည်ဆောက်ပေးရာရောက်အောင် အားပေးစကား ပြောကြားရပေမည်။ အားပေးစကားပြောခြင်းသည် ကလေး၏ လုပ်ဆောင်ချက်များကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားခြင်း၊ စိစစ်တန်ဖိုးဖြတ်ခြင်းများ မပြုလုပ်စေဘဲ ကလေး၏ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်၊ ကိုယ်ပိုင်ဆောင်ရွက်ချက်၊ ကိုယ်ပိုင်စွမ်းရည်များကိုသာ ပံ့ပိုးမှုဖြစ်စေအောင် ပြောကြားအသိအမှတ်ပြုပေးရခြင်း ဖြစ်သည်။

အထက်ပါဖော်ပြချက်ကတော့ စိတ်ပညာရှင်သုတေသီများက အားပေးခြင်း ရဲ့ ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းပြထားတာဖြစ်ပါတယ်။ လွယ်လွယ်ပြောရရင်တော့ မိဘတွေဟာ မိမိရင်သွေးတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူး၊ အမြင်နဲ့ လုပ်ဆောင်လိုက်တဲ့ စွမ်းဆောင်ချက်ကလေးတွေကို အကောင်းအဆိုး ဘာမှမလေ့မနပ်ဘဲ ဆက်လက် အားထုတ်လုပ်ဆောင်ဖြစ်အောင် အားပေးစကားပြောပေးရခြင်းဟာ အားပေးခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်လို့ မှတ်ယူနိုင်ပါတယ်။

အရေးကြီးတဲ့ အားပေးစကား

အားပေးစကား ပြောကြားပေးခြင်းဟာ သူတို့လေးတွေအတွက် အလွန်ကို အရေးကြီးပါတယ်လို့ သုတေသီပညာရှင်တွေက ဆိုပါတယ်။ စကောစကတို့ အရွယ်ပုံဖြစ်ဖြစ်၊ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ပုံဖြစ်ဖြစ် အဲဒီအရွယ်တွေဟာ နေရာတကာ စိတ်လှုပ်ရှားတတ်တယ်။ စိတ်ယောက်ယက်ခတ်တတ်ကြတယ်။ စိတ်ဂနာ မငြိမ်တတ်သေးတဲ့ ဒီအရွယ်မှာ သူတို့ကို အားပေးစကားပြောကြားပြီး ဖေးမမှု ပြုပေးခြင်းဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အလေးအနက်ထားလာနိုင်အောင်၊ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် လေးစားလာနိုင်အောင် မြေတောင်မြှောက်ပေးရာ ကျပါတယ်လို့ ဆိုထား ပါတယ်။

သားသမီးတို့ကို ငယ်ရွယ်စဉ်ကတည်းက မြေတောင်မြှောက်ပေးစေလိုရင် သူတို့ကို အမြဲမပြတ် အားပေးစကားပြောကြားပေးဖို့ အထူးအရေးကြီးပါကြောင်း မှတ်ယူထားရပါမယ်။

အားပေးစကားရဲ့ စွမ်းပကားက စကောစကအရွယ်တင်ပဲလားဆိုရင် မဟုတ်သေးပါဘူး။ စကောစကပြီးလို့ ဆယ်ကျော်သက်ဘဝကို ဝင်မယ်။ ပြီးရင် လူငယ်လူရွယ်ဘဝသို့ ဝင်ရောက်ကြရလိမ့်မယ်။ အဲဒီအသက်အရွယ်အထိ အား ပေးစကားတွေရဲ့ စွမ်းပကားက သူတို့ကို လွှမ်းမိုးသွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီအသက် အရွယ်အထိ အားပေးစကားတွေ သူတို့ လိုအပ်နေပါဦးမယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် သူတို့ရဲ့အရွယ်တွေ တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲတိုး တက်သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ သူတို့တန်ဖိုးထားမှုတွေလည်း ပြောင်းလဲ သွားမယ်။ သူတို့ရဲ့ အတ္တဘဝ၊ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းတွေလည်း ပြောင်းလဲတိုး တက်သွားမယ်။ သူတို့ရဲ့ အခက်အခဲတွေ၊ ရင်ဆိုင်ရမယ့် ဘဝစိန်ခေါ်မှုတွေလည်း တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ပြောင်းလဲများပြားလာပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို အပြောင်းအလဲ

နှစ်တွေနှစ်တွေမှာ သူတို့အတွက် လူကြီးမိဘတွေရဲ့ အားပေးစကားတွေဟာ လိုကို လိုအပ်နေဦးမှာ မလွဲပါဘူး။

လူငယ်လူရွယ် သက်လတ်ပိုင်းတွေဆီ အားပေးစကားတွေ လိုအပ်နေဦး မယ်။ ပြောပေးနေရဦးမယ်ဆိုတော့ ပြောကြတဲ့အခါ ဟိုတုန်း ကလေးဘဝကလို တစ်ပုံစံတည်းသော အားပေးစကားမျိုးတော့ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ လူငယ်တွေ တစ်ဦးချင်းစီရဲ့ အခြေအနေကို အရိပ်အကဲခတ်ပြီး ကွဲပြားခြားနားတဲ့ အားပေး စကားပုံစံတွေနဲ့ ပြောပေးသွားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆယ်ကျော်သက်ရွယ်ပိုင်းမှာ ကြုံတွေ့ရလေ့ရှိတဲ့ မမျှော်လင့်ဖွယ် ပြဿနာ တွေက ဆေးလိပ်သောက်ခြင်းကိစ္စ၊ အရက်ဘီယာကိစ္စ၊ မူးယစ်ဆေးဝါးကိစ္စ၊ သမီး ရည်းစားကိစ္စတွေနဲ့ လိင်ပိုင်းဆိုင်ရာ စမ်းသပ်လိုမှုကိစ္စတွေဟာ သူတို့ကို အခက်အခဲပြဿနာအသစ်၊ စိန်ခေါ်မှုအသစ်အနေနဲ့ ဝင်ရောက်လာနိုင်ပါတယ်။ ဒီပြဿနာတွေဟာ ကလေးဘဝမှာကတည်းက မကောင်းမှုဒုစရိုက်တွေလို့ သိနား လည်ထားခဲ့ရင် ခုကြုံတွေ့ရချိန်မှာ စိန်ခေါ်မှု လွန်ဆွဲပွဲပြဿနာနဲ့ ရင်ဆိုင်ရပါလိမ့် မယ်။

အဲဒီပြဿနာတွေကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းဖို့ သူတို့မှာ အားပေးစကားလိုပါတယ်။ ပြောပေးရမယ့်အားပေးစကားထဲမှာ ဒါတွေကို အားလုံးငြင်းဆန်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ သတ္တိမွှေးနိုင်ဖို့ လမ်းညွှန်ချက်တွန်းအား၊ သင်ကြားမှုတွေ ပါဝင်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ဒါမှ အားပေးစကားရဲ့ အကျိုးပြုမှု အဓိပ္ပာယ်ရှိမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

မယ်ဆိုရင်လည်း စိတ်မတည်ငြိမ် ကယောက်ကယက် လှိုင်းထနေတဲ့အရွယ်ဖို့ လုပ်တိုင်း အကောင်းချည်း ပေါ်ထွန်းလာလိမ့်မယ်မဟုတ်လို့ ဝေဖန်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်တာနဲ့ ဆူစရာပူစရာတွေသာ ပေါ်နေမှာ မလွဲပါဘူး။ ဒီတော့ ဆူဆူပူပူ လုပ်မနေ တော့ဘဲ နည်းနည်းလေးသာ ရှိနိုင်တဲ့ ကောင်းကွက်ကလေးတွေကို ဖော်ထုတ်ပြီး အားပေးစကားပြောကြားပြီး စိတ်ဓာတ်မြှင့်တင်ပေးလိုက်ခြင်းသာ အကောင်းဆုံးဖြစ် ကြောင်း သုတေသီများက ထောက်ပြကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ခြောက်ပစ်ကင်း သဲလဲစင်

စကောစကအရွယ်ကို ထိန်းကျောင်းနေရဆဲ မိဘများရဲ့ရင်ထဲမှာ အမြဲမှတ်ထား ရမယ့် အချက်တစ်ချက်က သူတို့က ခြောက်ပစ်ကင်းသဲလဲစင် မဟုတ်ကြဘူး။ ခြောက်ပစ်ကင်း သဲလဲစင်မဖြစ်နိုင်သေးလို့ အတိမ်းအစောင်းလေးတွေကို လက်ခံ ပေးရမယ်ဆိုတာ ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ဆက်တည်းပဲ ကလေးတွေကိုလည်း ခြောက်ပစ်ကင်းသဲလဲစင်နေဖို့ မလိုကြောင်း နားလည်အောင် ရှင်းပြပေးထားနိုင်ရပါမယ်။ ဒါက စိတ်ပညာရှင် ကြီးတွေရဲ့ အကြံပြုချက်ပါ။ ပြုန်းစားကြီးတော့ မိဘများ လက်ခံနိုင်ကြလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူးလို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒီအကြံပြုချက်က ကလေးတွေဆိုတော့ ခြောက် ပစ်မကင်းနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ အမှားတွေလုပ်မိမယ်။ လုပ်ချင်လည်း လုပ်ပါစေတော့ လို့ သူတို့ကို ရှင်းပြပေးထားရမယ့် သဘောလို့ နားလည်သွားနိုင်ပါတယ်။ ကလေး ကို အမှားလုပ်ချင် လုပ်ပါစေလို့ လွှတ်ပေးမယ့်မိဘများ ရှိနိုင်ပါ့မလား။ ရှိတော့ ရှိမယ် ရှားတယ်လို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။

ဒါပေမဲ့ စိတ်ပညာရှင်ကြီးတွေကတော့ မိဘများကို မိမိတို့သာသမီးတွေ ကို ခြောက်ပစ်ကင်းတွေ မလုပ်လို့ အမှားလုပ်ခွင့်ပေးခိုင်းနေပါတယ်။ ကလေးတွေ ကို လွှတ်လပ်စွာ လုပ်ခွင့်ပေးလိုက်ပါ။ အဲဒီလုပ်ဆောင်ချက်ထဲမှာ အမှားတွေ ပါပါစေ။ ပါလာမယ့်အမှားတွေကို မိဘတွေ လက်ခံလိုက်ပါလို့ တိုက်တွန်းပါတယ်။

ကလေးတွေကို အမှားဘာကြောင့်လုပ်ခိုင်းတာလဲ။ ရှင်းပါတယ်။ အမှန် ကို သိစေမြင်စေချင်လို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကလေးတစ်မက လူကြီးတွေလည်း မှားပြီး မှ အမှန်ကို သိမြင်တတ်ကြတာ လူ့သဘာဝပါပဲ။ မှားပြီးရင်၊ မှားတာလုပ်ပြီးရင် ကလေးတွေကို အားပေးစကားပြောကြားရင်း စိတ်ဓာတ်မြှင့်တင်ပေးဖို့ မမေ့ပါနဲ့ လို့ ဆိုပါတယ်။ အားပေးမှုဟာ မိဘက သာသမီးအပေါ် အကဲဖြတ်ချက်ရော၊

အားပေးစကားရဲ့ အကျိုးပြုမှု

အပျိုလူပျိုဖြစ်ဖို့ အရှိန်ယူနေတဲ့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်တို့ရဲ့ စိတ်အနေအထား ကတော့ ယောက်ယက်ခတ်နေမှာ အမှန်ပါပဲ။ စိတ်နဲ့ကိုယ်လည်း ကပ်တဲ့အခါ ကပ်တယ်။ မကပ်တဲ့အခါလည်း မကပ်ဘူး။ စိတ်အပြောင်းအလဲတွေကလည်း မြန်မြန်၊ လေပွေတိုက်နေသလို ဟိုယိမ်းလိုက်၊ ဒီယိမ်းလိုက်နဲ့ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေ တဲ့ သူတို့ရဲ့ စိတ်အပြောင်းအလဲကို မိဘတွေ ဘယ်လိုမီနိုင်ပါ့မလဲ။

ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုဖြစ်နေတဲ့ သူတို့လေးတွေရဲ့ စိတ်အခြေအနေကို မိဘက အကဲခတ်ထိန်းကွပ်ရာမှာ သူတို့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို မြှင့်တင်ပေးမယ့် စိတ်ဓာတ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ ခွန်အားဖြစ်စေမယ့် အားပေးမှုဟာ မရှိမဖြစ် လိုအပ်နေခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

'သင့်ကလေးရဲ့ အကျိုးပြုဆောင်ရွက်ချက်မှန်သမျှကို ဂရုတစိုက် အားပေး လိုက်ပါ။ ယင်းက သူ၏ အတ္တအလေးအနက်ထားမှုကို မလွဲမသွေ မြှင့်တင်ပေးနိုင် ပါလိမ့်မည်။ ပိုပြီး အရေးကြီးသည်မှာ သင့်ရင်သွေး၏ စိတ်တွင်းတွင် မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှုရရှိစေဖို့ လိုအပ်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သင့်အားပေးမှုသည် တစ်စုတည်းသော အကျိုးကို ဖြစ်ထွန်းစေမည်မဟုတ်ဘဲ ဆက်နွှယ်နေသော အရာ များကိုပါ တစ်ပါတည်း အကျိုးထူးသွားစေမည်ဖြစ်သည်'

ဒါက စိတ်ပညာရှင်သုတေသီတွေရဲ့ ဖော်ပြချက်ပါ။ မိဘများ ပြောကြား လိုက်တဲ့ အားပေးစကားရဲ့ အကျိုးရလဒ်ရှိပုံကို ကောက်နုတ်တင်ပြလိုက်တာပါ။

မိဘများအနေနဲ့ ရင်သွေးတို့ရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေကို အကောင်းအဆိုး ဝေဖန်နေတာထက် ပိုပိုသာသာလေး အားပေးစကား ဖွင့်ဟပြောကြားခြင်းက သူတို့ ကို စိတ်ချမ်းသာရာရစေပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ လုပ်ရပ်ကလေးတွေကို ဝေဖန်ထောက်ပြ

သားသမီးက သူ့ကိုယ်ပိုင်အကဲဖြတ်ချက်မှာပါ ယုံကြည်စိတ်ချမှုရှိအောင် အထောက်အကူပေးပါတယ်။

အကျင့်စရိုက်တစ်ခု နိုင်မာအောင် တည်ဆောက်နိုင်ဖို့အတွက် ခြောက်ပစ်ကင်း သဲလဲစင် မဖြစ်မှုကို လက်ခံနိုင်ခြင်းကလည်း အရေးကြီးကြောင်း၊ ကလေးဟာ မိမိအမှားကို ဝန်ခံဖို့ လိုလိုလားလားမရှိလာခြင်းကလည်း သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအတွက် အရေးကြီးကြောင်း၊ အမှားထဲက အမှန်ရအောင်၊ သင်ခန်းစာ ယူနိုင်အောင် မိဘရဲ့ အားပေးစကားက များစွာအရေးကြီးကြောင်း မိဘများ သိထားကြစေလိုပါတယ်လို့ စိတ်ပညာရှင်ကြီးတွေက ဆိုပါတယ်။

“မှားသည်ဖြစ်စေ၊ မှန်သည်ဖြစ်စေ ကလေးကို ရင်ဆိုင်ရဲအောင် အားပေးပါ။ သူ့ဘာသာ အမှားအမှန် ခွဲခြားတတ်ခြင်းထက် ကောင်းတဲ့အရာ ဘာမှမရှိနိုင်” လို့ ဆိုတာလည်း မှတ်သားစရာပါပဲ။

အားပေးမှုကို အားပေးခြင်း

အားပေးမှု နည်းလမ်းမှန်ကန်စေဖို့ သားသမီးတို့နဲ့ အနီးကပ်မှာအရှိဆုံး မိဘတွေကိုလည်း အားပေးရပါမယ်။ မိဘများ လိုက်နာသင့်တဲ့အချက်တွေကို ဆက်လက်တင်ပြချင်ပါတယ်။

မိဘတွေရဲ့တာဝန်ဟာ သားသမီးကို အကူအညီပေးဖို့ သူတို့ပြောလာမယ့် ထွေရာလေးပါးစကားပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ကို နားထောင်ပေးဖို့၊ သိသင့်သိထိုက်တာတွေ သင်ကြားပြသပေးဖို့၊ ရွေးချယ်စရာနည်းလမ်းများ ရွေးချယ်တတ်ဖို့၊ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်တဲ့ အခွင့်အလမ်းတွေကို ရှာဖွေတတ်ဖို့၊ မှန်ကန်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို ချက်ကျလက်ကျ တုံ့ပြန်ချမှတ်တတ်ဖို့ စတဲ့ကိစ္စတွေမှာ သူတို့ရဲ့ အနီးအနားမှာ အမြဲတမ်းရှိနေကြောင်း အရင်ဆုံး ပြသရပါမယ်။ သူတို့ စိတ်ချလက်ချယုံကြည်စေနိုင်ရပါမယ်။

စကောစကအရွယ်ကစလို့ နောက်ပိုင်းကာလတွေအထိ ပြဿနာတွေ ဖြေရှင်းတတ်အောင် ကူညီပေးရပါမယ်။ ပြဿနာတစ်ရပ်ကို ရှုမြင်ပုံ၊ ဖြေရှင်းဖို့ နည်းလမ်းရှာဖွေပုံတွေကိုလည်း ဝိုင်းဝန်းစဉ်းစားပေးရပါမယ်။ ကလေးအရွယ်ကတည်းက ပြဿနာကို ဖြေရှင်းရလေတိုင်း မတုန်မလှုပ်နဲ့ ဖြေရှင်းနိုင်စွမ်းအားတွေ ကောင်းမွန်တိုးတက်လာစေနိုင်ပါတယ်။ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမယ်ဆိုတာကို မိဘနဲ့ သားသမီး ဝိုင်းဝန်းစဉ်းစားရင်း အကြံကောင်းတွေ ရရှိကာ မိဘနဲ့သားသမီးဆက်ဆံရေးလည်း တိုးတက်ကောင်းမွန်လာနိုင်ပါတယ်။

အချိန်တန်ရင် သူတို့လေးတွေဟာ မိဘတွေဆီကနေ ရွေ့လျားထွက်ခွာ သွားကြလိမ့်မှာမို့ ရွေးထွေးတဲ့ဆက်ဆံရေး ရှိစဉ်ကာလမှာ မှာစရာကြားစရာတွေ

ကိုလည်း မိဘတွေအနေနဲ့ အပြည့်အစုံ မှာကြားနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

မိမိတို့ရင်သွေးကလေးတွေ လူမှုဘဝအလယ်မှာ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ပြီး လောကဓံတရားတွေကို ရဲရဲရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ် မြင်ချင် တယ်ဆိုရင်တော့ စုကတည်းက ပြဿနာဖြေရှင်းနည်းတွေကို သူတို့နဲ့ပူးပေါင်း ပြီး ဝိုင်းဝန်းစဉ်းစား သင်ကြားပြောပြပေးရမှာက မိဘတွေရဲ့ မဟာတာဝန်ကြီး တစ်ရပ်လို့ သတ်မှတ်ရပါလိမ့်မယ်။

အားပေးမှုအတွက် အထောက်အကူပြုအချက်များ

မိဘများ သားသမီးတို့ကို အားပေးစကား ပြောကြားမယ်၊ အားပေးတဲ့ အလုပ် လုပ်တော့မယ်ဆိုရင် အောက်ဖော်ပြပါ အချက်များကို မပျက်မကွက် ထည့် သွင်းဆောင်ရွက်စေခြင်းဖြင့် နည်းလမ်းမှန်ကန်တဲ့ အားပေးမှုဖြစ်အောင် ဆောင် ရွက်ကြပါလို့ ကလေးစိတ်ပညာရှင် ပါရဂူများရဲ့ လေ့လာမှုစစ်တမ်းအရ ကောက် နုတ်ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။

- သူတို့ စိတ်ကျေနပ်မှုရစေမယ့်အလုပ်တွေ လုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့အတွက် သူတို့ကို လမ်းညွှန်ထိန်းကျောင်းပေးပါ။ ဒါဟာ သူတို့လိုချင်တဲ့ အားပေးခြင်းပါပဲ။
- သူတို့ စိတ်ကျေနပ်မှုရစေမယ့် အလုပ်တွေလုပ်ခြင်းအပေါ် အပြစ်ရှာမပြောမိ ပါစေနဲ့။ အဆိုးသဘောဆောင်တဲ့ အပြုအမူများကို ရှောင်ရှားပြီး အကောင်း ဘက်ကသာ များများရှာဖွေပြောကြားပေးပါ။ ကောင်းကွက်ကလေးတွေကို ပဲ ရွေးပြီးပြောပေးပါ။
- မိသားစုအားလုံး ပြုံးပျော်ရွှင်စေရမယ့် အတူတကွလုပ်ဆောင်နိုင်တဲ့ အလုပ် ကလေးတွေကို သူတို့လုပ်နိုင်အောင် မကြာခဏ စီစဉ်ပေးပါ။ ဥပမာ- အား လပ်ရက် အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဆောင်ခြင်း၊ မီးဖိုချောင်မှာ ဝိုင်းဝန်းလှီးချွတ် ကြော်လှော်ချက်ပြုတ်ခြင်း၊ ပန်းအလှပင် စိုက်ပျိုးခြင်း၊ ပြုပြင်မွမ်းမံခြင်း စတဲ့ အိမ်တွင်းမှု အလုပ်ကလေးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။
- သူတို့တွေရဲ့ အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းတွေကို အခါအားလျော်စွာ ဖိတ် ကြားခိုင်းပါ။ ပြီးတော့ စားစရာတစ်ခုခု စီစဉ်ချက်ပြုတ်ပြီး စည့်ခံပေးပါ။ သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေကို မိဘတွေက အလေးအနက်ထား ဆက်ဆံတာကို သူတို့ သိပ်သဘောကျကြပါတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေကို ဖိတ်ခေါ်ကျွေးမွေး စကား ပြောခြင်းဟာလည်း သူတို့ကို အားပေးခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

- သူတို့ကို အခုကတည်းက သူတစ်ပါးအားကူညီခြင်း အစီအစဉ်ကို ချပြပြီး အားပေးစကားပြောပေးပါ။ ဥပမာ- ဆွေမျိုးသားချင်းများကို သွားရောက် အကူအညီပေးခြင်း၊ လူမှုရေးလုပ်ငန်းများမှာ စတင်ပါဝင်ဆောင်ရွက်စေခြင်း၊ ပညာရေးဆိုင်ရာ အစီအစဉ်မှာ ပါဝင်စေခြင်း၊ ဘာသာရေးအဖွဲ့အစည်းများရဲ့ လုပ်ငန်းဆောင်တာများမှာ တစ်ပိုင်းတစ်စ ပါဝင်ဆောင်ရွက်စေခြင်းတို့ ဖြစ်ပါ တယ်။
- သူတို့ကလေးတွေနဲ့ တခြားကလေးတွေကို နှိုင်းယှဉ်ဝေဖန်ခြင်းအလုပ် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါနဲ့။ ဒီအချက်က အတော်အရေးပါပါတယ်။ တခြား ကလေးနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ဝေဖန်ခံရတဲ့ကလေးဟာ ဘယ်တော့မှ အစွမ်းအစ တက် လာမှာ မဟုတ်တော့ဘဲ အရွဲ့တိုက်တဲ့စိတ်ကို မွေးပေးသလို ဖြစ်သွားပါလိမ့် မယ်။ အားပေးခြင်းအစီအစဉ်မှာ မိမိကလေး တခြားကလေးနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး မခံချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်အောင် အားပေးခြင်း ဘယ်တော့မှ မလုပ်မိဖို့ လိုပါတယ်။ အဲဒါဟာ အားပေးခြင်းမမည်ဘဲ မြှောက်ပေးခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။
- သူတို့လေးတွေရဲ့ ရင်တွင်းခံစားချက်စကားသံတွေကို အမြဲမပြတ် နားထောင် ပေးပါ။ နားထောင်ပေးဖို့လည်း အချိန်ပေးပါ။ နားထောင်ပေးရမှာကိုလည်း မပျင်းပါနှင့်။ အကဲဖြတ်ချက်အကောင်းအဆိုးလည်း မပေးပါနဲ့ဦး။ သူတို့ ပြောလိုရာ ပြောပါစေ။ ကုန်စင်အောင် ပြောပါစေ။ ကလေးစကားကို ကျကျ နန နားထောင်ပေးခြင်းဟာ အားပေးခြင်းအလုပ် လုပ်ခြင်းပါပဲ။

စေရမည်။

(ဒီကတိစကား အတိအကျပေးဖို့ဆိုတာ အတိမ်းအစောင်းလေးတွေ ရှိနိုင်ပါတယ်။ မိဘအများစုကတော့ အငယ်ဆုံးကလေးကို အချစ်ဆုံးပါပဲလို့ ယေဘုယျ ရှိထားကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နိုင်းလိုက်ရင် ဖင်ပေါ့တဲ့ ကလေး၊ စာတော်တဲ့ကလေး၊ ပြောစကားနားထောင်တဲ့ကလေးတွေကိုလည်း ပိုချစ်တတ်ကြတာပါပဲ။ အလယ်က အလတ်ကောင်တွေလည်း ကြားညှပ်ပြီး အချစ်ပေးသွားတာမျိုး ရှိနိုင်ပါတယ်။ ဘာပဲပြောပြော ဘက်လိုက်မှုလေးတွေတော့ နည်းနည်းပါးပါးလေး ရှိကောင်း ရှိနိုင်ပါတယ်။ ဖခင်တွေကတော့ သူတို့ရဲ့ အသည်းကျော် သမီးကြီး၊ သမီးလေးတို့ကို အကဲပိုတတ်ကြပါတယ်။)

အားပေးခြင်းအတွက် မိဘများရဲ့ ဝန်ခံချက်

သားသမီးတို့ကို ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်း၊ ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းအစတွေ တိုးတက်ကောင်းမွန်လာစေဖို့ အဓိကရည်ရွယ်ပြီး မိဘတွေက အားပေးစကား ပြောကြားနေခြင်းပါ။ မိဘတွေပြောတဲ့ အားပေးစကားများမှာ ဆောင်ရန်ရှောင်ရန်လေးတွေကို သိရှိလိုက်နာဆောင်ရွက်ရမှာဖြစ်သလို မိဘတွေအနေနဲ့လည်း ကိုယ်တိုင်ဝန်ခံချက်ကလေးတွေ ထားရှိဖို့လိုပါတယ်။

ကိုယ်တိုင်ဝန်ခံချက်ကလေးတွေ ထားရမယ်ဆိုတာ သူများဆီမှာသွားပြီး ဝန်ခံချက်ပေးရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာ ဝန်ခံကတိလေးတွေ ထားပေးရမယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ။ ဒီ ကတိဝန်ခံချက်ကလေးတွေဟာ စိတ်ပညာရှင် ပါ ရှုကြီးတွေ အကြံဉာဏ်ပေးထားတဲ့ အချက်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ပညာရှင်တွေ အဆိုအရ မိဘကိုယ်နှိုက်က ကိုယ့်ဘာသာ ကတိထားခြင်းအားဖြင့် ရင်သွေးအပေါ် ထိရောက်တဲ့ ထိန်းချုပ်မှု၊ လမ်းညွှန်တည့်မတ်မှုတွေ လုပ်ဆောင်ရာမှာ ပိုပြီး အထမြောက်အောင်မြင်နိုင်ခြေများတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

မိဘတွေထားရမယ့် ကတိဝန်ခံချက်များ

- ကျွန်တော်ကျွန်မတို့သည် သားသမီးတို့ကို မည်သည့်သားသမီးကိုမှ မခြွင်းမမျက်တံ တစ်သမတ်တည်း၊ တစ်ပုံစံတည်း အမြဲတစေ ချစ်ခင်မြတ်နိုးပါကြောင်း၊ အစဉ်ပတ်ပြုပေးနေမယ်။ ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် အကြားအလုပ်ကျန် သားသမီးအပေါ်ထားတဲ့ မေတ္တာ ညီတူမျှတူဖြစ်ကြောင်း သားသမီးတို့ သိနေ

- ကျွန်တော်ကျွန်မတို့သည် ကလေးတို့ တစ်ဦးချင်းစီအတွက် ဘယ်အရာဟာ အသင့်တော်ဆုံး၊ အကောင်းဆုံး၊ ဘယ်အစီအစဉ်က အဆင်ပြေဆုံး၊ အဖြစ်သင့်ဆုံးဆိုသည်ကို သိရှိနားလည်ထားကြပါသည်။
- ကျွန်တော် ကျွန်မတို့၏ သားသမီးလေးတို့ကို ယခုအချိန်ကာလမှ စတင်ပြီး သားကောင်းသမီးမြတ်များဖြစ်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်မှုကို အမြဲမပြတ် လုပ်ဆောင်ပါမည်။ ထိုသို့မှ မလုပ်ဆောင်လျှင် ကျွန်တော်ကျွန်မတို့၏ မိဘဝတ္တရား မကျေပွန်ရာကျမှာဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်ကျွန်မတို့လည်း သားသမီးမကောင်း မိဘခေါင်းအဖြစ် ခံရပေတော့မည်။
- ကျွန်တော်ကျွန်မတို့သည် လိမ္မာရေးခြားရှိပြီး ဉာဏ်ရည်စွမ်းအင်ကို အသုံးချတတ်သော သားသမီးကလေးများဖြစ်ထွန်းရန်အတွက် ကျွန်တော်ကျွန်မတို့ ကိုယ်တိုင် ဉာဏ်ရည်ပညာကို အသုံးချရသော နည်းလမ်းများအသုံးပြုပြီး လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးနေပါမည်။
- ကျွန်တော်ကျွန်မတို့သည် မိမိတို့၏ တွေဝေမှုများ၊ တိမ်းစောင်းမှုများ၊ အားနည်းချက်များကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းချုပ်ပြုပြင်ယူပြီး စံစားချက်များကို မဖော်ပြမိစေရန် ကြိုးစားအားထုတ်ပါမည်။ သို့မဟုတ်ပါက ကျွန်တော် ကျွန်မတို့ကို ပျော့ညံ့သတ္တိမရှိသူများအဖြစ် သူတို့ ထင်မြင်ယူဆကြပေမည်။
- ကျွန်တော်ကျွန်မတို့သည် သားသမီးတို့အပေါ် လမ်းညွှန်လုပ်ဆောင်ပေးမှုများကို သူတို့ဘယ်တော့မှ စောဒကမတက်စေရန် မေးခွန်းမထုတ်စေရန် ကြိုးစားဆောင်ရွက်ပါမည်။
- ကျွန်တော်ကျွန်မတို့သည် မိမိတို့၏သားသမီးတို့ကို ဘယ်သို့သော အခြေအနေမျိုးတွင် ဖြစ်ပါစေ။ မဖြစ်မနေ ထိန်းကျောင်းပြုပြင် သွန်သင်ဆုံးမရန်

အလေးအနက် ကတိပြုပါသည်။

စိတ်ပညာရှင်ကြီးများပေးတဲ့ အကြံပေးချက်တွေက တိုကောင်းပြတ်သားပါတယ်။ ဒီအချက်တွေအပေါ် အခြေခံပြီး မြန်မာမိဘများ နားလည်လွယ်အောင် အကျယ်နည်းနည်းချဲ့ ရေးလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

မိဘများအနေနဲ့ ကိုယ်တိုင်က ဝန်ခံချက်ကိစ္စတွေ ဆောင်ထားဖို့ ငြီးသွားတဲ့နောက်မှာ သားသမီးတို့အပေါ်မှာလည်း သူတို့ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကတိခံဝန်ချက်ကလေးတွေ ထားပေးသင့်ကြောင်း ထားပေးရတာကတော့ သူတို့လေးတွေရဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးကို ဖွံ့ဖြိုးအောင် တိုက်တွန်းဆော်တဲ့သဘောလို့ ယူဆရပါမယ်။ သူတို့အတွက် ကတိလေးတွေကို ဖတ်ကြည့်ပါဦး။

သားသမီးတို့အတွက် ကတိဝန်ခံချက်

- ကျွန်တော်ကျွန်မတို့ကို ဘေးပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းတို့က ချစ်ခင်နှစ်သက်လက်ခံဖို့အတွက် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သူဖြစ် အမြဲရပ်တည်ပါမည်။
- ကျွန်တော်ကျွန်မတို့ကို ကိုယ်တိုင် အများနှစ်သက်လက်ခံသော ရုပ်ရည်ရူပကာယရှိအောင် ပြင်ဆင်ခြင်း၊ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို ရွေးချယ်ဖို့ လုပ်ဆောင်ပါမည်။

စကောစကတို့နှင့် လူမှုပတ်ဝန်းကျင်သက်ဆံ့ရေး

လူမှုစိတ်ပညာရှင်တွေက မိဘတို့ကို မေးပါတယ်။

'သင်သည် ငယ်စဉ်တုန်းက သင်၏ ပတ်ဝန်းဆက်ဆံရေးကို ပြန်တွေးတာမှတ်မိပါသေးလား။ သင့်အသက် ၁၀ နှစ်မှ ၁၃ နှစ်အတွင်း သင်နှင့် သင့်ပတ်ဝန်းကျင်ဆက်ဆံရေး မည်သို့ရှိခဲ့ပါသလဲ'

အဲဒီအချိန်ကာလတုန်းက သင်ဟာ အများအလယ်မှာ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသူ ပေါ်ပြူလာတစ်ဦး ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သင့်ကိုယ်သင်တော့ အားမလိုအားမရနဲ့ ကျေနပ်စရာမကောင်းသေးတဲ့ လူတစ်ဦးလို့ ထင်ချင်ထင်နေပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီလိုပဲ။ ကိုယ့်သားသမီးအလှည့်ဖြစ်တဲ့ အခုစကောစကအရွယ်မှာလည်း သူတို့လည်း ဒီစိတ်အခြေခံလေးတွေ ရှိနေပါတယ်။ သူတို့နဲ့ သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်ဆက်ဆံရေးကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်ငယ်ငယ်တုန်းက အဖြစ်အပျက်ကလေးတွေကို ပြန်ပြောင်းတွေးတောဖို့ လိုပါတယ်လို့ လူမှုစိတ်ပညာရှင်တွေက အကြံပေးပါတယ်။

အဖုအထစ်ကလေးတွေ ရှိကို ရှိနေမယ်

ဆယ်ကျော်သက်အကြိုကာလမှာ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးဟာ အဖုအထစ်ကလေးတွေ ကျိန်းသေရှိနေမှာ မလွဲပါဘူး။ ဒီအရွယ်ဟာ အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းများရဲ့ အသိအမှတ်ပြုခံရတယ်။ အသိအမှတ်ပြုခံရအောင်

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာလည်း မသိဘူးဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီ ၁၀ နှစ်မှ ၁၃ နှစ် ကာလအတောအတွင်းမှာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးနဲ့ပတ်သက်ရင် အတော်အထိမခံ ကြေပန်းကန်သဘော ဖြစ်နေပါတယ်။

ဘာမဟုတ်တဲ့ အသေးအမွှက်စွဲကလေးကိုလည်း ပုံကြီးချဲ့တတ်ကြပြီး စိတ် ထိခိုက်နာကျင်ကြေကွဲစရာတွေ ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒီကနေ့မှာ သူတို့အဖို့ အကောင်းဆုံး သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက် ကောက်ကာငင်ကာ ရချင်ရလိုက် မယ်။ အဲ... နောက်တစ်နေ့မှာ အဲဒီသူငယ်ချင်းကောင်းကြီးဟာ ချက်ချင်းပဲ ရန်သူ တော်စာရင်း ဝင်ချင်ဝင်သွားနိုင်ပါတယ်။

ဆိုလိုတာက စကောစကတို့ရဲ့ စိတ်အခြေခံဟာ လူမှုပေါင်းသင်းဆက်ဆံ ရေးမှာ စိတ်ဓာတ်မတည်ငြိမ်နိုင်သေးဘဲ အခုစာကလေးကြောင့်၊ တော်ကြာ ဆီထမင်း ဖြစ်နေနိုင်ပါတယ်။ အရွယ်အရပြောရရင် ဒီအရွယ်ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မတည်ငြိမ် မရင့်ကျက်နိုင်သေးတာ သဘာဝကျလှပါတယ်။ ရင်ကျက်တည်ငြိမ်တဲ့ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးနဲ့ ရေရှည်တည်တံ့သွားဖို့အတွက်က ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကို တဖြည်းဖြည်း ဘယ်လိုရရှိလာသလဲဆိုတာ ပြန်စဉ်းစားပြီး သူတို့ကို အဲဒီအတွေ့ အကြုံတွေ ပြောပြပေးရပါလိမ့်မယ်။

ပြေတဲ့အခါ ပြေလိုက်၊ မပြေတဲ့အခါ မပြေလိုက်

စကောစကအရွယ်မှ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်တွေ ရောက်ပြီဆိုရင်လည်း သူတို့အချင်းချင်း ဆက်ဆံရေးဟာ အဆင်ပြေတဲ့အခါ ပြေတယ်။ မပြေတဲ့အခါ မပြေကြပါဘူး။ စိတ်အခုအခဲကလေးတွေနဲ့ ရန်စောင်မာန် စောင်ကလေးတွေ ရှိတတ်ကြတယ်။ ပြီးတော့ ဘာမှမဟုတ်တော့သလို ပြေလည် ချင်လည်း ပြေလည်သွားတတ်ကြပြန်ပါတယ်။

စိတ်အပြောင်းအလဲတွေကတော့ ကြီးမားလွန်းပါတယ်။ ဘေးကကြည့်နေ တဲ့ လူကြီးတွေလည်း သူတို့စိတ်အပြောင်းအလဲကို လိုက်မမီနိုင်သလို၊ သူတို့ အချင်းချင်းလည်း လိုက်မမီလောက်အောင် အံ့ဩတကြီး ဖြစ်ရပါတယ်။

ဒီလိုအခြေအနေနဲ့ စိတ်သဘောသဘာဝကို သိထားတဲ့ လူကြီးမိဘတို့ဟာ သူတို့ဖြစ်နေကြတာတွေကို အပြစ်မပြောမိဖို့ လိုအပ်ကြောင်း စိတ်ပညာရှင်ကြီးတွေ သတိပေးပါတယ်။

သူတို့အတွက် ကံဆိုးရခြင်းအကြောင်းရှိနိုင်ပါသည်။ ကံဆိုးရခြင်းဆို

သည်မှာ သည်အရွယ်ကလေးအများစုတို့သည် လူမှုပတ်ဝန်းကျင်ပေါင်းသင်း၊ ဆက်ဆံရေးနယ်ပယ်တွင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မပိုင်နိုင်၊ မကျွမ်းကျင်သေးသည့် အတွက် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး အဆင်မပြေ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမည်။ ထိုသို့ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေး အဆင်မပြေဖြစ်ခြင်းကို လူကြီးများက ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်း မာန်မိ ရှုတ်ချပေဖန်ခြင်းသည် သူတို့အတွက် ကံဆိုးရခြင်း ဖြစ်ရပေတော့သည်။

ဒါက လူမှုစိတ်ပညာရှင်ကြီးတွေပေးတဲ့ မှတ်ချက်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီမှတ်ချက် ကို မိဘလူကြီးများက မှတ်သားထားသင့်ပါတယ်။ များသောအားဖြင့်သော လူကြီး မိဘတွေက ကိုယ့်သားသမီးကလေးတွေကို လူပုံအလယ် လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ လူတော်လူကောင်းလေးတွေအဖြစ် ဖြစ်ချင်ကြတဲ့အတွက် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး မကောင်းတဲ့အဖြစ်မျိုးကို အလိုမရှိကြပါဘူး။

ကိုယ်ချင်းကိုယ်ချင်း ပေါင်းသင်းနေကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဆက်ဆံရေး အဆင်မပြေဘူး၊ မတည့်ကြဘူးဆိုတာကို လက်မခံနိုင်ကြဘဲ အပြစ်ပြောဒေါသ ထွက်ကြပါတယ်။ အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းဆိုတာ တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်း၊ တစ်သွေးတစ်သားတည်းရှိနေရမယ်။ ညီညွတ်နေကြရမယ့်လို့ မိမိတို့ ဖြစ်စေချင် တဲ့ဆန္ဒကို အတင်းတိုက်တွန်းတတ်ကြပါတယ်။

သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေ စိတ်ဝမ်းမကွဲရဘူးဆိုတဲ့ သဘောကတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့် စိတ်ဝမ်းကွဲရသလဲ၊ ဘာကြောင့် မညီညွတ် ကြရသလဲ၊ ဆက်ဆံရေး အဆင်မပြေရတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာကိုလည်း အသေ အချာဆန်းစစ်ဖို့ လိုပါတယ်။

လူကြီးမိဘတွေအနေနဲ့ သူတို့အချင်းချင်း မညီညွတ် ညီညွတ်အောင် အတင်းဖိသိပ်စေခိုင်းမယ်ဆိုရင်တော့ သူတို့ ကောင်းကောင်းကြီး ဒုက္ခရောက်သွား နိုင်ပါတယ်။

စကောစကတို့နှင့် လူမှုပတ်ဝန်းကျင်ဆက်ဆံရေး

စကောစကတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ အဆင် မပြေ၊ တညီတညွတ်တည်း မဖြစ်ရခြင်းဟာ ကိုယ့်သားသမီးဆက်ဆံရေးမကောင်း လို့ဆိုပြီး အပြစ်ပုံမချသင့်ပါဘူး။ သူတို့ရဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးအပိုင်မှာ မိဘက

ပါဝင်ဆောင်ရွက်ပေးရမယ်။ အဲဒီလို ပါဝင်ဆောင်ရွက်ပေးတာ၊ ကြားဝင်ကူညီဆောင်ရွက်ပေးတာဟာ သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေ၊ သူတို့ချင်း ပေါ်ပေါက်နေတဲ့ ပြဿနာ အခက်အခဲတွေကြား ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရမယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး။

သူတို့အချင်းချင်း ဖြစ်ပေါ်တဲ့ပြဿနာကို သူတို့ဘာသာ ဖြေရှင်းတတ်ဖို့ သူတို့ကို နည်းပေးလမ်းပြလုပ်ပေးခြင်းဟာ သူတို့ရဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး တိုးတက်ကောင်းမွန်အောင် ကူညီပေးခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။ မိဘတွေအနေနဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ နည်းလမ်းကောင်းတွေကို များများညွှန်ပြနိုင်လေ၊ သူတို့အတွက် သင့်တော်မယ့်နည်းလမ်းကို ရွေးချယ်နိုင်လေဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့မှာ သူတို့နဲ့ အံဝင်ခွင်ကုမယ့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ပုံစံကို စိစစ်ရွေးချယ်နိုင်ကြပါတယ်။ ရွေးချယ်နိုင်လောက်အောင်လည်း ဉာဏ်ရည်မီနေကြပြီဆိုတာကို မိဘများ သိနားလည်ထားသင့်ပါတယ်။

ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကို အထောက်အကူပြုတဲ့ မိတ်ဆွေကောင်း

သင့်ရင်သွေးတို့ကို မိတ်ဆွေကောင်းတိုးပွားအောင် သင်ကိုယ်တိုင်ဖန်တီးပေးရမည်။ မိတ်ဆွေကောင်းရရှိမည့် နေရာဒေသ၊ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ သင့်ရင်သွေးကို သင်ကိုယ်တိုင်ခေါ်ဆောင်ပြီး နေရာချထားပေးရမယ်။ မိတ်ဆွေကောင်းတိုးပွားခြင်းသည် သင့်ရင်သွေး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးတိုးတက်ကောင်းမွန်အောင် များစွာ အထောက်အကူပေးသည်။

ထို့ကြောင့် သင့်သည် သင့်ရင်သွေးကို သူဘာဝါသနာပါသနည်းဆိုသည်ကို ဦးစွာလေ့လာထားပြီး ဝါသနာပါရာကို အခြေခံကာ အားကစားကလပ်များ၊ အကသင်တန်းများ၊ အဆိုအတီး ဂီတဆိုင်ရာ သင်တန်းကျောင်းများ၊ လူမှုရေးအသင်းအဖွဲ့များ၊ ဘာသာရေးအသင်းအဖွဲ့များ၊ စာကြည့်တိုက်စာကြည့်သင်းများ ဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားရမည်။ သင့်ရင်သွေးကို အဖွဲ့ဝင်၊ အသင်းဝင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်စေပြီး တခြားအသင်းဝင်များနှင့် မိတ်ဆွေဖွဲ့စေရမည်။ ဤကဲ့သို့ဆောင်ရွက်လျှင် သင့်ရင်သွေး မိတ်ဆွေကောင်းတိုးပွားဖို့ သေချာနေပြီ။

အထက်ပါအကြံပြုချက်မှာ လူမှုစိတ်ပညာရှင်ပါမောက္ခကြီးတစ်ဦးရဲ့ ရေးသားဖော်ပြချက် ဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာ့ဆိုရိုးစကားမှာ 'တံငါနားနီး တံငါ၊ မုဆိုးနားနီး မုဆိုး' ဆိုတဲ့ ဆိုရိုးအတိုင်း စကောစကောတို့ကို ကောင်းမွန်တဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျင့်လည်စေမယ်ဆိုရင် မိတ်ဆွေကောင်းတိုးပွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ မိဘတွေ

အနေနဲ့ မိတ်ဆွေကောင်း တိုးပွားအောင် ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းဟာ သူတို့ရဲ့ ဖေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး တိုးတက်မှုအတွက် အများကြီး အထောက်အကူပေးပါတယ်။ မိတ်ဆွေကောင်းကြောင့်လည်း ပေါင်းအပ်သောသူ၊ မပေါင်းအပ်သောသူ ဆိုတာ ခွဲခြားသိမြင်သွားမယ်။ အပေါင်းအသင်း တိုးပွားလာတဲ့အတွက်လည်း အချင်းချင်း အပြန်အလှန်ကောင်းမွန်တဲ့ ဆက်ဆံရေးကို တိုးပြီး ထူထောင်နိုင်မယ်။ အသင်းအဖွဲ့စိတ်ဓာတ်ကြောင့်လည်း ဝိုင်းပြီး စည်းလုံးညီညွတ်ပြီး ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှု ဆက်ဆံရေးအရသာကိုလည်း ရရှိစေမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

တိုးပွားလာတဲ့မိတ်ဆွေအသစ်ကို ဖိတ်ခေါ်ပါ

ကောင်းမွန်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်မှာ မိတ်ဆွေအသစ်တွေ တိုးပွားနေပါစေ။ တိုးပွားလာတဲ့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအသစ်တွေကိုလည်း နေအိမ်ကို ဖိတ်ခေါ်ရပါမယ်။ စကောစကောတို့ဟာ သူတို့ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေကို ဘယ်အသက်အရွယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် မိဘတွေက အရေးတယူထားပြီး ဆက်ဆံလက်ခံတာကို သူတို့ အင်မတန် သဘောကျကြပါတယ်။ သူတို့စိတ်ထဲမှာလည်း အင်မတန် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ပါတယ်။ မိဘတွေအပေါ်မှာလည်း လေးစားကြည်ညိုပြီး အမြင်တွေ ရှင်းကြပါလိမ့်မယ်။

သူတို့ဟာ သူတို့သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေကို နေအိမ်ဖိတ်ခေါ်ပြီး ကြိုဆိုဧည့်ခံကျွေးမွေးရတာမျိုး အင်မတန်နှစ်လိုကြပြီး၊ အိမ်ရှင်ကောင်းတို့ပီပီ ဧည့်ဝတ်ကျော့ပွန်သူအဖြစ် ခံယူလိုကြပါတယ်။ ဒီအချက်ကို သိတဲ့မိဘတွေဟာ နေအိမ်မှာ အလှူအတန်းပြုပြီး ဖိတ်ကြားကျွေးမွေးတာမျိုး မကြာခဏ ပြုလုပ်တတ်ကြပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ဂုဏ်ယူတဲ့အဆင့်နဲ့သာ ကျေနပ်သင့်ပါတယ်။ တချို့ လွန်ထွက်ပြီး ဝင့်ကြားတဲ့အဆင့်ထိ ရောက်သွားတာမျိုးလည်း တွေ့ရနိုင်ပါတယ်။

အဲဒီလို နေအိမ်မှာ ကျွေးမွေးဧည့်ခံတဲ့အခါ အပြန်အလှန် သဘောအရ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတို့ကလည်း သူတို့ရဲ့နေအိမ်ကို ကိုယ့်ကို ဖိတ်ကြားကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အပြန်အလှန် အတူအလှယ်သဘောတွေ ဖြစ်လာတဲ့အခါ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုတိုးပွားလာပြီး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ရေချိန်လည်း ပိုတိုးတက်မြင့်မားလာမှာဖြစ်ပါတယ်။

မိဘတွေအနေနဲ့ သားသမီးတို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ အိမ်မှာ အပြန်အလှန် ကူးလူးဆက်ဆံခြင်းအားဖြင့် ယဉ်ကျေးလိမ္မာဖွယ်ရာမှုကိုစွဲတွေကို အစစအရာရာ

သင်ကြားပြသပေးနိုင်မယ့် အခွင့်အရေးကောင်း ရနိုင်ပါတယ်။ ကလေးတွေအဖို့ အဲဒီကစခဲ့တဲ့ မျိုးစေ့လေးဟာ နောင်လူကြီးအရွယ်အထိ ဘဝရဲ့ ကောင်းမွန်တဲ့ ဆက်ဆံရေးကို ထူထောင်သွားနိုင်ပါလိမ့်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

*

'သင့်ရင်သွေးရဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးဘောင်အတွင်းကို သင်က လိုသည်ထက် ပိုမိုဝင်ရောက်ခြင်း၊ ပိုမိုပါဝင်စွက်ဖက်ခြင်းတို့သည်လည်း သင့်ကို စိတ်ဒုက္ခများ အစုလိုက်အပြုံလိုက် ခံစားရစေမှာကိုလည်း သင် ကြိုတင်နားလည်ထားရန် လိုပေ သည်'

စိတ်ပညာရှင်တွေရဲ့ အကြံပေးချက်ပါ။ ကိုယ့်သားသမီးတစ်တွေရဲ့ လူမှု ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကို ကိုယ်က ကောင်းစေ၊ ချောမွေ့စေလိုတဲ့ဆန္ဒနဲ့ အရာရာ ပါဝင်စွက်ဖက်လွန်းရင်၊ လိုတာထက်ပိုပြီး မေးမြန်းစုံစမ်းလွန်းနေရင် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်သာ စိတ်ညစ်စရာတွေ ပိုခံစားရစေမှာလို့ သတိလည်းပေး၊ အကြံလည်း ပြု ထားတာပါ။

သေချာတာကတော့ သားသမီးတွေ သူတို့ရဲ့ကိစ္စတွေမှာ အမေဖြစ်စေ၊ အဖေ ဖြစ်စေ နေရာတကာလိုက်ပါနေတာကို မကြိုက်ကြပါဘူး။ ဒါက သေချာပါတယ်။

ကိုယ်က ကန့်လန့်ကြီးဖြစ်ကျန်ရဇရာ

တစ်ခါတလေကျတော့ ဒီလိုမျိုးဖြစ်တတ်ပါသေးတယ်။ မိခင်တစ်ဦးအနေ နဲ့ ကိုယ့်သမီးအခြေအနေ ကိုယ်သိတယ်။ သမီးက စိတ်ပျော့တယ်၊ တစ်ဖက်သား ကို အားနာတတ်တယ်။ အဲဒီစိတ်အခြေခံကြောင့်လည်း သူများမိန်းကလေးတွေရဲ့ မကြာခဏ အနိုင်ယူတာကို ခံခံနေရတယ်။ မိခင်က ဘယ်သူ့စိတ်ထားကောင်း တယ်၊ မကောင်းဘူးကို ခွဲခြားပြောပြထားတယ်။ ဘယ်သူကတော့ စိတ်ထား မကောင်းလို့ မပေါင်းပါနဲ့လို့ ပြောပြလိုက်တယ်။ သမီးဖြစ်သူကလည်း သူ့အပေါ် အနိုင်ယူစိတ်ရတဲ့အတွက် အဲဒီသူငယ်မကို မပေါင်းတော့ဘူးလို့လည်း ကတိခံ ခဲ့တယ်။ အဲဒီလိုပြောပြီးလို့မှ သိပ်မကြာလိုက်သေးဘူး၊ အဲဒီသူငယ်မနဲ့ အတူတူ တွဲသွားတဲ့လာလုပ်နေတဲ့သမီးကို မိခင်က နားမလည်စွာနဲ့ မေးမြန်းရတော့တယ်။ 'အမေရယ်... သူ့ကို အပေါင်းအသင်းလုပ်မယ့်သူ သိပ်မရှိလို့ သမီးက

သနားလို့ပြန်ခေါ်တာပါ' ဆိုပြီး သမီးက ဖြေတော့ မိခင်ခမျာပြောဆိုထားတာတွေ အလကားဖြစ်ပြီး သူတို့နှစ်ဦးကြား ကန့်လန့်ကြီးကျသွားပါတော့တယ်။

ဒီလိုအခြေအနေမျိုးလည်း စကောစကတို့ရဲ့ စိတ်အခြေအနေက ဟိုယိမ်း သည်ယိမ်း အတိမ်းအစောင်းလေးတွေက အပြောင်းအလဲသိပ်မြန်တာကို မမေ့ မလျော့ မပေါ့မဆဲဖို့ လိုပါတယ်။ သူတို့အရွယ်ရဲ့ ဟိုယိမ်းဒီယိမ်းအခြေအနေမှာ သူတို့ရဲ့ လူမှုဆက်ဆံရေး အကူးအလူးကြား ဘယ်အချိန်ကျမှ ဝင်ပါရကောင်းမလဲ ဆိုတာ မိဘတွေ အကဲဖြတ်ကောင်းကြရပါလိမ့်မယ်လို့ ပညာရှင်တွေက ဆိုထားပါ တယ်။

ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့် မထိပါးရေး

ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်လို့ ဆိုလိုက်တာနဲ့ အချို့သောမိဘတွေက 'အောင် မယ်၊ ဒီအရွယ်နဲ့များ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်များ လိုချင်သေးသလား၊ ဒီထက် လွတ်လပ်ရရင် ပျက်စီးဖို့ပဲ မြင်တော့တယ်' လို့ ထင်ကောင်းထင်နိုင်ကြပါတယ်။ များသောအားဖြင့် မိသားစုတော်တော်များများမှာ စကောစကအရွယ်ကို လွတ်လပ် ခွင့်တွေ သိပ်မပေးချင်ကြပါဘူး။ ပြောစကားကိုသာ နားထောင်စေချင်ကြတာပါ။

သူတို့ရဲ့ လူမှုပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကို အကဲခတ်လေ့လာသုံးသပ်စေစဉ် မှာ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ကို သွားသွားထိပါးတတ်တဲ့သဘော ရှိတတ် ပါတယ်။

သူတို့ရဲ့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်၊ မှတ်စုစာအုပ်ကအစ သူတို့ အပြန်အလှန်ပေး ကြတဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းကလေးများ၊ အင်တာနက်သုံးရင်လည်း သူတို့ ဘယ်သူ နဲ့ချက်တင် လုပ်နေသလဲ... စတဲ့ သူတို့ဘာဝ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကလေးတွေ မှာ ကိုယ်ကဝင်ပါပြီး စူးစမ်းလေ့လာတဲ့အခါ သူတို့ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ကို ထိပါး ရာ ကျနေပါတယ်။

သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ဆိုတာလည်း သိပ်တော့ ကြီးကြီးကျယ် ကျယ် များများစားစား မဟုတ်လှပါဘူး။ ဒီလောက်တော့ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ လွတ်လပ်ခွင့်ရှိသင့်တယ်လို့ တွေးပေးလို့ ရနိုင်ပါတယ်။ သူတို့ရှာနေတဲ့ လွတ်လပ် ခွင့်ဆိုတာ သူတို့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ဘဝအတွက် အန္တရာယ်ပေးနိုင်တဲ့ အရာမဟုတ်ရင် ပြီးတာပါပဲ။

လွတ်လပ်မှုကို ထိပါးတယ်လို့ သူတို့ခံစားရရင်တော့ စိတ်အနှောင့်အယှက်

၁၁၈

ရူပါသိမ်း

ဝင်ကြမှာ အသေအချာပါပဲ။ စိတ်အနှောင့်အယှက်ပဲဝင်ဝင်၊ စနိုးစနောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီစိတ်အခြေခံနဲ့ဆိုရင် လူမှုဆက်ဆံရေးကို အဟန့်အတား ဖြစ်စေနိုင်ပါတယ်။

အဓိကဆိုရရင် မူးယစ်ဆေးဝါးကိစ္စ၊ လိင်အပြုအမူကိစ္စမျိုးကို လွတ်လပ် မှုလိုသဘောထားပြီး ရှာဖွေစမ်းသပ်ချင်လာရင်တော့ မိဘက မလွဲမသွေ ပါဝင် ပတ်သက်ဟန့်တားရပါတော့တယ်။ ပညာရှင်တွေကတော့ ဒီလိုအကြံပေးပါသေး တယ်။ မိဘတွေဟာ သားသမီးတို့ရဲ့ အပေါင်းအသင်းမိဘတွေကိုလည်း ပေါင်း သင်းရပါမယ်။ ဒါမှသာ အဲဒီမိဘတွေဆီကရတဲ့ သတင်းအရ သားသမီးတို့ရဲ့ အပေါင်းအသင်းအကြောင်းကိုလည်း သိခွင့်ရမယ်ဖြစ်ပါတယ်။

ရူပါသိမ်း

